

U S T A W A

z dnia

o systemie oceny zgodności.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa:

- 1) zasady funkcjonowania systemu oceny zgodności z zasadniczymi i szczegółowymi wymaganiami wyrobów, jak również procesów ich wytwarzania, które mogą stwarzać zagrożenie albo służyć ochronie lub ratowaniu życia, zdrowia, mienia oraz środowiska,
- 2) zasady i tryb udzielania akredytacji oraz autoryzacji,
- 3) sposób zgłaszania Komisji Europejskiej i państwom członkowskim Unii Europejskiej autoryzowanych jednostek oraz autoryzowanych laboratoriów,
- 4) zadania Polskiego Centrum Akredytacji,
- 5) zasady sprawowania nadzoru nad wyrobami podlegającymi ocenie zgodności oraz organy właściwe w tych sprawach.

2. Przepisów ustawy nie stosuje się do wyrobów będących wyrobami medycznymi w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 126, poz. 1380).

Art. 2.

Celem ustawy jest:

- 1) eliminowanie zagrożeń stwarzanych przez wyroby dla życia lub zdrowia użytkowników i konsumentów oraz mienia, a także zagrożeń dla środowiska,
- 2) znoszenie barier technicznych w handlu i ułatwianie międzynarodowego obrotu towarowego,
- 3) stworzenie warunków do rzetelnej oceny wyrobów i procesów ich wytwarzania przez kompetentne i niezależne podmioty.

Art. 3.

System oceny zgodności tworzą:

- 1) przepisy określające zasadnicze i szczegółowe wymagania oraz specyfikacje techniczne dotyczące wyrobów i procesów ich wytwarzania,
- 2) przepisy oraz normy określające działanie podmiotów uczestniczących w procesie oceny zgodności.

Art. 4.

W procesie oceny zgodności uczestniczą producenci, ich upoważnieni przedstawiciele, importerzy, jednostki certyfikujące, jednostki kontrolujące oraz laboratoria.

Art. 5.

Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) wyrobie - należy przez to rozumieć rzecz ruchomą, bez względu na stopień jej przetworzenia, przeznaczoną do wprowadzenia do obrotu, z wyjątkiem artykułów rolno-spożywczych oraz środków żywienia zwierząt,
- 2) wprowadzeniu do obrotu - należy przez to rozumieć przekazanie wyrobu po raz pierwszy w kraju: użytkownikowi, konsumentowi bądź sprzedawcy przez producenta, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera,
- 3) oznakowanie CE - należy przez to rozumieć oznakowanie potwierdzające zgodność danego wyrobu lub procesu jego wytwarzania z zasadniczymi wymaganiami,
- 4) laboratorium - należy przez to rozumieć laboratorium badawcze lub laboratorium pomiarowe,
- 5) upoważnionym przedstawicielu – należy przez to rozumieć każdą osobę fizyczną lub prawną, mającą siedzibę w Unii Europejskiej, wyznaczoną przez producenta do działania w jego imieniu,
- 6) jednostce kontrolującej – należy przez to rozumieć jednostkę dokonującą sprawdzenia projektu wyrobu, wyrobu lub procesu jego wytwarzania oraz ustalenia ich zgodności z zasadniczymi lub szczegółowymi wymaganiami albo specyfikacjami technicznymi,

- 7) jednostce certyfikującej - należy przez to rozumieć niezależną od podmiotów wymienionych w pkt 2, jednostkę dokonującą certyfikacji, o której mowa w pkt 8,
- 8) certyfikacji – należy przez to rozumieć działanie jednostki certyfikującej, wykazujące, że należycie zidentyfikowany wyrób lub proces jego wytwarzania są zgodne z zasadniczymi lub szczegółowymi wymaganiami lub specyfikacjami technicznymi,
- 9) certyfikacie zgodności – należy przez to rozumieć dokument wydany przez notyfikowaną jednostkę certyfikującą potwierdzający, że wyrób i proces jego wytwarzania są zgodne z zasadniczymi wymaganiami lub specyfikacjami technicznymi,
- 10) deklaracji zgodności – należy przez to rozumieć oświadczenie producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela, stwierdzające na jego wyłączną odpowiedzialność, że wyrób jest zgodny z zasadniczymi wymaganiami, specyfikacjami technicznymi lub określoną normą,
- 11) akredytacji – należy przez to rozumieć uznanie przez jednostkę akredytującą kompetencji jednostki certyfikującej, jednostki kontrolującej oraz laboratorium do wykonywania określonych działań,
- 12) autoryzacji – należy przez to rozumieć zakwalifikowanie przez ministra lub kierownika urzędu centralnego, właściwego ze względu na przedmiot oceny zgodności, zgłaszającej się jednostki lub laboratorium do procesu notyfikacji,
- 13) notyfikacji - należy przez to rozumieć zgłoszenie Komisji Europejskiej i państwom członkowskim Unii Europejskiej autoryzowanych jednostek certyfikujących i kontrolujących oraz autoryzowanych laboratoriów wybranych do wykonywania czynności określonych w procedurach oceny zgodności,

- 14) normach zharmonizowanych – należy przez to rozumieć normy krajowe transponujące europejskie normy zharmonizowane, ustanowione przez europejskie organizacje normalizacyjne na podstawie mandatu udzielonego przez Komisję Europejską, których numery zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich,
- 15) dyrektywach nowego podejścia – należy przez to rozumieć dyrektywy Unii Europejskiej, uchwalone zgodnie z zasadami zawartymi w uchwale Rady Unii Europejskiej z dnia 7 maja 1985 r., w sprawie nowego podejścia do harmonizacji technicznej oraz normalizacji,
- 16) zasadniczych wymaganiach - należy przez to rozumieć wymagania, które powinien spełniać wyrób wprowadzany do obrotu, określone w dyrektywach nowego podejścia,
- 17) szczegółowych wymaganiach - należy przez to rozumieć wymagania, które powinien spełniać wyrób wprowadzany do obrotu, określone w dyrektywach Unii Europejskiej, innych niż dyrektywy nowego podejścia lub w specyfikacjach technicznych,
- 18) specyfikacjach technicznych - należy przez to rozumieć dokumenty określające cechy, które powinien posiadać wyrób lub proces jego wytwarzania w zakresie jakości, parametrów technicznych, bezpieczeństwa lub wymiarów, w tym w odniesieniu do nazewnictwa, symboli, badań i metodologii badań, opakowania, znakowania i oznaczania wyrobu.

Rozdział 2

Zasady funkcjonowania oceny zgodności wyrobów z zasadniczymi i szczegółowymi wymaganiami

Art. 6.

1. Wprowadzane do obrotu wyroby, które mogą stwarzać zagrożenie albo służyć ochronie lub ratowaniu życia, zdrowia, mienia lub środowiska podlegają ocenie zgodności z:
 - 1) zasadniczymi wymaganiami określonymi w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1 albo
 - 2) szczegółowymi wymaganiami określonymi w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 10 ust. 1,
 - 3) zasadniczymi i szczegółowymi wymaganiami określonymi w odrębnych ustawach.
2. Dokonanie oceny zgodności, o której mowa w ust. 1, jest obowiązkowe przed wprowadzeniem wyrobu do obrotu.
3. Niezależnie od oceny zgodności, o której mowa w ust. 1, dozwolone jest dokonywanie dobrowolnej oceny zgodności na warunkach uzgodnionych w umowie zawartej przez zainteresowane strony.

Art. 7.

Podczas dokonywania oceny zgodności, wyrób może być poddawany:

- 1) badaniom - przez notyfikowane laboratorium, jeżeli jest wymagane przeprowadzenie badań przez laboratorium niezależne od dostawcy i odbiorcy,
- 2) sprawdzeniu zgodności z zasadniczymi wymaganiami - przez notyfikowaną jednostkę kontrolującą,

- 3) certyfikacji - przez notyfikowaną jednostkę certyfikującą; pozytywny wynik oceny zgodności dokonanej przez notyfikowaną jednostkę certyfikującą stanowi podstawę do wydania producentowi, jego upoważnionemu przedstawicielowi certyfikatu zgodności.

Art. 8.

1. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel, który poddał wyrób lub proces jego wytwarzania ocenie zgodności z zasadniczymi wymaganiami i potwierdził zgodność, wystawia deklarację zgodności i umieszcza na wyrobie oznakowanie CE.
2. Zabrania się umieszczania na wyrobie, który nie spełnia zasadniczych wymagań oraz dla którego producent lub jego upoważniony przedstawiciel nie wystawił deklaracji zgodności, oznakowania CE lub znaku podobnego mogącego wprowadzać w błąd użytkownika wyrobu.

Art. 9.

1. Minister właściwy ze względu na przedmiot oceny zgodności określi, w drodze rozporządzeń :
 - 1) zasadnicze wymagania dla wyrobów podlegających ocenie zgodności,
 - 2) warunki i tryb dokonywania oceny zgodności,
 - 3) treść deklaracji zgodności,
 - 4) metody przeprowadzania badań wyrobów,
 - 5) minimalne kryteria, jakie powinny być uwzględnione przy notyfikowaniu jednostek i laboratoriów,

6) sposób oznakowania,

7) wzór oznakowania

- biorąc pod uwagę rodzaje wyrobów oraz stopień stwarzanych przez nie zagrożeń.

2. Minister właściwy ze względu na przedmiot oceny zgodności, wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 1, określi procedury i metody oceny zgodności wyrobów z zasadniczymi wymaganiami przez:

1) wewnętrzną kontrolę produkcji,

2) badanie reprezentatywnego wzorca wyrobu,

3) zapewnienie zgodności wyrobu z reprezentatywnym wzorcem wyrobu,

4) zapewnienie jakości produkcji,

5) zapewnienie jakości wyrobu,

6) weryfikację wyrobu,

7) weryfikację jednostkową,

8) pełne zapewnienie jakości.

Art. 10.

1. Minister właściwy ze względu na przedmiot oceny zgodności może określić, w drodze rozporządzeń, szczegółowe wymagania dla wyrobów, które mogą stwarzać zagrożenie albo służą ochronie lub ratowaniu życia, zdrowia, mienia lub środowiska, a także warunki certyfikacji oraz sposób oznakowania tych wyrobów.

2. Minister właściwy ze względu na przedmiot oceny zgodności wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 1, określi, w zależności od rodzaju wyrobów, w szczególności:
 - 1) procedury pobierania próbek,
 - 2) sposoby identyfikacji i oznakowania wyrobów,
 - 3) warunki i tryb przeprowadzania badań, kontroli i klasyfikacji wyrobów.

Art. 11.

1. Ocenę zgodności wyrobów, przeznaczonych na cele obronności lub bezpieczeństwa państwa oraz służących do ochrony informacji niejawnych, z zasadniczymi i szczegółowymi wymaganiami oraz specyfikacjami technicznymi, mogą wykonywać wyłącznie jednostki wskazane przez Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych i Szefa Urzędu Ochrony Państwa.
2. Minister Obrony Narodowej lub minister właściwy do spraw wewnętrznych może określić, w drodze rozporządzenia, wykaz wyrobów, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę zagrożenia, jakie stwarzają wyroby dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz mienia i środowiska.

Art. 12.

Wyroby wyprodukowane i wprowadzone do obrotu w państwach członkowskich Unii Europejskiej, zgodnie z przepisami obowiązującymi w tych państwach, dopuszcza się do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 13.

1. Domniemywa się, że wyrób spełnia zasadnicze wymagania, jeżeli jest zgodny z normami zharmonizowanymi.
2. W przypadku gdy producent lub jego upoważniony przedstawiciel nie wykaże zgodności wyrobu z normami zharmonizowanymi, jest obowiązany wykazać zgodność wyrobu z zasadniczymi wymaganiami na podstawie innych dowodów.
3. Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polski „Monitor Polski” numery i tytuły norm zharmonizowanych wraz z tytułami aktów prawnych wdrażających dyrektywy nowego podejścia i miejscem ich publikacji.

Art. 14.

Notyfikowane jednostki certyfikujące, notyfikowane jednostki kontrolujące oraz notyfikowane laboratoria, o których mowa w art. 21 ust. 1, dokonują oceny zgodności z uwzględnieniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

Rozdział 3

Akredytacja, autoryzacja oraz notyfikacja

Art. 15.

1. Akredytacja jest udzielana przez Polskie Centrum Akredytacji, zwane dalej "Centrum Akredytacji", na wniosek zainteresowanej jednostki certyfikującej, jednostki kontrolującej oraz laboratorium, po dokonaniu ich oceny i potwierdzeniu, że spełniają wymagania i warunki określone w odpowiednich Polskich Normach, a w przypadku braku Polskich Norm, w odpowiednich dokumentach organizacji międzynarodowych.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:
 - 1) oznaczenie jednostki certyfikującej lub kontrolującej albo laboratorium, ubiegających się o akredytację, ich siedziby i adresu,
 - 2) numer w rejestrze właściwym dla jednostki certyfikującej lub kontrolującej albo laboratorium,
 - 3) wnioskowany zakres akredytacji.
3. Centrum Akredytacji, w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od dnia złożenia wniosku o udzielenie akredytacji, jest obowiązane do zawiadomienia wnioskującej jednostki certyfikującej lub kontrolującej oraz laboratorium o udzieleniu bądź odmowie udzielenia akredytacji.
4. Odmowa udzielenia akredytacji następuje po stwierdzeniu, że jednostka certyfikująca lub kontrolująca albo laboratorium nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 1.

Art. 16.

1. Dokumentem potwierdzającym udzielenie akredytacji jest certyfikat akredytacji.
2. Certyfikat, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:
 - 1) oznaczenie jednostki udzielającej akredytacji,

- 2) oznaczenie jednostki certyfikującej lub kontrolującej albo laboratorium, jej siedziby i adresu,
 - 3) numer i oznaczenie certyfikatu akredytacji,
 - 4) wskazanie Polskiej Normy lub dokumentów, o których mowa w art. 15 ust. 1,
 - 5) zakres udzielonej akredytacji,
 - 6) datę wydania i podpis Dyrektora Centrum Akredytacji.
3. W przypadku naruszenia warunków akredytacji, może zostać ograniczony zakres akredytacji, zawieszenie akredytacji lub nastąpić jej cofnięcie.
 4. Ograniczenie zakresu akredytacji następuje, jeżeli akredytowana jednostka certyfikująca lub kontrolująca albo akredytowane laboratorium nie wypełnia warunków określonych w certyfikacie akredytacji.
 5. Zawieszenie akredytacji następuje w przypadku stwierdzenia, że akredytowana jednostka certyfikująca lub kontrolująca albo akredytowane laboratorium nie spełnia wszystkich wymagań określonych w certyfikacie akredytacji albo nie wywiązuje się ze zobowiązań wynikających z akredytacji.
 6. Cofnięcie akredytacji następuje, jeżeli akredytowana jednostka certyfikująca lub kontrolująca albo akredytowane laboratorium nie podejmie, w okresie 12 miesięcy od dnia udzielenia akredytacji, działalności objętej certyfikatem akredytacji albo w istotny sposób narusza wymagania określone w certyfikacie akredytacji.

7. Zawieszenie, cofnięcie, lub ograniczenie zakresu akredytacji może nastąpić również na wniosek akredytowanej jednostki certyfikującej lub kontrolującej albo akredytowanego laboratorium.
8. Centrum Akredytacji jest obowiązane informować ministrów i kierowników urzędów centralnych właściwych ze względu na przedmiot oceny zgodności o ograniczeniu, zawieszeniu lub cofnięciu akredytacji.

Art. 17.

1. W przypadku odmowy udzielenia, cofnięcia, zawieszenia lub ograniczenia zakresu akredytacji jednostce certyfikującej lub kontrolującej oraz laboratorium przysługuje odwołanie.
2. Odwołanie wnosi się do Komitetu Odwoławczego, o którym mowa w art. 36 ust. 1, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o odmowie udzielenia, zawieszeniu, cofnięciu, bądź ograniczeniu zakresu akredytacji.
3. Odwołanie rozpatruje zespół trzech ekspertów, wyznaczonych spośród stałych członków Komitetu Odwoławczego przez Przewodniczącego Komitetu Odwoławczego, w terminie 60 dni od dnia doręczenia odwołania.
4. W przypadku gdy rozpatrzenie odwołania wymaga szczególnej wiedzy lub w rozpatrywanej dziedzinie nie ma ekspertów wśród stałych członków Komitetu Odwoławczego, Przewodniczący Komitetu Odwoławczego może powołać dodatkowego eksperta w skład zespołu rozpatrującego odwołanie.

5. Nadanie pisma z odwołaniem w polskim urzędzie pocztowym lub w polskim urzędzie konsularnym jest równoznaczne z wniesieniem go do Komitetu Odwoławczego.

Art. 18.

1. Po rozpatrzeniu odwołania, o którym mowa w art. 17 ust. 1, Komitet Odwoławczy stwierdza:
 - 1) zasadność odwołania i przekazuje sprawę Centrum Akredytacji do ponownego rozpoznania albo
 - 2) oddala odwołanie.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jednostce certyfikującej i jednostce kontrolującej oraz laboratorium przysługuje odwołanie do sądu powszechnego.

Art. 19.

1. Jednostki certyfikujące, jednostki kontrolujące oraz laboratoria w celu uzyskania notyfikacji mogą ubiegać się o autoryzację.
2. Jednostki certyfikujące, jednostki kontrolujące oraz laboratoria, o których mowa w ust. 1, powinny spełniać następujące kryteria:
 - 1) posiadać personel o odpowiedniej wiedzy technicznej w zakresie wyrobów i danej procedury oceny zgodności,
 - 2) być niezależne i bezstronne w stosunku do podmiotów bezpośrednio lub pośrednio związanych z wyrobem,
 - 3) dysponować odpowiednim sprzętem,

- 4) przestrzegać przepisy o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.
3. Autoryzacja jest udzielana na wniosek jednostki certyfikującej, jednostki kontrolującej albo laboratorium, spełniających kryteria określone w ust. 2, pod warunkiem:
 - 1) uzyskania certyfikatu akredytacji,
 - 2) ubezpieczenia się od odpowiedzialności cywilnej w wysokości odpowiedniej dla ryzyka związanego z prowadzoną działalnością,
 - 3) spełnienia dodatkowych kryteriów określonych w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1 albo wymagań określonych w odrębnych ustawach.
 4. Wniosek o udzielenie autoryzacji zawiera:
 - 1) oznaczenie jednostki certyfikującej lub kontrolującej albo laboratorium ubiegających się o autoryzację, ich siedziby i adresu,
 - 2) numer w rejestrze właściwym dla jednostki certyfikującej lub kontrolującej albo laboratorium,
 - 3) określenie zakresu autoryzacji.
 5. Do wniosku o udzielenie autoryzacji dołącza się dokumenty potwierdzające spełnienie kryteriów, o których mowa w ust. 2 i 3.
 6. Warunki, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2, nie dotyczą jednostek certyfikujących i laboratoriów jednostek administracji rządowej wykonującej w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej czynności związane z prawną kontrolą metrologiczną przyrządów pomiarowych na podstawie ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. Nr 63, poz. 636 i Nr 154, poz. 1800).

7. Warunek, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, nie dotyczy akredytowanych jednostek certyfikujących lub kontrolujących oraz akredytowanych laboratoriów wykonujących czynności w zakresie wyrobów wykorzystywanych na cele obronności lub bezpieczeństwa państwa oraz służących do ochrony informacji niejawnych.

Art. 20.

1. Autoryzacji dokonuje minister albo kierownik urzędu centralnego właściwy ze względu na przedmiot oceny zgodności, zwany dalej „ministrem albo kierownikiem urzędu centralnego”, w drodze decyzji administracyjnej.
2. Minister albo kierownik urzędu centralnego może, w drodze decyzji administracyjnej, ograniczyć zakres autoryzacji lub cofnąć autoryzację w przypadku stwierdzenia naruszenia warunków autoryzacji, o których mowa w art. 19 ust. 3, w zależności od charakteru i znaczenia naruszenia; minister albo kierownik urzędu centralnego niezwłocznie informuje ministra właściwego do spraw gospodarki o podjętej decyzji.
3. Minister albo kierownik urzędu centralnego jest obowiązany informować organ nadzoru, o którym mowa w art. 38 ust. 1, o ograniczeniu lub cofnięciu autoryzacji.

Art. 21.

1. Ministrowie i kierownicy urzędów centralnych zgłaszają ministrowi właściwemu do spraw gospodarki autoryzowane jednostki certyfikujące i jednostki kontrolujące oraz autoryzowane laboratoria w celu ich notyfikowania Komisji Europejskiej i państwom członkowskim Unii Europejskiej.

2. Zgłoszeniu, o którym mowa w ust. 1, podlegają również jednostki certyfikujące i laboratoria jednostek administracji rządowej, o których mowa w art. 19 ust. 6.
3. W przypadku gdy notyfikowana jednostka certyfikująca i jednostka kontrolująca oraz notyfikowane laboratorium nie spełnia wymagań określonych w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1 albo w odrębnych ustawach i nie wywiązuje się ze swoich obowiązków, a także została im cofnięta autoryzacja lub zakres autoryzacji został ograniczony, minister właściwy do spraw gospodarki cofa notyfikację lub ogranicza jej zakres; minister właściwy do spraw gospodarki o podjętej decyzji informuje Komisję Europejską i inne państwa członkowskie Unii Europejskiej.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" informacje o notyfikowanych jednostkach certyfikujących i jednostkach kontrolujących oraz notyfikowanych laboratoriach, a także o zmianie zakresu notyfikacji i jej cofnięciu.

Art. 22.

Minister oraz kierownik urzędu centralnego sprawuje nadzór nad notyfikowanymi jednostkami certyfikującymi i jednostkami kontrolującymi oraz notyfikowanymi laboratoriami w zakresie określonym w art. 19 ust. 3.

Art. 23.

Notyfikowane jednostki certyfikujące są obowiązane informować o zawieszonych lub cofniętych certyfikatach zgodności wraz z uzasadnieniem, organ nadzoru, o którym mowa w art. 38 ust. 1, a także inne notyfikowane jednostki; organ nadzoru informuje Komisję Europejską o zawieszonych oraz cofniętych certyfikatach wraz z uzasadnieniem.

Art. 24.

1. Minister oraz kierownik urzędu centralnego jest uprawniony do kontroli notyfikowanych jednostek certyfikujących i jednostek kontrolujących oraz notyfikowanych laboratoriów.
2. Czynności kontrolne przeprowadza się na podstawie upoważnienia wydanego przez ministra albo kierownika urzędu centralnego, które powinno zawierać:
 - 1) oznaczenie osoby dokonującej kontroli,
 - 2) nazwę kontrolowanej notyfikowanej jednostki certyfikującej lub kontrolującej albo notyfikowanego laboratorium,
 - 3) zakres kontroli.
3. Osoby upoważnione przez ministra oraz kierownika urzędu centralnego do dokonania kontroli są uprawnione do:
 - 1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu i lokalu notyfikowanej jednostki certyfikującej i kontrolującej oraz notyfikowanego laboratorium w dniach i godzinach ich pracy,
 - 2) żądania ustnych i pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów związanych z działalnością objętą notyfikacją,
 - 3) żądania udzielenia, w wyznaczonym terminie, pisemnych i ustnych wyjaśnień w sprawach objętych zakresem kontroli.

4. Czynności kontrolnych dokonuje się w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej.
5. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół i przedstawia organom kontrolowanej notyfikowanej jednostki certyfikującej i jednostki kontrolującej oraz notyfikowanemu laboratorium.
6. Minister oraz kierownik urzędu centralnego może upoważnić do dokonywania kontroli, o której mowa w ust. 1, inny organ wyspecjalizowany w przeprowadzaniu kontroli działalności objętej notyfikacją.

Rozdział 4

Centrum Akredytacji

Art. 25.

1. Centrum Akredytacji jest krajową jednostką akredytującą.
2. Centrum Akredytacji jest państwową osobą prawną.
3. Nadzór nad Centrum Akredytacji sprawuje minister właściwy do spraw gospodarki.

Art. 26.

1. Do zakresu działania Centrum Akredytacji należy w szczególności:
 - 1) akredytowanie jednostek certyfikujących, jednostek kontrolujących oraz laboratoriów,

- 2) sprawowanie nadzoru nad akredytowanymi jednostkami oraz akredytowanymi laboratoriami w zakresie przestrzegania przez nie warunków akredytacji,
 - 3) prowadzenie wykazu akredytowanych jednostek oraz akredytowanych laboratoriów,
 - 4) organizowanie szkoleń i prowadzenie działalności wydawniczej w zakresie akredytacji.
2. Centrum Akredytacji może zawierać z zagranicznymi jednostkami akredytującymi porozumienia o wzajemnym uznawaniu kompetencji akredytowanych jednostek oraz akredytowanych laboratoriów.

Art. 27.

1. Centrum Akredytacji kieruje Dyrektor Centrum Akredytacji, zwany dalej „Dyrektorem Centrum”.
2. Dyrektora Centrum powołuje minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze konkursu, na okres 5 lat, spośród kandydatów posiadających:
 - 1) wykształcenie wyższe,
 - 2) co najmniej pięcioletni staż pracy na stanowisku kierowniczym oraz
 - 3) doświadczenie zawodowe w wykonywaniu pracy związanej z dokonywaniem oceny zgodności.
3. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przeprowadzania konkursu, o którym mowa w ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, określi w szczególności skład komisji konkursowej, sposób jej powoływania i działania.
5. Minister właściwy do spraw gospodarki odwołuje Dyrektora Centrum przed upływem okresu, na który został powołany w przypadku:
 - 1) choroby trwale uniemożliwiającej wykonywanie zadań,
 - 2) negatywnej oceny jego działalności,
 - 3) naruszenia przez niego obowiązków,
 - 4) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne,
 - 5) rezygnacji ze stanowiska.
6. Do zadań Dyrektora Centrum należy:
 - 1) reprezentowanie Centrum Akredytacji,
 - 2) podejmowanie decyzji w sprawach dotyczących działalności Centrum Akredytacji,
 - 3) współpraca z Radą do Spraw Akredytacji, w tym zasięganie opinii Rady w sprawach, o których mowa w art. 35 ust. 2,
 - 4) zatwierdzanie rocznych planów finansowych Centrum Akredytacji,
 - 5) sporządzanie rocznych sprawozdań z działalności Centrum Akredytacji i przedstawianie ich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.

Art. 28.

Minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze zarządzenia, nadaje statut Centrum Akredytacji, określając w szczególności strukturę organizacyjną Centrum Akredytacji.

Art. 29.

1. Centrum Akredytacji prowadzi samodzielną gospodarkę finansową.
2. Przychodami Centrum Akredytacji są:
 - 1) przychody z prowadzonej działalności, o której mowa w art. 26 ust. 1 pkt 1, 2 i 4,
 - 2) inne przychody.
3. Koszty działalności Centrum Akredytacji, w tym wynagrodzenia pracowników, są pokrywane z przychodów, o których mowa w ust. 2.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki ustala, w drodze rozporządzenia, wynagrodzenie Dyrektora Centrum, biorąc pod uwagę wykonywane przez niego zadania.
5. Dyrektor Centrum określi zasady wynagradzania pracowników Centrum Akredytacji.

Art. 30.

1. Podstawą gospodarki finansowej Centrum Akredytacji jest roczny plan finansowy, zatwierdzany przez Dyrektora Centrum.
2. Zasady prowadzenia rachunkowości przez Centrum Akredytacji określają odrębne przepisy.

Art. 31.

Centrum Akredytacji finansuje inwestycje ze środków własnych.

Art. 32.

Sprawozdania finansowe zatwierdza Dyrektor Centrum.

Art. 33.

1. Centrum Akredytacji tworzy następujące fundusze:
 - 1) fundusz podstawowy,
 - 2) fundusz z aktualizacji wyceny,
 - 3) fundusz płac,
 - 4) zakładowy fundusz świadczeń socjalnych,
 - 5) zakładowy fundusz nagród.
2. Zasady tworzenia funduszy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4, regulują odrębne przepisy.
3. Zakładowy fundusz nagród stanowi 8,5% funduszu płac.
4. Fundusz podstawowy zwiększa się o:
 - 1) część zatwierdzonego zysku bilansowego za poprzedni rok obrotowy,
 - 2) wartość składników majątkowych przejętych nieodpłatnie na podstawie decyzji i orzeczeń właściwych organów lub na podstawie odrębnych przepisów, w tym wartość majątku przekazanego Centrum Akredytacji w momencie jego powołania jako wyposażenie i przeznaczonego do wykonywania zadań statutowych.
5. Fundusz podstawowy zmniejsza się o:

- 1) wartość składników majątkowych przekazanych nieodpłatnie na podstawie decyzji i orzeczeń właściwych organów lub na podstawie odrębnych przepisów,
- 2) stratę bilansową.

Art. 34.

Zatwierdzony zysk Centrum Akredytacji przeznacza na:

- 1) fundusz podstawowy – 70%,
- 2) wpłatę do budżetu państwa – 30%.

Art. 35.

1. Przy Centrum Akredytacji działa Rada do Spraw Akredytacji, zwana dalej "Radą", jako organ opiniodawczo - doradczy Dyrektora Centrum w sprawach należących do zakresu działania Centrum Akredytacji.
2. Do zadań Rady należy opiniowanie:
 - 1) stanu i kierunków rozwoju akredytacji,
 - 2) działalności merytorycznej Centrum Akredytacji,
 - 3) rocznych sprawozdań z działalności Centrum Akredytacji.
3. Kadencja Rady trwa 6 lat.
4. Rada liczy nie więcej niż 20 osób. W skład Rady wchodzi proporcjonalnie, w liczbie zapewniającej brak dominacji którejkolwiek ze stron, osoby reprezentujące organy administracji rządowej, krajową jednostkę normalizacyjną oraz ogólnopolskie organizacje: konsumenckie, pracodawców, gospodarcze i naukowo-techniczne.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek organów, jednostki i organizacji, o których mowa w ust. 4, powołuje oraz odwołuje członków Rady.
6. Przewodniczącego i jego dwóch zastępców wybiera Rada spośród swojego grona.
7. Organizację i tryb pracy Rady określa regulamin uchwalony przez Radę.
8. Obsługę organizacyjną Rady zapewnia Centrum Akredytacji.

Art. 36.

1. Przy Centrum Akredytacji działa Komitet Odwoławczy, liczący nie więcej niż 10 ekspertów posiadających odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie akredytacji.
2. Do zadań Komitetu Odwoławczego należy rozpatrywanie odwołań w sprawach odmowy udzielenia, zawieszenia, cofnięcia lub ograniczenia zakresu akredytacji.
3. Minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek ministrów i kierowników urzędów centralnych właściwych ze względu na przedmiot akredytacji, w drodze zarządzenia, powołuje i odwołuje członków Komitetu Odwoławczego.
4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze zarządzenia, tryb działania Komitetu Odwoławczego.
5. Obsługę organizacyjną i finansową Komitetu Odwoławczego zapewnia Centrum Akredytacji.

Rozdział 5

Opłaty

Art. 37.

1. Za czynności związane z:
 - 1) obowiązkową oceną zgodności wyrobów oraz akredytacją,
 - 2) notyfikacją,
 - 3) badaniami na potrzeby oceny zgodności wyrobów,
 - 4) certyfikacją,
 - 5) sprawdzeniem zgodności wyrobów z wymaganiami, dokonywane przez notyfikowane jednostki kontrolujące,
 - 6) akredytacją laboratoriów- pobiera się opłaty.
2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, uiszcza wnioskodawca.
3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania opłat za czynności, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem uzasadnionych kosztów.
4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki może określić, w drodze rozporządzenia, maksymalne wysokości opłat, o których mowa w ust. 1.

Rozdział 6

Nadzór nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu

Art. 38.

1. Organem sprawującym nadzór nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „organem nadzoru”.
2. Organ nadzoru wykonuje swoje zadania przy pomocy organów wyspecjalizowanych, do właściwości których należy kontrola wyrobów wprowadzonych do obrotu.
3. Nadzór nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu obejmuje wykonywanie czynności i stosowanie środków określonych w ustawie oraz w odrębnych ustawach dotyczących zakresu działania organu nadzoru, a także organów wyspecjalizowanych.
4. Organami wyspecjalizowanymi są:
 - 1) Główny Inspektor Inspekcji Handlowej,
 - 2) Państwowa Inspekcja Pracy,
 - 3) Prezes Wyższego Urzędu Górniczego,
 - 4) Prezes Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty,
 - 5) inne organy określone w odrębnych ustawach, jeżeli są wymienione w nich jako organy wyspecjalizowane.

Art. 39.

Do zadań organu nadzoru należy:

- 1) współpraca z organami wyspecjalizowanymi,
- 2) uzgadnianie planów kontroli przeprowadzanych przez organy wyspecjalizowane,

- 3) wydawanie decyzji administracyjnych o wycofaniu wyrobów z obrotu nie spełniających zasadniczych wymagań, w przypadku gdy wycofanie tych wyrobów nie jest możliwe w drodze decyzji organów wyspecjalizowanych.

Art. 40.

1. Organy wyspecjalizowane przeprowadzają kontrolę wprowadzonych do obrotu wyrobów w zakresie spełniania przez wyroby zasadniczych wymagań określonych w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1 lub w odrębnych ustawach.
2. Do zadań organów wyspecjalizowanych należy:
 - 1) współpraca z organem nadzoru w realizacji zadań, o których mowa w art. 39,
 - 2) uzgadnianie z organem nadzoru planów kontroli wyrobów wprowadzonych do obrotu,
 - 3) zlecenie badań wybranych wyrobów notyfikowanym laboratoriom, zgodnie z ustalonymi planami kontroli,
 - 4) przekazywanie organowi nadzoru kwartalnych i rocznych sprawozdań z przeprowadzanych kontroli,
 - 5) wydawanie decyzji administracyjnych o wycofaniu wyrobów z obrotu i niezwłoczne informowanie organu nadzoru o wydanych decyzjach,
 - 6) zawiadamianie właściwego urzędu skarbowego o wyrobach wyprodukowanych niezgodnie z zasadniczymi lub szczegółowymi wymaganiami albo specyfikacjami technicznymi.

3. Organy wyspecjalizowane przeprowadzają kontrolę, o której mowa w ust. 1, na zasadach i w trybie określonym w przepisach dotyczących zakresu działania tych organów.
4. Koszty badań, o których mowa w ust. 2 pkt 3, pokrywa Skarb Państwa.

Art. 41.

1. Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 40 ust. 1, stwierdzono, że wprowadzony do obrotu wyrób nie spełnia zasadniczych wymagań, określonych w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1, organ wyspecjalizowany może:
 - 1) zobowiązać producenta, jego upoważnionego przedstawiciela oraz importera do usunięcia w wyznaczonym terminie niezgodności wyrobu z zasadniczymi wymaganiami,
 - 2) w przypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w pkt 1, nakazać, w drodze decyzji, wycofanie z obrotu wyrobów nie spełniających zasadniczych wymagań,
 - 3) zakazać, w drodze decyzji, wprowadzania do obrotu danej partii wyrobów, z której wyrób nie spełniał zasadniczych wymagań.
2. W przypadku zaistnienia uzasadnionych okoliczności wskazujących, że wyrób nie spełnia zasadniczych wymagań, organ wyspecjalizowany poddaje wyrób badaniom lub zleca wykonanie badań notyfikowanemu laboratorium.
3. Jeżeli przeprowadzona kontrola potwierdziła, że produkt nie spełnia zasadniczych wymagań, organ wyspecjalizowany, może nakazać, w drodze decyzji, wycofanie wyrobu z obrotu a kosztami badań obciąża producenta, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera.

4. W przypadkach określonych w ust. 1 i 3 przepisów art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.
5. Od decyzji, o których mowa w ust. 1 i 3, służy skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Art. 42.

1. Organ nadzoru jest obowiązany gromadzić informacje o wyrobach niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami, uzyskane od podmiotów krajowych i zagranicznych oraz udostępniać je uprawnionym organom oraz podmiotom.
2. Jeżeli wyrób niezgodny z zasadniczymi wymaganiami stwarza zagrożenie dla życia, zdrowia mienia oraz środowiska, organ wyspecjalizowany przekazuje niezwłocznie właściwym urzędom celnym informacje o tych wyrobach.

Art. 43.

1. Jeżeli organ celny podczas kontroli celnej wyrobów, które mają być objęte procedurą dopuszczenia do obrotu, stwierdzi, że wyrób jest niezgodny z zasadniczymi wymaganiami lub może stwarzać zagrożenie dla życia, zdrowia, mienia oraz środowiska, zatrzymuje wyrób i występuje do organów wyspecjalizowanych o wydanie stosownej opinii.
2. Jeżeli organ wyspecjalizowany wyda opinię potwierdzającą, że wyrób jest niezgodny z zasadniczymi wymaganiami lub stwarza zagrożenie dla życia, zdrowia, mienia oraz środowiska organ celny cofa wyrób za granicę.

3. Koszty cofnięcia wyrobu za granicę ponosi producent.

Art. 44.

Organ nadzoru, po uzyskaniu informacji od organów wyspecjalizowanych o wydanych decyzjach o wycofaniu wyrobu z obrotu, niezwłocznie informuje Komisję Europejską o tych decyzjach.

Rozdział 7

Przepisy karne

Art. 45.

Kto wprowadza do obrotu wyroby niezgodne z zasadniczymi lub szczegółowymi wymaganiami albo specyfikacjami technicznymi podlega grzywnie od 50 000 zł do 1 000 000 zł.

Art. 46.

Kto umieszcza oznakowanie CE na wyrobie, który nie spełnia zasadniczych wymagań oraz dla którego producent lub jego upoważniony przedstawiciel nie wystawił deklaracji zgodności albo umieszcza na wyrobie znak podobny mogący wprowadzić w błąd użytkownika tego wyrobu, podlega grzywnie od 50 000 zł do 1 000 000 zł.

Art. 47.

Postępowanie w sprawach określonych w art. 45 i 46 następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 48.

W ustawie z dnia 6 marca 1981 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1362, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1800) w art. 8 w ust. 1 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) nadzór i kontrola przestrzegania przez pracodawców obowiązku wyposażania stanowisk pracy w maszyny i inne urządzenia techniczne oraz dostarczania pracownikom środków ochrony indywidualnej, które spełniają wymagania dotyczące oceny zgodności określone w odrębnych przepisach.”.

Art. 49.

W ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 1994 r. Nr 27, poz. 96, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 110, poz. 1190, Nr 115, poz. 1229 i Nr 154, poz. 1800) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 113:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 4 w brzmieniu :

„4) powiadamia Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jako organ nadzoru w rozumieniu odrębnych

przepisów, w przypadku stwierdzenia, że wyrób stosowany w zakładzie górniczym, inny niż określony w przepisach wydanych na podstawie art. 111 ust. 2, nie spełnia wymagań dotyczących oceny zgodności, określonych w odrębnych przepisach,”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniesienie odwołania od decyzji wydanej na podstawie ust. 1 pkt 1-3 nie wstrzymuje jej wykonania.”;

2) po art. 117 dodaje się art. 117a i 117b w brzmieniu:

„Art. 117a. Prezes Wyższego Urzędu Górniczego jest organem wyspecjalizowanym nadzoru nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr, poz.), w zakresie wyrobów przeznaczonych do stosowania w zakładach górniczych.

Art. 117b. Pracownikom upoważnionym przez Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego do wykonywania kontroli w ramach nadzoru nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu przysługuje prawo wstępu do siedzib, obiektów i urządzeń przedsiębiorców produkujących, importujących lub wprowadzających do obrotu wyroby, a także do zakładów górniczych oraz siedzib, obiektów i urządzeń podmiotów wymienionych w art. 112, jak również prawo dostępu do niezbędnych dokumentów oraz żądania informacji i wyjaśnień. Pracownicy upoważnieni mogą żądać informacji również od jednostek notyfikowanych

w zakresie wyników badań dotyczących kontrolowanych wyrobów.”.

Art. 50.

W ustawie z dnia 22 stycznia 2000 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 15, poz. 179) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. W przypadku braku laboratorium akredytowanego w zakresie badań, którym produkt powinien być poddany, organ nadzoru może wskazać producentowi laboratorium, które posiada akredytację na podobne badania oraz gwarantuje zastosowanie w pełni udokumentowanych i sprawdzonych w praktyce metod.”;

2) tytuł rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„Przepisy uchylające i końcowe”;

3) w rozdziale 6 dodaje się art. 26a w brzmieniu:

„Art. 26a. Traci moc rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorcze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz.U. Nr 36, poz. 343, z 1934 r. Nr 110, poz. 977, z 1939 r. Nr 54, poz. 342, z 1946 r. Nr 5, poz. 44, z 1949 r. Nr 42, poz. 311, z 1970 r. Nr 29, poz. 245, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 oraz z 2001 r. Nr 42, poz. 473 i Nr 128, poz. 1408) w zakresie dotyczącym zabawek.”.

Art. 51.

W ustawie z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 489 oraz z 2001 r. Nr 63, poz. 636) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się art. 53;
- 2) w art. 54 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) art. 47, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.”.

Art. 52.

W ustawie z dnia 21 lipca 2000 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 73, poz. 852 oraz z 2001 r. Nr 122, poz. 1321 i Nr 154, poz. 1800 i 1802) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 90:
 - a) w ust. 1 po wyrazach „zakres zastosowania” dodaje się wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 1a”,
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Podmiot wprowadzający do obrotu urządzenie radiowe jest obowiązany zawiadomić Prezesa URTiP, co najmniej na 28 dni przed planowanym wprowadzeniem urządzenia do obrotu, o zamiarze wprowadzenia do obrotu takiego urządzenia. Zawiadomienie powinno zawierać niezbędne informacje, dotyczące przeznaczenia, właściwości technicznych i eksploatacyjnych oraz zakresu zastosowania wprowadzanego do obrotu urządzenia radiowego.”,
 - c) w ust. 2 wyraz „Przepisu ust. 1” zastępuje się wyrazami „Przepisów ust. 1, 1a i 3”,

d) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Minister właściwy do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje urządzeń radiowych objętych obowiązkiem określonym w ust. 1a, biorąc pod uwagę zakresy częstotliwości wykorzystywanych przez urządzenie,
- 2) sposób, zakres i tryb udzielania informacji, o której mowa w ust. 1a, w tym wzór formularza zgłoszenia takiej informacji, biorąc pod uwagę, aby zakres udzielanej informacji był niezbędny do prowadzenia skutecznego nadzoru nad urządzeniami radiowymi wprowadzonymi do obrotu.”;

2) w art. 91 w ust. 2 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) raport techniczny zawierający sprawozdanie z badań technicznych urządzenia radiowego wraz z opinią potwierdzającą spełnianie przez nie zasadniczych wymagań, wystawione przez akredytowane laboratorium badawcze, indywidualnemu użytkownikowi urządzenia radiowego, nie będący przedmiotem oferty handlowej,”;

3) w art. 110 w ust. 1:

- a) w pkt 3 po wyrazach „oraz rynku” dodaje się wyrazy „aparatury, w tym rynku”,
- b) w pkt 4 po wyrazach „usług telekomunikacyjnych i pocztowych” dodaje się wyrazy „oraz rynku aparatury, w tym rynku urządzeń telekomunikacyjnych”;

4) w art. 117:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
 - b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
 - „2. Prezes URTiP jest uprawniony również do kontroli aparatury, w tym urządzeń telekomunikacyjnych, znajdującej się w obrocie handlowym, pełniąc w tym zakresie funkcję organu wyspecjalizowanego w rozumieniu ustawy z dnia o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr, poz.)";
- 5) w art. 118:
- a) w ust. 1:
 - pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) prowadzenia oględzin kontrolowanych sieci telekomunikacyjnych i aparatury, w tym urządzeń telekomunikacyjnych,”,
 - po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
 - „5a) nieodpłatnego pobierania próbek wprowadzonej do obrotu handlowego aparatury, w tym urządzeń telekomunikacyjnych, w celu przeprowadzenia badań w zakresie spełniania przez aparaturę zasadniczych wymagań,”,
 - pkt 6 otrzymuje brzmienie:
 - „6) wykonywania czynności kontrolno-pomiarowych, badań sieci telekomunikacyjnych, urządzeń telekomunikacyjnych oraz innej aparatury, a także kontroli jakości świadczonych usług telekomunikacyjnych,”,

- b) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
- „4) nieodpłatne udostępnienie podlegających kontroli sieci telekomunikacyjnych, urządzeń telekomunikacyjnych oraz innej aparatury, w celu przeprowadzenia badań,”
- c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. Do pobierania i badania próbek aparatury w zakresie spełniania przez nią zasadniczych wymagań, o których mowa w ust. 1 pkt 5a, stosuje się odpowiednio przepisy art. 27-31 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25 i Nr 110, poz. 1189).”;
- 6) po art. 120 dodaje się art. 120a w brzmieniu:
- „Art. 120a. W przypadku stwierdzenia, że wprowadzona do obrotu handlowego aparatura, w tym urządzenia telekomunikacyjne, nie spełniają zasadniczych wymagań, Prezes URTiP:
- 1) podejmuje decyzje o wycofaniu z obrotu handlowego aparatury niezgodnej z przepisami,
 - 2) przekazuje niezwłocznie organowi nadzoru wyniki kontroli wraz z odpowiednią dokumentacją oraz kopię decyzji, o której mowa w pkt 1.”;
- 7) w art. 121 ust. 1 - 3 otrzymują brzmienie:
- „1. W przypadku stwierdzenia, że aparatura nie spełnia wymagań zasadniczych, w szczególności powoduje zakłócenie pracy

aparatury spełniającej zasadnicze wymagania, Prezes URTiP może w decyzji, o której mowa w art. 119, nakazać:

- 1) czasowe wstrzymanie używania aparatury nie spełniającej wymagań zasadniczych,
 - 2) zmianę sposobu używania aparatury,
 - 3) zastosowanie na koszt podmiotu, któremu wydano decyzję, środków technicznych prowadzących do spełniania przez aparaturę zasadniczych wymagań, w szczególności prowadzących do eliminacji zakłóceń,
 - 4) czasowe zajęcie aparatury, w celu przeprowadzenia badań niezbędnych do ustalenia przyczyn powodujących niezgodność aparatury z zasadniczymi wymaganiami, w szczególności ustalenia przyczyn zakłóceń.
2. Decyzja, o której mowa w art. 119, podlega natychmiastowemu wykonaniu.
3. Prezes URTiP może uzależnić wydanie zajętej aparatury od zgody jej użytkownika na usunięcie, na koszt użytkownika, przyczyn powodujących niezgodność aparatury z zasadniczymi wymaganiami, w szczególności przyczyn zakłóceń.”;
- 8) w art. 124 w ust. 1:
- a) po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu:
„14a) wprowadza do obrotu handlowego urządzenia telekomunikacyjne bez przekazania Prezesowi URTiP informacji w trybie i zakresie, o którym mowa w art. 90,”
 - b) po pkt 16 dodaje się pkt 16a w brzmieniu:

„16a) nie wypełnia obowiązków nałożonych decyzją wydaną na podstawie art. 119 lub art. 120a,”.

Art. 53.

W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 25 i Nr 110, poz. 1189) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Inspekcja Handlowa, zwana dalej „Inspekcją”, jest wyspecjalizowanym organem kontroli powołanym do ochrony interesów i praw konsumentów oraz interesów gospodarczych państwa.”;

2) w art. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) zasadniczych wymagań - należy przez to rozumieć zasadnicze wymagania w rozumieniu przepisów ustawy z dnia o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr ..., poz.)”;

3) w art. 3 w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) kontrola wyrobów wprowadzonych do obrotu w zakresie zgodności z zasadniczymi wymaganiami określonymi w przepisach odrębnych z wyłączeniem produktów podlegających nadzorowi innych właściwych organów,”;

4) w art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Główny Inspektor może, na wniosek Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub z własnej inicjatywy, zlecić wojewódzkiemu inspektorowi przeprowadzenie dodatkowej kontroli, jeżeli jest to niezbędne do zbadania:

- 1) zjawisk lub procesów gospodarczych zachodzących na rynku,
 - 2) zgodności wyrobu z zasadniczymi wymaganiami albo zgodności produktu z ogólnymi wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w odrębnych ustawach.”;
- 5) w art. 18:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli wyrób nie spełnia zasadniczych wymagań albo produkt nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa, wojewódzki inspektor może, w drodze decyzji, zakazać przedsiębiorcy prezentowania, oferowania, reklamowania, wprowadzania do obrotu i dostarczania produktu na okres niezbędny do przeprowadzenia kontroli lub badań albo do czasu spełnienia wymagań, albo w drodze decyzji, zarządzić wycofanie produktu z obrotu.”,
 - b) w ust. 2 po wyrazach „ust. 1” dodaje się wyrazy „i 1a”,
 - c) w ust. 3 po wyrazach „ust. 1” dodaje się wyrazy „i 1a”.

Art. 54.

W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319 oraz z 2001 r. Nr 154, poz. 1800) w art. 26 po pkt 14 dodaje się pkt 14a w brzmieniu:

- „14a) nadzór nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu w zakresie ich zgodności z zasadniczymi wymaganiami w rozumieniu ustawy z dnia o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr ..., poz....)”.

Art. 55.

W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 44 i Nr 154, poz. 1802) w art. 32 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Badania laboratoryjne związane z oceną jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, o której mowa w art. 31, są przeprowadzane w laboratoriach Inspekcji albo w innych laboratoriach posiadających akredytację.”.

Art. 56.

W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. Nr 63, poz. 636 i Nr 154, poz. 1800) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 9 w pkt 7 skreśla się wyrazy „udzielenie notyfikacji do dokonywania czynności oceny zgodności i”;
- 2) w art. 16 w pkt 9 skreśla się wyrazy „notyfikacji do dokonywania czynności oceny zgodności lub”;
- 3) w art. 24 w ust. 1:
 - a) w pkt 4 skreśla się wyrazy „notyfikacji do dokonywania czynności oceny zgodności lub”,
 - b) w pkt 6 skreśla się wyraz: „notyfikacji lub”.

Rozdział 9

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 57.

Ilekroć w obowiązujących przepisach jest mowa o Polskim Centrum Akredytacji utworzonym na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 65 ust. 1, należy przez to rozumieć Polskie Centrum Akredytacji, określone w ustawie.

Art. 58.

Pracownicy Polskiego Centrum Akredytacji utworzonego na podstawie ustawy, o której mowa w art. 65 ust. 1, stają się w dniu wejścia w życie ustawy pracownikami Polskiego Centrum Akredytacji.

Art. 59.

1. Kadencja Dyrektora Centrum powołanego na podstawie dotychczasowych przepisów upływa z dniem 31 grudnia 2003 r.
2. Kadencja Rady do Spraw Akredytacji powołanej na podstawie dotychczasowych przepisów upływa z dniem 31 grudnia 2003 r.

Art. 60.

Zachowują moc dotychczasowe certyfikaty wydane na podstawie odrębnych przepisów do upływu określonego w nich terminu ważności.

Art. 61.

W sprawach wszczętych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 62.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy, nie dłużej niż przez okres 18 miesięcy, obowiązują dotychczasowe przepisy wykonawcze, o ile nie są sprzeczne z przepisami tej ustawy.

Art. 63.

Do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, badania i certyfikacja wyrobów odbywa się w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji (Dz. U. Nr 55, poz. 250, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, z 1997 r. Nr 104, poz. 661 i Nr 121, poz. 770 oraz z 1999 r. Nr 70, poz. 776), chyba że wcześniej wejdzie w życie umowa międzynarodowa między Rzeczpospolitą Polską a Wspólnotą Europejską i państwami członkowskimi o ocenie zgodności.

Art. 64.

Przepisy art. 6-8, art. 12, art. 14, art. 21-24 oraz art. 44 stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, chyba że wcześniej wejdzie w życie umowa międzynarodowa między Rzeczpospolitą Polską a Wspólnotą Europejską i państwami członkowskimi o ocenie zgodności.

Art. 65.

1. Traci moc ustawa z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 489 oraz z 2001 r. Nr 63, poz. 636).

2. Z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej traci moc ustawa z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji (Dz. U. Nr 55, poz. 250, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, z 1997 r. Nr 104, poz. 661 i Nr 121, poz. 770 oraz z 1999 r. Nr 70, poz. 776), chyba że wcześniej wejdzie w życie umowa międzynarodowa między Rzeczpospolitą Polską a Wspólnotą Europejską i państwami członkowskimi o ocenie zgodności.

Art. 66.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r., z wyjątkiem art. 51, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

U Z A S A D N I E N I E

Zasadnicze zmiany w obecnym projekcie w stosunku do dotychczas obowiązującej ustawy z dnia 28 kwietnia 2000 r. systemie oceny zgodności, akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 489 oraz z 2001 r. Nr 63, poz. 636) polegają na:

- 1) uporządkowaniu przepisów, szczególnie w zakresie oceny zgodności,
- 2) rozszerzeniu upoważnienia do wydawania aktów wykonawczych o minimalne kryteria uwzględnione przy autoryzowaniu jednostek i laboratoriów,
- 3) uzupełnieniu ustawy o rozdział Nadzór nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu i w związku z tym doprecyzowaniu pozostałych przepisów,
- 4) wprowadzeniu do ustawy zasady wzajemnego uznawania oraz
- 5) dokonaniu potrzebnych zmian korekcyjnych.

Rozdział 1 – Przepisy ogólne

1. Art. 1-4 to konsekwencja rozbudowania ustawy i jej porządkowania.
2. Wyłączenie wyrobów medycznych nastąpiło na wniosek Ministerstwa Zdrowia, które zapewniło, że ustawa o wyrobach medycznych w pełni wdroży system oceny zgodności obowiązujący w Unii Europejskiej dla wyrobów objętych dyrektywami nowego podejścia.
3. Zmiany w art. 5 wynikają z potrzeby uściślenia i doprecyzowania niektórych definicji, jak na przykład:
 - a) zmieniono definicję wyrobu,
 - b) uściślono definicje wszystkich podmiotów (jednostki, laboratoria, itp.) występujących w ustawie, w tym upoważnionego przedstawiciela,

- c) proponowana zmiana definicji akredytacji wynika z ujednoczenia terminologii, co eliminuje możliwość tworzenia mylnych interpretacji.
- d) uściślono definicje autoryzacji,
- e) definicję notyfikacji dostosowano do znaczenia tego terminu w Unii Europejskiej,
- f) uzupełniono art. 5 o definicję deklaracji zgodności oraz norm zharmonizowanych.

Rozdział 2 – Zasady funkcjonowania oceny zgodności wyrobów z zasadniczymi i szczegółowymi wymaganiami

1. Uzupełniono treść upoważnień dla ministrów właściwych ze względu na przedmiot oceny zgodności (poprzednio art. 6, obecnie art. 9), do wydawania rozporządzeń transponujących dyrektywy nowego podejścia o:
 - a) treść deklaracji zgodności,
 - b) metody przeprowadzania badań wyrobów,
 - c) minimalne kryteria, jakie powinny być uwzględnione przy autoryzowaniu jednostek i laboratoriów,
 - d) wzór oznakowania.
2. Art. 11 (w ustawie z dnia 28 kwietnia 2000 r. art. 8) został rozszerzony o brakujące wytyczne dla Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz Szefa Urzędu Ochrony Państwa.
3. W art. 12 zamieszczono artykuł zawierający zasadę wzajemnego uznawania.

Przepis ten ma na celu dostosowanie polskiego systemu oceny zgodności do prawa Unii Europejskiej, przez wprowadzenie do niego zasady wzajemnego uznawania. Komisja Europejska postuluje, aby zasada ta zawarta była w prawie krajowym na możliwie najwyższym poziomie w hierarchii aktów normatywnych. Umieszczenie jej w ustawie horyzontalnej, odzwierciedlającej cały system oceny zgodności,

zapewni obowiązywanie tej zasady w odniesieniu do wszystkich przepisów odnoszących się do poszczególnych wyrobów.

4. Zamieszczono również regulację dotyczącą domniemania zgodności z wymaganiami zasadniczymi zawartymi w rozporządzeniach transponujących dyrektywy nowego podejścia, przez zastosowanie norm zharmonizowanych (art. 13).

Rozdział 3 - Akredytacja, autoryzacja oraz notyfikacja

Ponieważ ustawa z dnia 28 kwietnia 2000 r. zawierała przepisy dotyczące materii powyższego rozdziału porozrzucane w różnych rozdziałach, obecna ustawa zawarła wszystkie te przepisy w jednym połączonym i uporządkowanym rozdziale. Ustawa reguluje zasady i tryb udzielania akredytacji oraz sposób rozpatrywania odwołań przez Komitet Odwoławczy.

Dodatkowo uściślono przepisy dotyczące procedury autoryzacji i notyfikacji. Ustawa wprowadza procedurę prowadzącą do uzyskania notyfikacji (dokonywanej przez ministra właściwego do spraw gospodarki) przez uzyskanie autoryzacji ministra lub kierownika urzędu centralnego właściwego ze względu na przedmiot oceny zgodności.

Rozdział 4 – Centrum Akredytacji

1. Zmiany wynikają ze zmiany statusu prawnego Centrum Akredytacji. Doprowadza to PCA do sytuacji zbliżonej do sytuacji jednostek akredytujących w krajach Unii Europejskiej. Koszty działalności Centrum Akredytacji pokrywane są z przychodów z prowadzonej działalności (niezależność finansowa). Formuła prawna „państwowa osoba prawna” zapewnia niezależność w stosunku do podmiotów akredytowanych, jaką powinny cechować się takie jednostki.
2. W stosunku do ustawy z dnia 28 kwietnia 2000 r. ulega zmianie kadencja Rady do Spraw Akredytacji z 5 na 6 lat, co wynika z faktu, że przy obecnym zapisie kadencja Rady pokrywa się z kadencją Dyrektora Centrum Akredytacji, co prowadziło do zakończenia kadencji w tym samym czasie. Proponowana zmiana

ma na celu zapewnienie ciągłości w funkcjonowaniu organów kierujących i nadzorujących Centrum Akredytacji.

3. Dodatkowo ulega zmianie liczba członków Rady z 25 na 20, co zapewnia odpowiednią reprezentatywność, a jednocześnie zwiększa efektywność pracy Rady. W celu uniknięcia trudności w funkcjonowaniu Centrum Akredytacji w okresie wchodzenia w życie ustawy po 1 stycznia 2003 r. proponuje się zmianę terminu pierwszej kadencji Dyrektora Centrum Akredytacji oraz kadencji Rady na 31 grudnia 2003 r.
4. Zmianie ulega też tryb działania Komitetu Odwoławczego działającego przy Centrum Akredytacji. W celu zapewnienia bezstronności Komitetu, obecna ustawa przewiduje, że członków Komitetu Odwoławczego będzie powoływać minister właściwy do spraw gospodarki na wniosek ministrów i kierowników urzędów centralnych właściwych ze względu na przedmiot akredytacji.

Rozdział 5 - Opłaty

Poprzednio 6.

Dodanie katalogu czynności, za które pobiera się opłaty.

Pozostała treść bez zmian.

Rozdział 6 - Nadzór nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu

Celem nadzoru nad wyrobami jest zapewnienie, aby postanowienia dyrektyw nowego podejścia były przestrzegane na całym obszarze Unii Europejskiej oraz zagwarantowanie ochrony interesów konsumentów, pracowników i innych użytkowników wyrobu, jak i producentów, którzy mogliby ponieść straty w wyniku nieuczciwej konkurencji ze strony tych producentów, którzy zaniżają koszty nie przestrzegając wymagań.

Ustawa z dnia 28 kwietnia 2000 r. pominęła w swojej treści przepisy dotyczące nadzoru rynku.

Rozdział o nadzorze rynku określa:

- 1) dziedziny w jakich będzie sprawowany nadzór,
- 2) zadania organu nadzoru, którym jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
- 3) zadania wyspecjalizowanych organów,
- 4) sposób przeprowadzania kontroli,
- 5) prawa organów wyspecjalizowanych oraz organu nadzoru w przypadku stwierdzenia niezgodności wyrobu z zasadniczymi wymaganiami,
- 6) sposób działania organów celnych.

Rozdział 7 – Przepisy karne

W celu zapewnienia funkcjonowania ustawy i egzekwowania jej przepisów należy też wzmocnić sankcje finansowe. Kara przewidziana w ustawie musi być dotkliwa dla producenta, żeby nie „opłacało” mu się narażać na ryzyko lekceważenia wymagań dotyczących produktu, co daje większą gwarancję przestrzegania przepisów i bezpieczeństwa zarówno wyrobu jak i konsumenta.

W związku z powyższym przewidziano grzywny od 50 000 zł do 1 000 000 zł za wprowadzanie do obrotu wyrobów niezgodnych z zasadniczymi lub szczegółowymi wymaganiami albo specyfikacjami technicznymi oraz za umieszczanie oznakowania CE na wyrobie, który nie spełnia zasadniczych wymagań, oraz dla którego producent lub jego upoważniony przedstawiciel nie wystawił deklaracji zgodności albo umieszcza na wyrobie znak podobny mogący wprowadzić w błąd użytkownika tego wyrobu.

Rozdział 8 – Zmiany w przepisach obowiązujących

Konieczność zmian w już obowiązujących przepisach jest związana z wprowadzaniem rozdziału o nadzorze nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu i wynikającymi z tego

rozdziału dodatkowymi kompetencjami dla organów prowadzących nadzór (przez dodanie kompetencji Prezesowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz organom wyspecjalizowanym, tj. Inspekcji Handlowej, Państwowej Inspekcji Pracy, Wyższemu Urzędowi Górniczemu oraz Urzędowi Regulacji Telekomunikacji i Poczty).

Rozdział 9 – Przepisy przejściowe i końcowe

1. Uregulowano sprawy Polskiego Centrum Akredytacji i jego pracowników oraz terminy pierwszej kadencji Dyrektora Centrum Akredytacji oraz Rady do Spraw Akredytacji.
2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy, nie dłużej niż przez okres 18 miesięcy, będą obowiązywać dotychczasowe przepisy wykonawcze, o ile nie są sprzeczne z przepisami tej ustawy.
3. Do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej badania i certyfikacja wyrobów odbywa się w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji (Dz. U. Nr 55, poz. 250, z 1994 r. Nr 27, poz. 96, z 1997 r. Nr 104, poz. 661 i Nr 121, poz. 770 oraz z 1999 r. Nr 70, poz. 776), chyba że wcześniej wejdzie w życie umowa międzynarodowa między Rzeczpospolitą Polską a Wspólnotą Europejską i państwami członkowskimi o ocenie zgodności.
4. Ustawa znosi ustawę z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 489 oraz z 2001 r. Nr 63, poz. 636) oraz przewiduje utratę mocy przez ustawę z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej
5. Ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2003 r., z wyjątkiem:
 - a) art. 6-8, art. 12 i 14, art. 21-24 oraz art. 44, które będzie się stosować od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, chyba że wcześniej wejdzie w życie umowa międzynarodowa między

Rzeczpospolitą Polską a Wspólnotą Europejską i państwami członkowskimi o ocenie zgodności,

- b) art. 51, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Konsultacje

Projekt ustawy o systemie oceny zgodności został rozesłany z prośbą o konsultację do organów centralnych, organów administracji rządowej oraz instytucji działających w obszarze badań i certyfikacji oraz oceny zgodności.

2. Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Uchwalenie ustawy nie wpłynie na budżety jednostek administracji rządowej i samorządowej. Natomiast będzie związane z koniecznością sfinansowania z budżetu państwa funkcjonowania systemu nadzoru nad wyrobami oraz dokonanie odpowiednich zmian infrastrukturalnych związanych z prawidłowym funkcjonowaniem systemu oceny zgodności, głównie w zakresie potrzeb informacyjnych w ramach Jednolitego Rynku UE.

Należy przewidzieć zasilenie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w kadre co najmniej 15 osób oraz odpowiednie środki finansowe około 1 021 tys. zł. Dodatkowo należy przewidzieć 90 etatów i około 4 450 tys. zł. związanych z realizacją zadań w zakresie nadzoru rynku przez Inspekcje Handlowe oraz 2 mln na działalność i badania laboratoryjne.

Bez stosownego wsparcia Urząd nie będzie mógł podjąć się funkcji organu nadzoru. Potrzeby etatowe i finansowe Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Inspekcji Handlowej na podjęcie działalności w zakresie nadzoru rynku wyrobów objętych dyrektywami nowego podejścia wynoszą łącznie 105 etatów i około 7,5 mln zł i powinny zostać wprowadzone do projektu budżetu UOKIK na 2003 r.

3. Wpływ regulacji na rynek pracy

Doprecyzowanie niektórych przepisów ustawy i dodanie niektórych obowiązków może wpłynąć na większy popyt na wysokokwalifikowanych specjalistów

w obszarze oceny zgodności wyrobów i procesów ich wytwarzania z wymaganiami określonymi w aktach prawnych wdrażających dyrektywy nowego i starego podejścia, a także w dziedzinie ochrony bezpieczeństwa i zdrowia ludzi i ochrony środowiska.

4. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Uchwalenie ustawy nie będzie miało wpływu na konkurencyjność wewnętrzną gospodarki, ponieważ przepisy nie wyróżniają żadnego typu przedsiębiorstw i mają zastosowanie do wszystkich wyrobów wprowadzanych na rynek i znajdujących się na rynku.

Wprowadzony ustawą i wydanymi na jej podstawie aktami wykonawczymi system oceny zgodności, zgodny z systemem obowiązującym w Unii Europejskiej, a w szczególności konieczność stosowania procedur oceny zgodności, także z wykorzystaniem jednostek autoryzowanych i notyfikowanych oraz efektywne funkcjonowanie systemu nadzoru nad wyrobami wprowadzonymi do obrotu, w pierwszym okresie zwiększy obciążenia przedsiębiorstw związane z koniecznością zapoznania się z nowymi dla przedsiębiorstw przepisami i ich wdrożenia.

W przyszłości, z uwagi na większy stopień dostosowania prawa polskiego do prawa wspólnotowego, uchwalenie ustawy powinno zaowocować ułatwieniem eksportu wyrobów, przez dopuszczenie bez przeszkód naszych wyrobów na rynki innych państw członkowskich.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Uchwalenie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU USTAWY O SYSTEMIE OCENY ZGODNOŚCI

Polski system Badań i certyfikacji funkcjonuje w oparciu o ustawę z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji

Na mocy art. 74 Układu Europejskiego oraz w oparciu o podpisany w dniu 30 lipca 1998 r. między Rzeczpospolitą Polską a Komisją Europejską Protokół w sprawie Europejskiego Porozumienia o Ocenie Zgodności (PECAA) Polska podjęła stopniowe dostosowywanie posiadanego systemu badań i certyfikacji do systemu norm i certyfikacji stosowanego w Unii Europejskiej, a to w celu usunięcia różnic w zakresie normalizacji oraz oceny zgodności i tym samym eliminacji barier technicznych stanowiących przeszkodę w swobodnym przepływie towarów pomiędzy Polską a państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Przedmiotem protokołu PECA będą wyroby, dla których wymogi techniczne zostały w Unii Europejskiej określone w tzw. dyrektywach nowego podejścia.

Uchwalenie w 1999 r. przez Sejm RP ustawy o zmianie ustawy o badaniach i certyfikacji było znaczącym krokiem w kierunku dostosowania polskiego prawa do uregulowań obowiązujących w Unii Europejskiej.

Zawarte w tej ustawie zmiany, między innymi :

- wprowadzają do krajowego systemu certyfikacji zasadę uznawania deklaracji zgodności producenta,
- stworzyły możliwość wprowadzenia zasady uznawania, zwłaszcza na zasadzie wzajemności, raportów z badań, certyfikatów zgodności i deklaracji zgodności.

W dniu 28 kwietnia 2000 r. Sejm RP uchwalił ustawę o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw, która zakłada wprowadzenie docelowo w kraju systemu oceny zgodności obowiązującego w UE i która zastąpi ustawę z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji. Konieczne jednakże jest przeprowadzenie pewnych zmian w systemie oceny zgodności.

Niektóre normy dyrektyw nowego podejścia należą, zgodnie z art. 22 Konstytucji RP, do materii ustawowej. Wobec tego pełne dostosowanie polskiego systemu oceny zgodności do wymogów Unii Europejskiej wymaga zmian rangi ustawowej. Przedłożony projekt ustawy umożliwi wprowadzanie do prawa polskiego unijnych przepisów regulujących problematykę oceny zgodności, w tym w szczególności dyrektywy nowego podejścia.

Dostosowawczy charakter projektu przejawia się w szczególności w następujących jego elementach:

- określeniu reguł stosowania oznakowania CE. (por. np. art. 14 ust. 2 dyrektywy Rady 89/106/WE z 21 grudnia 1989 r. w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wyrobów budowlanych, Dz. Urz. WE L40 z 11 lutego 1989 r., s. 2; art. 10 dyrektywy Rady i Parlamentu 98/27/WE z 22 czerwca 1998 r. w sprawie w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących maszyn, Dz. Urz. WE L207 z 23 lipca 1998 r.)).
- notyfikacji Komisji Europejskiej jednostek autoryzowanych (.art. 18 ust. 2 a dyrektywy Rady 89/106/WE z 21 grudnia 1989 r. w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wyrobów budowlanych, Dz. Urz. WE L40 z 11 lutego 1989 r., s. 2; art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady i Parlamentu 98/27/WE z 22 czerwca 1998 r. w sprawie w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących maszyn, Dz. Urz. WE L207 z 23 lipca 1998 r.)
- wymogu publikacji norm krajowych wdrażających normy zharmonizowane, których zastosowanie pozwala na skorzystanie z domniemania zgodności z wymogami zasadniczymi (por. np. art. 4 ust. 2 a dyrektywy Rady 89/106/WE z 21 grudnia 1989 r. w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wyrobów budowlanych, Dz. Urz. WE L40 z 11 lutego 1989 r., s. 2; art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady i Parlamentu 98/27/WE z 22 czerwca 1998 r. w sprawie w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących maszyn, Dz. Urz. WE L207 z 23 lipca 1998 r.).
- przesyłanie przez organ nadzoru Komisji Europejskiej informacji o zawieszenia lub cofnięcia certyfikatu. Jest to obowiązek przewidziany prawem Unii Europejskiej (por. art. 6 dyrektywy Rady i Parlamentu 98/27/WE z 22 czerwca 1998 r. w sprawie w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących maszyn, Dz. Urz. WE L207 z 23 lipca 1998 r.).
- przyjęciu ramowych postanowień o przewidzianych dyrektywami nowego podejścia procedurach i metodach oceny zgodności wyrobów – tzw. modułach.

Ponadto, przedkładany do rozpatrzenia projekt ustawy o systemie oceny zgodności między innymi :

- porządkuje ustawę z 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw,
- upoważnia - w miejsce Rady Ministrów, ministrów właściwych ze względu na przedmiot oceny zgodności do określania w drodze rozporządzeń zasadniczych lub szczegółowych wymagań (transpozycja dyrektyw nowego lub starego podejścia),

- przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki nadzór nad Polskim Centrum Akredytacji (aktualnie nadzór nad PCA sprawuje Prezes Rady Ministrów),
- stwarza podstawy prawne do zorganizowania i funkcjonowania "nadzoru rynku" wyrobów objętych dyrektywami nowego podejścia.

Jednym z podstawowych warunków zawarcia Protokołu do Układu Europejskiego w sprawie Oceny Zgodności (PECA) jest posiadanie zorganizowanego "nadzoru rynku".

Wejście w życie protokołu PECA spowoduje rozszerzenie obszaru jednolitego rynku UE o terytorium Polski dla wyrobów wchodzących w zakres dyrektyw objętych tym Protokołem. Negocjacje PECA rozpoczęły się w marcu br.

Przedłożony projekt ustawy ma charakter horyzontalny. Niektóre z jego przepisów mają odpowiedniki w we wszystkich dyrektywach nowego podejścia. Normy tych właśnie przepisów, powtarzających się w dyrektywach nowego podejścia, zostały zawarte w projekcie. Inne natomiast, jak np. przepisy dotyczące nadzoru rynku, nie mają takich odpowiedników pomimo, że mają charakter dostosowawczy. Jest tak dlatego, iż w prawie Unii Europejskiej kwestie organizacji instytucji systemu oceny zgodności i nadzoru rynku są pozostawione kompetencji państw członkowskich. Prawo Unii Europejskiej wymaga jednak posiadania struktur wykonujących zadania nadzoru rynku oraz stawia im pewne wymogi, np. wymaga sprawności (obowiązek taki wynika z art. 10 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską), czy współdziałania z Komisją Europejską.

Przedłożony projekt ustanawia mechanizm wdrażania dyrektyw Unii Europejskiej, których normy w myśl polskich zasad techniki legislacyjnej, w większości mają charakter techniczny i należą do materii rozporządzeń. Nie jest możliwe zatem sporządzenie tablicy korelacyjnej do przedłożonego projektu ustawy o systemie oceny zgodności. Ponieważ projektowany akt prawny wdraża do prawa polskiego należące do materii ustawowej przepisy wspólne dla wszystkich dyrektyw nowego podejścia, tytułem przykładu do niniejszego uzasadnienia zostały załączone tłumaczenia dwóch dyrektyw nowego podejścia:

- dyrektywy Rady i Parlamentu 98/27/WE z 22 czerwca 1998 r. w sprawie w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących maszyn, Dz.Urz. WE L207 z 23 lipca 1998 r.), oraz
- dyrektywy Rady 89/106/WE z 21 grudnia 1998 r. w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wyrobów budowlanych

Wobec powyższego należy uznać, że przedłożony projekt ustawy ma charakter dostosowujący prawo polskie do prawa Unii Europejskiej, a zatem winien być przedmiotem postępowania określonego w Rozdziale 1c Działu II Regulaminu Sejmu. W szczególności, dostosowawczego charakteru projektu nie umniejsza fakt, iż nie wszystkie jego przepisy znajdują odpowiedniki w aktach prawa Unii Europejskiej.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Skr. Min. DH/1328/2002/DPE/gl

Warszawa, 14 maja 2002 r.

**Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o systemie oceny zgodności, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy (RM-10-39-02, druk z dnia 9 maja), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

1. Przetawiony projekt ustawy ma na celu kompleksowe dostosowanie polskiego systemu oceny zgodności do wymogów Unii Europejskiej. W szczególności, przewidywane zmiany mają na celu przystosowanie polskiego systemu do właściwego wykonywania przepisów wdrażających dyrektywy Nowego Podejścia.
2. Ponieważ prawo Unii Europejskiej nie określa dokładnie struktur administracyjnych organów państw członkowskich, niniejsza opinia ograniczy się do problemów, które są regulowane prawem Unii. W tym miejscu należy jedynie wskazać, iż Komisja Europejska przywiązuje dużą wagę do jakości pracy jednostek notyfikowanych (Dokument Konsultacyjny

Przygotowany przez Dyрекcję Generalną – Przedsiębiorstwa dotyczący przeglądu Nowego Podejścia, 13 grudnia 2001 r., s. 10). Z uznaniem zatem należy się odnieść do rozwiązania przyjętego w art. 21 ust. 1 projektu, zgodnie z którym notyfikowane Komisji Europejskiej mogą być tylko jednostki autoryzowane.

3. Prawo Unii Europejskiej nie określa rangi aktów prawnych, które mają wdrażać poszczególne dyrektywy nowego podejścia do krajowych porządków prawnych. Rozwiązanie przyjęte w projekcie ustawy jest więc dopuszczalne.

4. Projektowana ustawa zawiera w art. 5 pkt 3, art. 8 reguły stosowania oznakowania CE, które należą do materii ustawowej (por. np. aneks B do Decyzji 93/465/WE zakazane jest umieszczanie znaków zbliżonych do znaku CE, Dz.Urz. WE L220 z 30 sierpnia 1993 r., s. 23). W art. 46 zawarta została norma penalizującego złamanie tego zakazu.

5. Przepis art. 5 pkt 5 definiuje upoważnionego przedstawiciela jako osobę fizyczną lub prawną mającą siedzibę w Unii Europejskiej. Taka definicja odpowiada postanowieniom dyrektyw nowego podejścia, zgodnie z którymi organ nadzoru rynku może zobowiązać do przedstawiania dokumentacji towaru przedstawiciela producenta mającego siedzibę na terytorium któregośkolwiek z państw członkowskich Unii Europejskiej. Rozwiązanie to służy zwolnieniu z obowiązku posiadania przedstawiciela w każdym państwie członkowskim. Wprowadzenie takiego obowiązku utrudniałoby handel towarami na wspólnym rynku Unii Europejskiej.

6. W art. 12 projektu ustanowiona jest tzw. zasada uznania towarów. Polega ona na dopuszczeniu wyrobów wyprodukowanych i dopuszczonych do obrotu w innych państwach członkowskich w zasadzie bezwarunkowo. Jednoznacznie potwierdził to Europejski Trybunał Sprawiedliwości w sprawie Rewe-Zentral AG (p. Bundesmonopolverwaltung für Branntwein, 120/78, [1978] ECR 649).

7. Art. 13 ust. 1 projektu ustanawia fundamentalne dla dyrektyw nowego podejścia domniemanie spełniania przez wyrób wymagań zasadniczych, jeżeli jest zgodny z normami zharmonizowanymi. Definicja norm zharmonizowanych znajduje się w art. 5 pkt 14 projektu ustawy. Jest ona zgodna z dyrektywami, np. pkt 17 Preambuły do dyrektywy Rady i

Parlamentu 98/27/WE z 22 czerwca 1998 r. w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących maszyn, Dz.Urz. WE L207 z 23 lipca 1998 r.

8. Projekt ustawy przewiduje w art. 13 ust. 3 publikację numerów i tytułów norm krajowych wdrażających normy zharmonizowane, których zastosowanie pozwala na skorzystanie z domniemania omówionego powyżej. Dyrektywy nowego podejścia zawierają taki wymóg (np. art. 4 ust. 2 a dyrektywy Rady 89/106/WE z 21 grudnia 1989 r. w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących wyrobów budowlanych, Dz. Urz. WE L40 z 11 lutego 1989 r., s. 2; art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady i Parlamentu 98/27/WE z 22 czerwca 1998 r. w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących maszyn, Dz.Urz. WE L207 z 23 lipca 1998 r.).

9. Przepis art. 19 ust. 2 projektu określa wymogi, jakim mają odpowiadać jednostki certyfikujące, jednostki kontrolujące oraz laboratoria, które ubiegają się o autoryzację. Są to wymogi, które powtarzają się w dyrektywach nowego podejścia.

10. Przepis art. 21 projektu ustanawia mechanizm notyfikacji Komisji Europejskiej jednostek autoryzowanych.

11. Przepis art. 23 przewiduje przesyłanie przez organ nadzoru Komisji Europejskiej informacji o zawieszeniu lub cofnięciu certyfikatu. Jest to obowiązek przewidziany prawem Unii Europejskiej (por. art. 6 dyrektywy Rady i Parlamentu 98/27/WE z 22 czerwca 1998 r. w sprawie w sprawie zbliżenia przepisów prawnych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących maszyn, Dz.Urz. WE L207 z 23 lipca 1998 r.).

12. Rozdział 6 projektu ustanawia system nadzoru rynku. Struktura systemu pozostaje poza regulacją prawa Unii Europejskiej. Wyjątkiem jest obowiązek informowania Komisji Europejskiej, o którym stanowi art. 44 projektu.

13. Jedną z kategorii wyrobów objętych dyrektywami nowego podejścia są wyroby budowlane. Tymczasem, w art. 38 projektu, wśród organów wyspecjalizowanych nadzoru

rynku nie znalazł się organ właściwy dla tych wyrobów. Ponieważ objęcie wyrobów budowlanych nadzorem rynku jest niezbędne do spełnienia wymogów prawa Unii Europejskiej, należy podkreślić konieczność uwzględnienia tego faktu przy opracowywaniu właściwych aktów prawnych, przede wszystkim ustawy Prawo budowlane. Przedłożony projekt ustawy o systemie oceny zgodności dopuszcza powołanie organów wyspecjalizowanych w odrębnych ustawach.

W konkluzji stwierdzam, iż projekt ustawy o systemie zgodności jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Do uprzejmej wiadomości:

Pan
Jacek Piechota
Minister Gospodarki

Rozporządzenie

Ministra Gospodarki
z dnia

w sprawie wymagań zasadniczych dla rekreacyjnych jednostek pływających podlegających ocenie zgodności.

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dniao systemie oceny zgodności, (Dz. U.)
zarządza się, co następuje:

Rozdział 1 **Przepisy ogólne**

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) zasadnicze wymagania dla rekreacyjnych jednostek pływających, w tym jednostek nie ukończonych, ich elementów wbudowanych lub nie, podlegających ocenie zgodności,
- 2) warunki i tryb dokonywania oceny zgodności rekreacyjnych jednostek pływających, w tym jednostek nie ukończonych, ich elementów wbudowanych lub nie,
- 3) treść deklaracji zgodności,
- 4) sposób znakowania rekreacyjnych jednostek pływających, w tym jednostek nie ukończonych, ich elementów wbudowanych lub nie,
- 5) wzór oznakowania CE.

§ 2.

Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się do rekreacyjnej jednostki pływającej używanej do czarteru lub wykorzystanej do szkolenia, jeżeli jednostka ta jest wprowadzana do obrotu z przeznaczeniem do rekreacji.

§ 3.

Ilekróć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) rekreacyjnej jednostce pływającej zwanej dalej „jednostką pływającą” – należy przez to rozumieć jednostkę pływającą dowolnego typu, niezależnie od rodzaju napędu, o długości kadłuba od 2,5 do 24 metrów, mierzonej według norm zharmonizowanych, przeznaczoną do celów sportowych lub rekreacyjnych,
- 2) elementach rekreacyjnych jednostek pływających – należy przez to rozumieć:
 - a) osprzęt silników wbudowanych na stałe i silników przyczepnych, zabezpieczony przed zapaleniem,
 - b) urządzenie blokujące rozruch przy włączonym biegu dla silników przyczepnych,
 - c) koła sterowe, urządzenia sterowe i linie sterociągów,
 - d) zbiorniki paliwa i przewody paliwowe,
 - e) prefabrykowane luki i świetliki.

§ 4.

Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) jednostek pływających przeznaczonych wyłącznie do regat, w tym regatowych łodzi wiosłowych oraz treningowych łodzi wiosłowych, oznaczonych jako takie przez producenta,
- 2) kajaków, kanadyjek, gondoli i rowerów wodnych,
- 3) desek z żaglem (windsurfingów),
- 4) desek surfingowych z napędem mechanicznym, skuterów wodnych i innych jednostek o podobnym napędzie,
- 5) oryginałów i pojedynczych replik jednostek historycznych, zaprojektowanych przed 1950 r., zbudowanych głównie z oryginalnych materiałów i oznaczonych jako takie przez producenta,
- 6) jednostek doświadczalnych, jeżeli nie zostaną one następnie wprowadzone do obrotu,
- 7) jednostek zbudowanych dla własnego użytku, jeżeli nie zostaną one wprowadzone do obrotu przez okres pięciu lat,
- 8) jednostek specjalnie przeznaczonych do obsadzenia załogą i wykorzystywanych do przewożenia pasażerów w celach zarobkowych, zgodnie z obowiązującymi normami,
- 9) jednostek zanurzalnych,
- 10) pojazdów na poduszce powietrznej,
- 11) wodolotów.

§ 5.

1. Jednostki pływające oraz ich elementy, mogą zostać wprowadzone do obrotu i przekazane do eksploatacji zgodnie z ich przeznaczeniem tylko wtedy, gdy są właściwie zbudowane i obsługiwane oraz nie stanowią zagrożenia dla bezpieczeństwa i zdrowia ludzi, mienia i środowiska.
2. Jednostki pływające oraz ich elementy wprowadzane do obrotu i przekazywane do eksploatacji, powinny posiadać oznakowanie CE, oznaczające ich zgodność z zasadniczymi wymaganiami określonymi z rozporządzeniu.
3. Wzór oznakowania CE, o którym mowa w ust.2, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.
4. Dopuszcza się wprowadzanie do obrotu elementów jednostek pływających oznakowanych CE, oznaczających ich zgodność z zasadniczymi wymaganiami określonymi w rozporządzeniu, jeśli elementy te są przeznaczone do wyposażenia jednostek pływających zgodnie z deklaracją, wydaną przez producenta, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera.
5. Deklaracja producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela lub importera, o której mowa w ust. 4, powinna zawierać następujące informacje:
 - 1) nazwę i adres producenta,
 - 2) nazwę i adres upoważnionego przedstawiciela lub importera,
 - 3) opis elementu,
 - 4) oświadczenie, że element ten spełnia zasadnicze wymagania.
6. Jeżeli jednostki pływające i ich elementy podlegają odrębnym przepisom, które również wymagają oznakowania CE, oznakowanie to informuje, że jednostki pływające lub ich elementy spełniają również wymagania tych odrębnych przepisów.
7. Jeżeli jeden lub więcej z odrębnych przepisów, o których mowa w ust. 6, zezwala producentowi na wybór, w okresie przejściowym, jakie rozwiązanie może zastosować, oznakowanie CE wskazuje, że jednostka pływająca lub jej element spełnia postanowienia jedynie odrębnych przepisów przyjętych przez producenta. W takim przypadku szczegóły tych odrębnych przepisów muszą być zawarte w dokumentach, opisach i instrukcjach wymaganych przez te odrębne przepisy i dołączonych do jednostek pływających lub ich elementów.

8. Dopuszcza się możliwość wprowadzania do obrotu częściowo ukończonych jednostek pływających, jeżeli ich producent, jego upoważniony przedstawiciel lub importer zadeklaruje, że są one przeznaczone do dokończenia przez osoby trzecie.
9. Deklaracja producenta, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera, o której mowa w ust. 8 powinna zawierać następujące informacje:
 - 1) nazwę i adres producenta,
 - 2) nazwę i adres przedstawiciela producenta lub importera,
 - 3) opis jednostki częściowo ukończonej,
 - 4) oświadczenie, że jednostka częściowo ukończona jest przeznaczona do dokończenia przez osoby trzecie, oraz że spełnia zasadnicze wymagania mające zastosowanie w tym stanie budowy.
10. Dopuszcza się możliwość prezentowania na targach, wystawach i innych pokazach jednostek pływających i ich elementów, które nie spełniają wymagań określonych w rozporządzeniu, jeżeli jednostki pływające lub ich elementy będą posiadały na widocznym miejscu informację, że nie zostaną one dopuszczone do obrotu lub eksploatacji, dopóki nie spełnią wymagań określonych w rozporządzeniu.

Rozdział 2

Zasadnicze wymagania bezpieczeństwa dla projektowania i budowy rekreacyjnych jednostek pływających.

§ 6.

Jednostki pływające bez względu na kategorie projektowe, które określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, powinny być zaprojektowane i zbudowane tak, aby były łatwe w obsłudze i spełniały wymagania, o których mowa w niniejszym rozdziale.

§ 7.

Kadłub jednostki pływającej powinien być oznaczony numerem identyfikacyjnym, zgodnie z normą zharmonizowaną, zawierającym następujące informacje:

- 1) kod identyfikacyjny producenta,
- 2) kod identyfikacyjny kraju,
- 3) unikalny numer seryjny,
- 4) rok produkcji,
- 5) rok modelu.

§ 8.

Jednostka pływająca powinna posiadać trwale przymocowaną tabliczkę znamionową, zawierającą następujące informacje:

- 1) nazwę producenta,
- 2) oznakowanie CE, określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia,
- 3) kategorię projektową jednostki, określoną w załączniku nr 1 do rozporządzenia,
- 4) maksymalne obciążenie zalecane przez producenta, o którym mowa w § 21,
- 5) zalecaną przez producenta liczbę osób, dla przewożenia których jednostka została zaprojektowana.

§ 9.

Jednostka pływająca, w zależności od jej kategorii projektowej, o których mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, powinna być tak zaprojektowana, aby zminimalizować ryzyko wypadnięcia za burtę i ułatwić możliwość powrotu z wody na pokład.

§ 10.

Główne stanowisko sterowania jednostki motorowej, powinno w normalnych warunkach pod względem jej prędkości i obciążenia, zapewnić sternikowi dobrą widoczność dookoła widnokregu.

§ 11.

1. Jednostka pływająca powinna być zaopatrzona w instrukcję obsługi, zgodną z normą zharmonizowaną.
2. Instrukcja obsługi, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać informacje, o których mowa w § 8₂ oraz dotyczące ryzyka pożaru i zalania, maksymalnej mocy znamionowej silnika dla jednostki pływającej, a także masy pustej jednostki pływającej w kilogramach.
3. Instrukcja obsługi, o której mowa w ust.1, powinna być sporządzona w języku polskim oraz urzędowym języku państwa, w którym jednostka pływająca będzie użytkowana.

§ 12.

Dobór i zestawienie materiałów oraz konstrukcja jednostki pływającej powinny zapewniać odpowiednią wytrzymałość. W szczególności należy uwzględnić kategorię projektową, o których mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia oraz zalecane przez producenta maksymalne obciążenie, o którym mowa w § 21.

§ 13.

Jednostka pływająca powinna posiadać wystarczającą stateczność i odpowiednio wysoką wolną burtę, uwzględniając jej kategorię projektową, o których mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia oraz zalecane przez producenta maksymalne obciążenie, o którym mowa w § 21.

§ 14.

Jednostka pływająca powinna być zbudowana tak, aby jej charakterystyki dotyczące pływalności były odpowiednie do jej kategorii projektowej, o których mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia oraz do zalecanego przez producenta maksymalnego obciążenia, o którym mowa w § 21.

§ 15.

Jednostki wielokadłubowe przystosowane do zamieszkania, powinny być tak zaprojektowane, aby zapewnić wystarczającą pływalność w pozycji odwróconej.

§ 16.

Jednostki pływające, o długości mniejszej niż 6 metrów narażone na zalanie wodą, gdy są używane zgodnie ze swoją kategorią projektową, powinny być wyposażone w odpowiednie środki zapewniające pływalność po zalaniu.

§ 17.

Otwory w kadłubie, pokładzie i nadbudówce jednostki pływającej nie mogą naruszać spójności jej konstrukcji, ani wodoszczelności w stanie zamkniętym.

§ 18.

Okna, świetliki, drzwi i pokrywy luków jednostki pływającej powinny być wodoszczelne i odporne na ciśnienie wody, a także powinny wytrzymać punktowe obciążenie powodowane przez osoby poruszające się po pokładzie.

§ 19.

Zaprojektowane w celu umożliwienia przepływu wody króćce dolotowe i odlotowe w kadłubie jednostki pływającej, umieszczone poniżej linii wodnej przy maksymalnym obciążeniu zalecanym przez producenta, o którym mowa w § 21, powinny być wyposażone w łatwo dostępne zamknięcia dopływu wody.

§ 20.

Projektując jednostkę pływającą należy zminimalizować ryzyko jej zatopienia uwzględniając w szczególności:

- 1) kokpity i wnęki, które powinny być samo odpływowe lub posiadać inne środki zabezpieczające jej wnętrze przed zalaniem wodą,
- 2) urządzenia wentylacyjne,
- 3) usuwanie wody za pomocą pomp lub innych środków.

§ 21.

Zalecane przez producenta maksymalne obciążenie w kilogramach (paliwo, woda, prowiant, wyposażenie, ludzie), dla jakiego jednostka pływająca została zaprojektowana, umieszczone na tabliczce znamionowej, powinno być określone z uwzględnieniem kategorii projektowej jednostki pływającej, o których mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, stateczności i wolnej burty, o których mowa w § 13 oraz pływalności, o której mowa w § 14 - 16.

§ 22.

1. Jednostki pływające kategorii A i B, o których mowa w § 42 ust. 1 oraz jednostki pływające kategorii C i D, o których mowa w § 42 ust. 2 i 3 o długości większej niż 6 metrów, powinny posiadać przynajmniej jedno miejsce przeznaczone do przechowywania tratw ratunkowych.
2. Tratwy ratunkowe, o których mowa w ust. 1 powinny pomieścić zalecaną przez producenta i określoną w projekcie liczbę osób. Miejsca te powinny być łatwo dostępne.

§ 23.

Jednostki wielokadłubowe o długości większej niż 12 m, przystosowane do zamieszkania, powinny być wyposażone w wyjścia awaryjne umożliwiające opuszczenie tej jednostki w przypadku wywrócenia.

§ 24.

Jednostki pływające, przystosowane do zamieszkania, powinny być wyposażone w wyjścia awaryjne umożliwiające ewakuację w przypadku pożaru.

§ 25.

Jednostki pływające, z uwzględnieniem ich kategorii projektowej, o których mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia, powinny być wyposażone przynajmniej w jeden solidny punkt zamocowania lub w inne środki, umożliwiające bezpieczne przeniesienie obciążeń pochodzących od kotwiczenia, cumowania oraz holowania.

§ 26.

Producent powinien zapewnić zadowalające właściwości obsługi jednostki pływającej przy zastosowaniu silnika o najwyższej mocy, dla którego została ona zaprojektowana i zbudowana.

§ 27.

1. Silniki wbudowane na stałe w jednostce pływającej powinny być zainstalowane w pomieszczeniu oddzielnym od pomieszczeń mieszkalnych i zamontowane tak, aby zminimalizować ryzyko pożaru i rozprzestrzeniania się ognia oraz zagrożenia ze strony toksycznych spalin, wysokiej temperatury, hałasu oraz wibracji w pomieszczeniach mieszkalnych.
2. Części silnika i jego wyposażenie wymagające częstych przeglądów lub obsługi powinny być łatwo dostępne.
3. Odkryte ruchome i gorące części silnika zainstalowanego w jednostce pływającej, mogące spowodować obrażenia, powinny być osłonięte.
4. Jednostki pływające wyposażone w silniki przyczepne powinny posiadać urządzenie uniemożliwiające rozruch silnika na włączonym biegu, chyba że:
 - 1) silnik wytwarza uciąg statyczny mniejszy niż 500 N (Newtonów),
 - 2) silnik ma urządzenie dławiące, ograniczające przy rozruchu silnika uciąg statyczny do 500 N.

§ 28.

1. Materiał izolacyjny w pomieszczeniach maszynowych jednostki pływającej powinien być niepalny.
2. Pomieszczenia maszynowe powinny być wentylowane.
3. Otwory wentylacyjne powinny być tak zaprojektowane i usytuowane, aby zapobiec niebezpieczeństwu przedostania się wody do pomieszczenia maszynowego.

§ 29.

Urządzenia do pobierania, przechowywania, odpowietrzania i doprowadzania paliwa powinny być tak zaprojektowane i wykonane, aby zminimalizować ryzyko pożaru i wybuchu.

§ 30.

Zbiorniki paliwa, przewody i węże paliwowe zainstalowane w jednostce pływającej, powinny być zabezpieczone i oddalone lub osłonięte od źródeł wysokich temperatur.

Pomieszczenia, w których znajdują się zbiorniki paliwa powinny być wentylowane.

§ 31.

1. Paliwo płynne, o temperaturze zapłonu mniejszej niż 55°C powinno być przechowywane w zbiornikach nie stanowiących integralnej części kadłuba jednostki pływającej, odizolowanych od:
 - 1) maszynowni i innych źródeł zapłonu,
 - 2) pomieszczeń mieszkalnych.
2. Paliwo płynne, o temperaturze zapłonu równej lub większej niż 55°C może być przechowywane w zbiornikach stanowiących integralną część kadłuba jednostki pływającej.

§ 32.

1. Instalacje elektryczne powinny być zaprojektowane i zamontowane tak, aby w normalnych warunkach eksploatacyjnych zapewniały prawidłowe funkcjonowanie jednostki pływającej i ograniczały do minimum zagrożenie pożarem i porażenie prądem.
2. Jednostka pływająca powinna posiadać zabezpieczenia wszystkich obwodów elektrycznych przed przeciążeniem i zwarcie, za wyjątkiem obwodu rozrusznika silnika zasilanego z akumulatora.
3. Wentylacja w jednostce pływającej powinna być tak zaprojektowana i zainstalowana, aby nie dopuścić do zbierania się gazów wydzielanych przez akumulatory.
4. Akumulatory, o których mowa w ust. 2 i 3 powinny być solidnie zamocowane i zabezpieczone przed zalaniem wodą.

§ 33.

Urządzenia sterowe powinny być tak zaprojektowane i wykonane, aby umożliwiały przeniesienie obciążeń występujących w dających się przewidzieć warunkach pracy tych urządzeń.

§ 34.

Jednostki żaglowe oraz jednostki motorowe napędzane jednym wbudowanym silnikiem, wyposażone w zdalne urządzenie sterowe, powinny posiadać awaryjne środki pozwalające na sterowanie jednostką przy zmniejszonej prędkości.

§ 35.

1. Instalacje gazu wykorzystywanego dla celów gospodarczych, zamontowane na jednostce pływającej, powinny być wyposażone w reduktor ciśnienia oraz zaprojektowane i wykonane tak, aby uniknąć nieszczelności i zagrożenia wybuchem, oraz umożliwić sprawdzenie szczelności.
2. Materiały i instalacje, o których mowa w ust.1, powinny być odpowiednie do stosowanego gazu i odporne na działanie naprężeń i czynników środowiska morskiego.
3. Odbiornik gazu, zainstalowany na jednostce pływającej, powinien być wyposażony na wszystkich palnikach, w urządzenie samoczynnie odcinające dopływ gazu, w przypadku zgaśnięcia płomienia.

4. Odbiornik gazu powinien posiadać oddzielne doprowadzenie gazu i oddzielny zawór zamykający.
5. Instalacja wentylacyjna w jednostce pływającej powinna być tak zaprojektowana i zainstalowana, aby zapobiec zagrożeniom spowodowanym przez wycieki gazu i przez produkty spalania.
6. Jednostki pływające z wbudowaną na stałe instalacją gazową powinny być wyposażone w schowek do przechowywania butli gazowych.
7. Schowek, o którym mowa w ust.6 powinien być:
 - 1) oddzielony od pomieszczeń mieszkalnych,
 - 2) dostępny jedynie z zewnątrz,
 - 3) wyposażony w wentylację odprowadzającą ulatniający się gaz za burtę.
8. Instalację gazową, o której mowa w ust.6, należy sprawdzić po jej zainstalowaniu.

§ 36.

1. Rodzaj zainstalowanego wyposażenia oraz zaprojektowanie jednostki pływającej powinno uwzględniać ryzyko rozprzestrzeniania się pożaru. Szczególną uwagę należy zwrócić na otoczenie źródeł otwartego ognia, gorących powierzchni silników i urządzeń pomocniczych, odpowietrzeń zbiorników oleju i paliwa, nieosłoniętych przewodów paliwowych i olejowych.
2. Należy unikać prowadzenia przewodów elektrycznych nad nagrzanymi powierzchniami maszyn.

§ 37.

1. Jednostki pływające powinny być wyposażone w sprzęt gaśniczy, stosownie do stopnia zagrożenia pożarowego.
2. Pomieszczenia maszynowe, w których zainstalowano silniki benzynowe powinny być wyposażone w instalacje gaśnicze, które nie wymagają otwarcia pomieszczenia w przypadku pożaru.
3. Przenośne gaśnice powinny znajdować się w miejscach łatwo dostępnych, a przynajmniej jedna z nich powinna być umieszczona w zasięgu stanowiska sternika.

§ 38.

Światła nawigacyjne, jeśli są zainstalowane, powinny odpowiadać międzynarodowym przepisom o zapobieganiu zderzeniom na morzu lub przepisom żeglugowym na wodach śródlądowych.

§ 39.

Jednostka pływająca powinna być zbudowana tak, aby zapobiegać przypadkowemu odprowadzeniu ścieków takich jak: olej, paliwo i inne za burtę.

§ 40.

1. Jednostki pływające wyposażone w toalety powinny posiadać:
 - 1) zbiorniki na fekalia, lub
 - 2) możliwość tymczasowego zamontowania zbiorników na ścieki na tych akwenach, na których zabronione jest odprowadzanie fekaliów za burtę.
2. Króćce wylotowe rurociągów odprowadzających fekalia powinny być wyposażone w zawory odcinające, które można zaplombować.

Rozdział 3 **Warunki i tryb dokonywania oceny zgodności**

§ 41.

Uznaje się za zgodne z zasadniczymi wymaganiami, określonymi w rozdziale 2, jednostki pływające i ich elementy, które odpowiadają krajowym normom przyjętym w zgodności ze zharmonizowanymi normami europejskimi.

§ 42.

1. Przed wytworzeniem i wprowadzeniem do obrotu jednostek pływających oraz ich elementów, producent lub jego upoważniony przedstawiciel stosuje procedury oceny zgodności, które określa załącznik nr 3 do rozporządzenia, uwzględniając kategorie projektowe jednostek pływających A, B, C i D, o których mowa w załączniku nr 1 do rozporządzenia:
2. Dla kategorii projektowych A i B jednostek pływających stosuje się następujące procedury oceny zgodności::
 - 1) wewnętrzną kontrolę produkcji oraz próby (moduł Aa), o której mowa w pkt. 3.2 załącznika nr 3 do rozporządzenia - dla jednostek pływających o długości kadłuba mniejszej niż 12 m,
 - 2) badanie typu WE (moduł B), o którym mowa w pkt. 3.3 załącznika nr 3 do rozporządzenia; uzupełnione zgodnością produktu z typem (moduł C), o którym mowa w pkt. 3.4 załącznika nr 3 do rozporządzenia lub dowolny z następujących modułów: B+D, lub B+F, lub G, lub H -dla jednostek pływających o długości kadłuba od 12 do 24 m.
3. Dla kategorii projektowej C jednostek pływających stosuje się następujące procedury oceny zgodności::
 - 1) dla jednostek pływających o długości kadłuba od 2,5 do 12 m :
 - a) wewnętrzną kontrolę produkcji (moduł A), o której mowa w pkt. 3.1 załącznika nr 3 do rozporządzenia - jeżeli jest zgodność ze zharmonizowanymi normami odnoszącymi się do § 13 ust. 2 oraz § 13 ust. 3,
 - b) wewnętrzną kontrolę produkcji oraz próby (moduł Aa), o której mowa w pkt. 3.2 załącznika nr 3 do rozporządzenia - jeżeli brak zgodności ze zharmonizowanymi normami odnoszącymi się do § 13 ust. 2 oraz § 13 ust. 3,
 - 2) dla jednostek pływających o długości kadłuba od 12 do 24 m - badanie wyrobu wzorcowego WE (moduł B), o którym mowa w pkt. 3.3 załącznika nr 3 do rozporządzenia; oraz zgodność z wyrobem wzorcowym (moduł C), o którym mowa w pkt. 3.4 załącznika nr 3 do rozporządzenia; lub dowolny z następujących modułów: B+D, lub B+F, lub G, lub H.
4. Dla kategorii projektowej D jednostek pływających stosuje się wewnętrzną kontrolę produkcji (moduł A), o której mowa w pkt. 3.1 załącznika nr 3 do rozporządzenia - dla jednostek pływających o długości kadłuba od 2,5 do 24 m.
5. Dla elementów jednostek pływających stosuje się dowolne następujące procedury oceny zgodności: B+C, lub B+D, lub B+F, lub G, lub H.

Rozdział 4 Oznakowanie CE

§ 43.

1. Jednostki pływające oraz ich elementy uznane za spełniające zasadnicze wymagania, o których mowa w § 5, jeżeli są wprowadzane do obrotu, powinny posiadać oznakowanie CE.

2. Oznakowanie CE, o którym mowa w ust. 1, powinno być umieszczone na jednostkach pływających, na ich elementach oraz na ich opakowaniu w widoczny, czytelny i trwały sposób, o którym mowa w § 8. Oznakowaniu CE musi towarzyszyć numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za zastosowanie procedur, o których mowa w § 42.
3. Wzór oznakowania CE określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.
4. Na jednostkach pływających nie należy umieszczać oznaczeń lub napisów, które mogłyby wprowadzić w błąd strony trzeciej, co do oznakowania CE pod względem znaczenia i formy.
5. Dopuszcza się umieszczenie innych oznakowań na jednostkach pływających i ich elementach pod warunkiem, że nie spowodują zmniejszenia widoczności i czytelności oznakowania CE.

Rozdział 5 **Przepisy końcowe**

§ 44.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

Załączniki
do Rozporządzenia Ministra Gospodarki
z dnia (poz.)

Załącznik nr 1

KATEGORIE PROJEKTOWE JEDNOSTEK PŁYWAJĄCYCH:

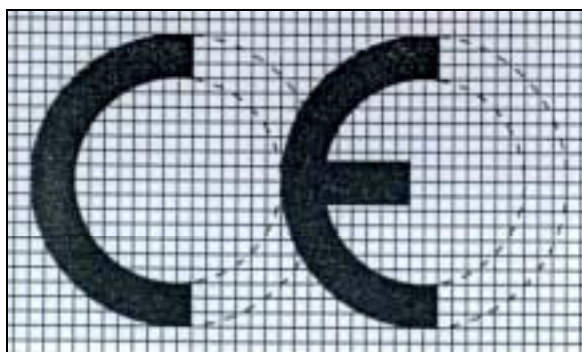
Rekreacyjne jednostki pływające dzielą się na następujące kategorie projektowe:

- 1) Kategoria A – OCEANICZNA - jednostki zaprojektowane do dalekich rejsów, w warunkach wiatru silniejszego niż 8°B (stopni w skali Beauforta) i przy fali o wysokości znaczącej przekraczającej 4 metry; jednostki te są w znacznym stopniu samowystarczalne,
- 2) Kategoria B – PEŁNOMORSKA - jednostki zaprojektowane do rejsów pełnomorskich, w warunkach wiatru o sile do 8°B włącznie i przy fali o wysokości znaczącej do 4 metrów włącznie,
- 3) Kategoria C – PRZYBRZEŻNA - jednostki zaprojektowane do rejsów po wodach przybrzeżnych, dużych zatokach, zalewach, jeziorach i rzekach, w warunkach wiatru o sile do 6°B włącznie i przy fali o wysokości znaczącej do 2 metrów włącznie,
- 4) Kategoria D - NA WODY OSŁONIĘTE - jednostki zaprojektowane do rejsów na małych jeziorach, rzekach i kanałach, w warunkach wiatru o sile do 4°B włącznie i przy fali o wysokości znaczącej do 0,5 metra włącznie.

Kategoria projektowa	Siła wiatru (skala Beauforta)	Znacząca wysokość fali ($H_{1/3}$, metry)
A – Oceaniczna	Ponad 8°B	ponad 4 m
B – Pełnomorska	do 8°B włącznie	do 4 m włącznie
C – Przybrzeżna	do 6°B włącznie	do 2 m włącznie
D – Na wody osłonięte	do 4°B włącznie	do 0,5 m włącznie

WZÓR OZNAKOWANIA CE

Oznakowanie CE składa się z liter o poniższych kształtach :

W przypadku pomniejszania lub powiększania oznakowania CE, należy zachować proporcje podane na powyższym rysunku.

Elementy oznakowania CE powinny mieć tę samą wysokość, która nie może być mniejsza niż 5 mm.

Po oznakowaniu CE następuje numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej, jeżeli bierze ona udział w kontroli produkcji, a także dwie ostatnie cyfry roku, w którym nadano oznakowanie CE.

PROCEDURY OCENY ZGODNOŚCI

1. Wewnętrzna kontrola produkcji -moduł A.

- 1.1 Wewnętrzna kontrola produkcji jest procedurą, poprzez którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel zapewnia i oświadcza, że jednostki pływające spełniają zasadnicze wymagania określone w rozporządzeniu.
- 1.2 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel sporządza deklarację zgodności i umieszcza na jednostce pływającej oznakowanie CE, o którym mowa w załączniku nr 2 do rozporządzenia.
- 1.3 Deklaracja zgodności, o której mowa w pkt. 1.2 powinna być dołączona do:
 - 1) instrukcji obsługi jednostki pływającej, o której mowa w § 11,
 - 2) elementów, o których mowa w § 3.
- 1.4 Deklaracja zgodności sporządzona w językach, o których mowa w § 11, powinna zawierać:
 - 1) nazwę i pełny adres producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela, który podaje nazwę i adres producenta,
 - 2) opis jednostki pływającej lub jej elementu, zawierający typ, numer seryjny, tam gdzie to ma zastosowanie,
 - 3) odniesienia do zastosowanych norm zharmonizowanych lub innych specyfikacji zgodności których dotyczy deklaracja,
 - 4) jeżeli ma to zastosowanie, odniesienie do certyfikatu zgodności wyrobu wzorcowego WE, wydanego przez jednostkę notyfikowaną,
 - 5) jeżeli ma to zastosowanie, nazwę i adres jednostki notyfikowanej,
 - 6) dane osoby uprawnionej do złożenia podpisu w imieniu producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela .
- 1.5 Przed sporządzeniem deklaracji zgodności producent lub jego upoważniony przedstawiciel powinien sporządzić dokumentację techniczną, przechowując ją, po wyprodukowaniu ostatniej jednostki pływającej lub jej elementu, przez co najmniej 10 lat, w celu udostępniania jej do celów kontrolnych.
- 1.6 Dokumentacja techniczna, o której mowa w pkt 1.5 dostarczana jest przez producenta.
- 1.7 Dokumentacja techniczna, o której mowa w pkt 1.5, powinna zawierać wszystkie stosowne dane i środki użyte przez producenta dla zapewnienia, że jednostka pływająca lub jej elementy są zgodne z zasadniczymi wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.
- 1.8. Dokumentacja techniczna powinna umożliwiać zrozumienie projektu, procesu produkcji i użytkowania jednostki pływającej lub jej elementu oraz pozwolić na ocenę zgodności z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.
- 1.9 Dokumentacja techniczna powinna zawierać:
 - 1) ogólny opis jednostki pływającej lub jej elementu,
 - 2) projekt koncepcyjny, rysunki wykonawcze i złożeniowe, rysunki podzespołów, schematy,
 - 3) opisy i objaśnienia konieczne dla zrozumienia wymienionych rysunków, schematów oraz sposobu użytkowania wyrobu,

- 4) spis norm, o których mowa w § 41 zastosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań przyjętych w celu spełnienia zasadniczych wymagań, jeżeli normy o których mowa w § 41 nie zostały zastosowane,
- 5) wyniki obliczeń projektowych i przeprowadzonych prób,
- 6) sprawozdania z prób lub obliczenia dotyczące stateczności, o której mowa w § 13 oraz dotyczące pływalności, o których mowa w § 14 - 16 rozporządzenia.

1.10 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel przechowuje kopię deklaracji zgodności wraz z dokumentacją techniczną.

1.11 Producent powinien podjąć wszelkie niezbędne środki, aby proces produkcji zapewniał zachowanie zgodności wyrobów z dokumentacją techniczną, o której mowa w pkt. 1.5 oraz z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.

2. Wewnętrzna kontrola produkcji oraz próby - moduł Aa.

2.1 Wewnętrzna kontrola produkcji oraz próby jest procedurą określoną w module A, o której mowa w pkt. 1 oraz zawierającą dodatkowe wymagania, określone w pkt. 2.2 i 2.3.

2.2 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel, powinien na jednej lub kilku wykonanych jednostkach pływających przeprowadzić jedną lub więcej z następujących prób, równoważnych obliczeń lub kontroli :

- a) próba stateczności, o której mowa w § 13,
- b) próba pływalności, o której mowa w § 14 - 16.

2.3 Wymienione w pkt 2.2 próby, obliczenia lub kontrole powinny być przeprowadzone na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej wybranej przez producenta. Producent nanosi podczas produkcji numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej, na jej odpowiedzialność.

3. Badanie wyrobu wzorcowego WE - moduł B.

3.1 Badanie wyrobu wzorcowego WE jest procedurą, poprzez którą jednostka notyfikowana zapewnia i oświadcza, że wyrób wzorcowy jest zgodny z zasadniczymi wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.

3.2 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel składa w wybranej przez siebie jednostce notyfikowanej wniosek o przeprowadzenie badania wyrobu wzorcowego WE.

3.3 Wniosek, o którym mowa w ust 3.2 powinien zawierać:

- 1) nazwę i adres producenta, a w wypadku, gdy wniosek składa jego upoważniony przedstawiciel, dodatkowo jego nazwę i adres,
- 2) oświadczenie, że taki sam wniosek nie został złożony w innej jednostce notyfikowanej,
- 3) dokumentację techniczną, o której mowa w pkt. 1.5.

3.4 Wnioskodawca przekazuje do dyspozycji jednostki notyfikowanej jednostkę pływającą lub jej element reprezentatywny dla badanej produkcji, zwany dalej „wytrobem wzorcowym”. Wyrób wzorcowy może reprezentować kilka wariantów danej jednostki pływającej lub jej elementu, pod warunkiem, że różnice między nimi, nie mają wpływu na poziom bezpieczeństwa i na inne wymagania dotyczące ich funkcjonowania.

3.5 Jednostka notyfikowana może zażądać dalszych jednostek pływających lub jej elementów, jeżeli są one niezbędne do przeprowadzenia prób.

3.6 Dokumentacja techniczna, powinna umożliwić ocenę zgodności jednostki pływającej lub jej elementu z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu. Powinna ona przedstawiać projekt, proces produkcji i sposób działania jednostki pływającej lub jej elementu w zakresie niezbędnym dla takiej oceny.

3.7 Jednostka notyfikowana powinna:

- 1) zbadać dokumentację techniczną, sprawdzić, czy wyrób wzorcowy jest zgodny z dokumentacją techniczną oraz określić elementy, które zostały zaprojektowane zgodnie z wymaganiami norm, o których mowa w § 41, a także elementy zaprojektowane bez zastosowania wymagań tych norm,
- 2) przeprowadzić lub zlecić przeprowadzenie odpowiedniej kontroli i prób niezbędnych dla sprawdzenia, czy przyjęte przez producenta rozwiązania spełniają zasadnicze wymagania określone w rozporządzeniu, w przypadku gdy normy, o którym mowa w § 41 nie zostały zastosowane,
- 3) przeprowadzić lub zlecić przeprowadzenie odpowiedniej kontroli i prób niezbędnych dla sprawdzenia, czy producent zastosował odpowiednie normy, w przypadku ich zastosowania,
- 4) uzgodnić z wnioskodawcą miejsce przeprowadzenia niezbędnych kontroli i prób.

3.8 Jeżeli wyrób wzorcowy jest zgodny z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu, jednostka notyfikowana wydaje wnioskodawcy świadectwo badania wyrobu wzorcowego WE, które powinno zawierać nazwę i adres producenta, wynik badania, warunki ważności i dane niezbędne do identyfikacji zatwierdzonego wyrobu wzorcowego.

3.9 Do świadectwa badania wyrobu wzorcowego WE, powinien być dołączony spis dokumentacji technicznej, którego kopię zatrzymuje jednostka notyfikowana.

3.10 Jeżeli jednostka notyfikowana odmówi producentowi wydania świadectwa badania wyrobu wzorcowego WE, powinna szczegółowo uzasadnić decyzję tej odmowy.

3.11. Wnioskodawca poinformuje jednostkę notyfikowaną, przechowującą dokumentację techniczną, w związku z badaniem wyrobu wzorcowego WE, o wszelkich zmianach zatwierdzonego wyrobu, które wymagają dodatkowego zatwierdzenia, o ile zmiany te wpływają na zgodność z zasadniczymi wymaganiami lub określonymi warunkami użytkowania jednostki pływającej lub jej elementu. Dodatkowe zatwierdzenie jest wydawane w postaci uzupełnienia do oryginalnego świadectwa badania wyrobu wzorcowego WE.

3.12 Jednostka notyfikowana udostępnia innym jednostkom notyfikowanym informacje dotyczące wydanych oraz wycofanych świadectw badania wyrobów wzorcowych WE.

3.13 Inne jednostki notyfikowane, o których mowa w pkt. 3.12, mogą otrzymać kopie świadectw badania wyrobów wzorcowych WE oraz uzupełnień do nich w formie załączników.

3.14 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel powinien przechowywać kopie świadectw badania wyrobów wzorcowych WE i uzupełnień do nich, wraz z dokumentacją techniczną, przez co najmniej 10 lat, od wyprodukowania ostatniej jednostki pływającej lub jej elementu.

4. Zgodność z wyrobem wzorcowym - moduł C.

4.1 Zgodność z wyrobem wzorcowym jest procedurą, poprzez którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel zapewnia i oświadcza, że jednostka pływająca lub jej elementy są

zgodne z wyrobem wzorcowym, określonym w świadectwie badania wyrobu wzorcowego WE i spełniają wymagania określone w rozporządzeniu.

- 4.2 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel sporządza deklarację zgodności, o której mowa w pkt. 1.3, i umieszcza na jednostce pływającej lub jej elementach oznakowanie CE, o którym mowa w załączniku nr 2 do rozporządzenia.
- 4.3 Producent powinien podjąć wszelkie niezbędne środki, aby proces produkcji zapewniał zachowanie zgodności jednostki pływającej lub jej elementów z wyrobem wzorcowym, określonym w świadectwie badania wyrobu wzorcowego WE oraz z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.
- 4.4 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel powinien przechowywać kopie świadectw badania wyrobów wzorcowych WE i uzupełnień do nich, wraz z dokumentacją techniczną, o której mowa w pkt. 1.5 przez co najmniej 10 lat, od daty wyprodukowania ostatniej jednostki pływającej lub jej w elemencie.

5. Zapewnienie jakości produkcji -moduł D.

- 5.1 Zapewnienie jakości produkcji jest procedurą, poprzez którą producent, spełniający wymagania, o których mowa w pkt. 5.3 zapewnia i oświadcza, że dana jednostka pływająca lub jej elementy są zgodne z wyrobem wzorcowym, określonym w świadectwie badania wyrobu wzorcowego WE i spełniają wymagania określone w rozporządzeniu.
- 5.2 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel sporządza deklarację zgodności, o której mowa w pkt 1.3, i umieszcza na jednostce pływającej lub jej elementach oznakowanie CE, o którym mowa w załączniku nr 2 do rozporządzenia. Oznakowaniu CE powinien towarzyszyć numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za nadzór.
- 5.3 Producent stosuje zatwierdzony system jakości produkcji, inspekcji końcowych i prób, a także podlega nadzorowi.
- 5.4 Producent składa w wybranej przez siebie jednostce notyfikowanej wnioski o dokonanie oceny swojego systemu jakości dla danej jednostki pływającej lub jej elementów.
- 5.5 Wniosek, o którym mowa w pkt. 5.4, powinien zawierać:
 - 1) dane na temat przewidywanej kategorii jednostki pływającej,
 - 2) dokumentację dotyczącą systemu jakości,
 - 3) tam, gdzie ma to zastosowanie, dokumentację techniczną, o której mowa w pkt. 1.5 zatwierdzonego wyrobu wzorcowego oraz kopię świadectwa badania wyrobu wzorcowego WE.
- 5.6 System jakości powinien zapewniać zgodność jednostki pływającej lub jej elementu z wyrobem wzorcowym, określonym w świadectwie badania wyrobu wzorcowego WE oraz z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.
- 5.7 Środki, wymagania i zasady przyjęte przez producenta powinny być udokumentowane w sposób systematyczny i uporządkowany w formie ksiąg jakości, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu jakości powinna umożliwiać spójną analizę programów i planów jakości oraz sprawozdań.

- 5.8 Dokumentacja systemu jakości, powinna zawierać opis:
- 1) celów dotyczących systemu jakości, struktury organizacyjnej, zakresu kompetencji i uprawnień kierownictwa w odniesieniu do jakości jednostki pływającej lub jej elementu,
 - 2) sposobu produkcji, technik kontroli i zapewnienia jakości, ciągłych lub regularnie podejmowanych działań w dziedzinie jakości,
 - 3) kontroli i prób przeprowadzanych przed, podczas i po zakończeniu produkcji oraz częstotliwość ich przeprowadzania,
 - 4) zapisów z kontroli jakości, takich jak sprawozdania z inspekcji, dane z prób i kalibrowania, dane o kwalifikacjach zaangażowanego personelu,
 - 5) środków stosowanych do nadzoru dla osiągnięcia wymaganej jakości jednostki pływającej lub jej elementu oraz skutecznego funkcjonowania systemu jakości.
- 5.9 Jednostka notyfikowana ocenia system jakości w celu stwierdzenia w formie decyzji, czy spełnia wymagania, o których mowa w pkt. 5.6, przyjmując, że wymagania te zostały spełnione, przy zastosowaniu norm zharmonizowanych dotyczących systemów jakości.
- 5.10 W skład zespołu audytorów powinna wchodzić przynajmniej jedna osoba z doświadczeniem w ocenianiu zagadnień technicznych dotyczących danej jednostki pływającej lub jej elementu. Procedura oceny powinna obejmować inspekcję w zakładzie producenta.
- 5.11 Producent powinien zostać powiadomiony o podjętej decyzji, o której mowa w pkt 5.9. Powiadomienie to powinno zawierać wnioski z przeprowadzonych badań oraz uzasadnienie podjętej decyzji.
- 5.12 Producent wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierdzonego systemu jakości i zapewnia utrzymywanie go tak, aby był on właściwy i skuteczny.
- 5.13 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel informuje jednostkę notyfikowaną, która zatwierdziła system jakości, o wszelkich zamierzonych modyfikacjach tego systemu.
- 5.14 Jednostka notyfikowana bada proponowane zmiany i decyduje, czy tak zmodyfikowany system jakości spełnia wymagania, o których mowa w pkt. 5.6, oraz czy konieczna jest powtórna ocena.
- 5.15 Jednostka notyfikowana powiadamia producenta o podjętej decyzji. Powiadomienie to powinno zawierać wnioski z przeprowadzonych badań i uzasadnienie decyzji.
- 5.16 Celem nadzoru prowadzonego na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej jest upewnienie się, czy producent wypełnia swe zobowiązania, wynikające z zatwierdzonego systemu jakości.
- 5.17 Producent powinien umożliwić jednostce notyfikowanej dostęp do stanowisk produkcyjnych, kontroli i prób oraz magazynów, w celu przeprowadzenia inspekcji, oraz udostępnić niezbędne informacje, a w szczególności:
- 1) dokumentację systemu jakości, o której mowa w pkt. 5.7,
 - 2) zapisy kontroli jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji, dane z prób i kalibrowania, dane o kwalifikacjach zaangażowanego personelu.
- 5.18 Jednostka notyfikowana przeprowadza okresowe kontrole celem upewnienia się, czy producent utrzymuje i stosuje system jakości oraz przekazuje producentowi sprawozdania z takich kontroli.

- 5.19 Jednostka notyfikowana może przeprowadzać u producenta niezapowiedziane wizytacje. Podczas takich wizytacji jednostka notyfikowana może przeprowadzić lub spowodować przeprowadzenie badań celem sprawdzenia, czy system jakości funkcjonuje prawidłowo. Jednostka notyfikowana przedstawia producentowi sprawozdanie z takich wizytacji, a w przypadku przeprowadzenia badań, ich wyniki.
- 5.20 Producent powinien przechowywać do wglądu, przez co najmniej 10 lat od wyprodukowania ostatniej jednostki pływającej lub jej elementu, następujące dokumenty:
- 1) dotyczące systemu jakości, o których mowa w pkt 5.7,
 - 2) zmiany i modyfikacje systemu jakości, o których mowa w pkt 5.13,
 - 3) decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej, o których mowa w pkt. 5.14, 5.18 i 5.19.
- 5.21 Jednostka notyfikowana powinna udostępniać innym jednostkom notyfikowanym informacje o decyzjach dotyczących wydanych oraz wycofanych zatwierdzeń systemów jakości.

6. Badanie wyrobu - moduł F.

- 6.1 Badanie wyrobu jest procedurą, poprzez którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel zapewnia i oświadcza, że jednostka pływająca lub jej element są zgodne z wyrobem wzorcowym, określonym w świadectwie badania wyrobu wzorcowego WE oraz spełniają zasadnicze wymagania określone w rozporządzeniu.
- 6.2 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel sporządza deklarację zgodności, o której mowa w pkt. 1.3 i 1.4, i umieszcza na jednostce pływającej lub jej elemencie oznakowanie CE, o którym mowa w załączniku nr 2 do rozporządzenia.
- 6.3 Producent podejmuje wszelkie konieczne środki, aby proces produkcji zapewnił zgodność jednostki pływającej lub jej elementu z wyrobem wzorcowym, określonym w świadectwie badania wyrobu wzorcowego WE, oraz aby spełniały one wymagania określone w rozporządzeniu.
- 6.4 Jednostka notyfikowana przeprowadza odpowiednie badania i próby celem sprawdzenia zgodności jednostki pływającej lub jej elementu z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu, sprawdzając albo każdą jednostkę pływającą lub jej element, jak określono w pkt 6.6 - 6.7, albo losowo wybraną jednostkę pływającą lub jej element, jak określono w pkt. 6.9 – 6.13; zgodnie z wyborem producenta.
- 6.5 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel przechowuje kopię świadectwa badania wyrobu wzorcowego WE przez co najmniej 10 lat, od daty wyprodukowania ostatniej jednostki pływającej lub jej elementu.
- 6.6 Jednostki pływające lub ich elementy są oddzielnie badane i poddawane próbom określonym w normach, o których mowa w § 41 lub są poddawane równoważnym próbom, w celu sprawdzenia zgodności jednostki pływającej lub jej elementu z wyrobem wzorcowym określonym w świadectwie badania wyrobu wzorcowego WE oraz z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.
- 6.7 Jednostka notyfikowana nanosi lub zleca naniesienie swojego numeru identyfikacyjnego na każdą zatwierdzoną jednostkę pływającą lub jej element oraz sporządza pisemne świadectwo zgodności, w oparciu o przeprowadzone próby.

- 6.8 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel powinien przedstawiać świadectwo zgodności wystawione przez jednostkę notyfikowaną.
- 6.9 Producent przedstawia do badań jednostki pływające lub jej elementy w postaci jednolitej partii i podejmuje wszelkie konieczne środki, aby proces produkcji zapewniał jednolitość każdej wyprodukowanej partii.
- 6.10 W celu sprawdzenia należy przedstawić wszystkie jednostki pływające lub ich elementy w formie jednolitej partii. Z każdej partii zostaje wybrana losowo próbka. Próbka ta jest badana i poddawana próbom określonym w normach, o których mowa w § 41 lub jest poddawana równoważnym próbom, w celu sprawdzenia zgodności z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu, a także w celu stwierdzenia, czy partia zostanie przyjęta czy odrzucona.
- 6.11 Na procedurę losową, o której mowa w pkt 6.10, składają się:
- 1) stosowana metoda statystyczna,
 - 2) plan pobierania próbek i opis jego realizacji.
- 6.12 W przypadku zatwierdzenia partii, jednostka notyfikowana nanosi lub zleca naniesienie swojego numeru identyfikacyjnego na każdą zatwierdzoną jednostkę pływającą lub jej element, oraz sporządza pisemne świadectwo zgodności w oparciu o przeprowadzone próby.
- 6.13 Jeżeli partia zostaje odrzucona, jednostka notyfikowana lub właściwe władze powinny podjąć stosowne środki, aby zapobiec wprowadzaniu jej do obrotu. W przypadku częstego odrzucania partii, jednostka notyfikowana może zawiesić weryfikację losową.
- 6.14 Producent może oznaczyć jednostkę pływającą lub jej element podczas procesu produkcji numerem identyfikacyjnym jednostki notyfikowanej na jego odpowiedzialność.

7. Badanie jednostkowe - moduł G.

- 7.1 Badanie jednostkowe jest procedurą, poprzez którą producent zapewnia i oświadcza, że jednostka pływająca lub jej element, dla których zostało wydane świadectwo zgodności, o którym mowa w pkt. 7.4, jest zgodny z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.
- 7.2 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel sporządza deklarację zgodności, o której mowa w pkt. 1.3, i umieszcza na jednostce pływającej lub jej elemencie oznakowanie CE, o którym mowa w załączniku nr 2 do rozporządzenia.
- 7.3 Jednostka notyfikowana bada jednostkę pływającą lub jej element oraz przeprowadza próby określone w normach, o których mowa w § 41, lub próby równoważne, w celu sprawdzenia zgodności z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.
- 7.4 Jednostka notyfikowana nanosi lub zleca naniesienie swojego numeru identyfikacyjnego na zatwierdzonej jednostce pływającej lub jej elemencie oraz sporządza pisemne świadectwo zgodności, w oparciu o przeprowadzone próby.
- 7.5 Dokumentacja techniczna, o której mowa w pkt. 1.5, powinna umożliwiać zrozumienie projektu, procesu produkcji i użytkowania jednostki pływającej lub jej elementu oraz pozwolić na ocenę zgodności z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.

8. Pełny model zapewnienia jakości - moduł H.

- 8.1 Pełny model zapewnienia jakości jest procedurą, poprzez którą producent, który spełnia wymagania o których mowa w pkt. 8.3, zapewnia i oświadcza, że jednostki pływające lub ich elementy spełniają wymagania określone w rozporządzeniu.
- 8.2 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel sporządza deklarację zgodności, o której mowa w pkt. 1.3, i umieszcza na jednostce pływającej lub jej elemencie oznakowanie CE, o którym mowa w załączniku nr 2 do rozporządzenia. Oznakowaniu CE powinien towarzyszyć numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za nadzór.
- 8.3 Producent powinien stosować zatwierdzony system jakości dotyczący projektowania, produkcji, inspekcji końcowych i prób, a także podlega nadzorowi.
- 8.4 Producent składa w jednostce notyfikowanej wniosek o dokonanie oceny swojego systemu jakości. Wniosek powinien zawierać:
- 1) dane na temat przewidywanej kategorii jednostki pływającej,
 - 2) dokumentację dotyczącą systemu jakości.
- 8.5. System jakości, powinien zapewniać zgodność jednostek pływających lub ich elementów z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu.
- 8.6 Wszystkie środki, wymagania i zasady przyjęte przez producenta, powinny być udokumentowane w sposób systematyczny i uporządkowany, w formie ksiąg jakości, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu jakości powinna umożliwiać spójną analizę programów i planów jakości oraz sprawozdań.
- 8.7 Dokumentacja, o której mowa w pkt. 8.6 powinna zawierać w szczególności opis:
- 1) celów systemu jakości, struktury organizacyjnej, zakresu kompetencji i uprawnień kierownictwa w odniesieniu do jakości jednostki pływającej lub jej elementu,
 - 2) technicznej specyfikacji projektu, łącznie z zastosowanymi normami, a także, o ile normy, o których mowa w § 41 nie są stosowane w całości, środków przewidzianych dla zapewnienia, że są spełnione zasadnicze wymagania, określone w rozporządzeniu,
 - 3) technik, oraz ciągłych lub systematycznie podejmowanych działań, wykorzystywanych przy projektowaniu jednostek pływających danej kategorii, dotyczących opracowania i sprawdzania projektów,
 - 4) sposobu produkcji, technik kontroli i zapewnienia jakości, ciągłych lub regularnie podejmowanych działań w dziedzinie jakości,
 - 5) kontroli i prób przeprowadzanych przed, podczas i po zakończeniu produkcji oraz częstotliwość ich dokonywania,
 - 6) zapisów z kontroli jakości, takich jak sprawozdania z inspekcji, dane z prób i kalibrowania, dane o kwalifikacjach zaangażowanego personelu,
 - 7) środków stosowanych do nadzoru nad utrzymywaniem wymaganej jakości jednostki pływającej lub jej elementu oraz skutecznym funkcjonowaniem systemu jakości.
- 8.8 Jednostka notyfikowana ocenia system jakości w celu określenia, czy spełnia on wymagania, o których mowa w pkt. 8.5 – 8.7, przyjmując, że wymagania dotyczące systemu jakości zostały spełnione, jeśli zastosowano odpowiednią normę zharmonizowaną.
- 8.9 W skład zespołu audytorów powinna wchodzić przynajmniej jedna osoba z doświadczeniem w ocenianiu zagadnień technicznych dotyczących danej jednostki pływającej lub jej elementu. Procedura oceny systemu jakości powinna obejmować inspekcję w zakładzie producenta.

- 8.10 Producent powinien zostać powiadomiony o podjętej decyzji. Powiadomienie to powinno zawierać wnioski z przeprowadzonych badań oraz uzasadnienie podjętej decyzji.
- 8.11 Producent wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierdzonego systemu jakości i zapewnia utrzymywanie go tak, aby był on właściwy i skuteczny.
- 8.12 Producent lub jego upoważniony przedstawiciel informuje jednostkę notyfikowaną, która zatwierdziła system jakości, o wszelkich zamierzonych modyfikacjach tego systemu.
- 8.13 Jednostka notyfikowana bada proponowane zmiany i decyduje, czy tak zmodyfikowany system spełnia wymagania, o których mowa w pkt. 8.5 – 8.7, oraz czy konieczna jest powtórna ocena.
- 8.14 Jednostka notyfikowana powiadamia producenta o podjętej decyzji. Powiadomienie to powinno zawierać wnioski z przeprowadzonych badań i uzasadnienie decyzji.
- 8.15 Celem nadzoru prowadzonego na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej jest upewnienie się, czy producent wypełnia swoje zobowiązania, wynikające z zatwierdzonego systemu jakości.
- 8.16 Producent powinien umożliwić jednostce notyfikowanej dostęp do stanowisk produkcyjnych, kontroli i prób, oraz magazynów, w celu przeprowadzenia inspekcji, oraz udostępnić wszystkie niezbędne informacje, a w szczególności:
- 1) dokumentację systemu jakości, o której mowa w pkt. 8.6 i 8.7
 - 2) zapisy z kontroli jakości, które są przewidziane w procesie projektowania objętym systemem jakości, takie jak: wyniki analiz, obliczeń, prób,
 - 3) zapisy z kontroli jakości, które są przewidziane w procesie produkcji objętym systemem jakości, takich jak: sprawozdania z inspekcji, dane z prób i kalibrowania, dane o kwalifikacjach zaangażowanego personelu,
- 8.17 Jednostka notyfikowana przeprowadza okresowe kontrole celem upewnienia się, że producent utrzymuje i stosuje system jakości oraz przekazuje producentowi sprawozdania z takich kontroli.
- 8.18 Jednostka notyfikowana może przeprowadzać u producenta niezapowiedziane wizytacje. Podczas takich wizytacji jednostka notyfikowana może, jeżeli jest to konieczne, przeprowadzić lub spowodować przeprowadzenie badań celem sprawdzenia, czy system jakości funkcjonuje prawidłowo. Jednostka notyfikowana przedstawia producentowi sprawozdanie z takich wizytacji, a w przypadku przeprowadzenia badań, ich wyniki.
- 8.19 Producent powinien przechowywać do wglądu, przez co najmniej 10 lat od wyprodukowania ostatniej jednostki pływającej lub jej elementu, następujące dokumenty:
- 1) dotyczące systemu jakości, o których mowa w pkt. 8.6 i 8.7,
 - 2) zmiany i modyfikacje systemu jakości, o których mowa w pkt. 8.12,
 - 3) decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej, o których mowa w pkt. 8.14, 8.17 i 8.18.
- 8.20 Jednostka notyfikowana powinna przekazywać innym jednostkom notyfikowanym informacje dotyczące wydanych oraz wycofanych zatwierdzeń systemów jakości.

UZASADNIENIE

do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie wymagań zasadniczych dla rekreacyjnych jednostek pływających podlegających ocenie zgodności.

Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie zasadniczych wymagań dla rekreacyjnych jednostek pływających podlegających ocenie zgodności, warunków i trybu dokonywania oceny zgodności oraz sposobu ich znakowania jest wypełnieniem delegacji art. 9 ust. 1 projektu ustawy o systemie oceny zgodności.

Projekt rozporządzenia przenosi do polskiego prawodawstwa postanowienia Dyrektywy 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie ujednoczenia ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych w państwach członkowskich dotyczących rekreacyjnych jednostek pływających. Dyrektywa ta określa zasadnicze wymagania jakie muszą spełniać rekreacyjne jednostki pływające aby nie stanowiły zagrożenia dla „bezpieczeństwa i zdrowia ludzi, mienia i środowiska” i mogły zostać wprowadzone do obrotu i eksploatacji bez żadnych ograniczeń.

Projekt rozporządzenia dotyczy jednostek pływających o długości kadłuba 2,5 m do 24 m (mierzonej zgodnie z obowiązującymi normami), również jednostek nie ukończonych i ich elementów wbudowanych lub nie.

Projekt rozporządzenia stanowi, że rekreacyjne jednostki pływające spełniają zasadnicze wymagania jeżeli zostały wykonane zgodnie z ustanowionymi normami zharmonizowanymi lub z wymaganiami projektu rozporządzenia, które się do niego odnoszą. Ustala warunki i tryb dokonywania oceny zgodności wyrobu z wymaganiami projektu rozporządzenia oraz sposób oznakowania CE wyrobów spełniających te warunki.

Normy zharmonizowane, o których mowa w dyrektywie i projekcie rozporządzenia są normami EN lub ISO, dotyczącymi budowy rekreacyjnych jednostek pływających, wykaz tych norm dla każdej dyrektywy jest publikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Proces opracowywania norm zharmonizowanych z Dyrektywą 94/25/EC zostanie zakończony ok. roku 2010. W Polsce te normy są ustanowione jako PN-EN lub PN-ISO z numerem identycznym jaki ma norma EN lub ISO. Normy PN-EN są ustanowione na bieżąco, są priorytetem dla PKN.

Rozporządzenie jest niezwykle ważne dla polskiego przemysłu jachtowego reprezentowanego przez ponad 100 zakładów produkcyjnych zarówno gotowe jachty jak i ich elementy. Ten dynamicznie rozwijający się przemysł produkujący głównie na eksport ma duże kłopoty z uzyskaniem oznakowania CE na swoje wyroby. Dotychczas oznakowanie to „załatwia” z reguły importer, często ukrywając kto jest właściwym producentem wyrobu. Na międzynarodowych targach – wystawach sprzętu pływającego, polskie jachty eksponują i sprzedają najróżniejsze firmy zachodnie z reguły jako swoje. Ustanowienie rozporządzenia umożliwi powołanie polskich jednostek notyfikowanych nadających polskim producentom oznakowanie CE, a tym samym ułatwi dostęp polskich jachtów na europejskie rynki.

Projekt rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

Projekt

Rozporządzenie Ministra Gospodarki

z dnia

w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny podlegać wyroby aerozolowe, warunków sprawdzania zgodności wyrobów aerozolowych ze szczegółowymi wymaganiami oraz sposobu ich znakowania.

Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia o systemie oceny zgodności (Dz.U Nr) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe wymagania dotyczące zapewnienia bezpieczeństwa wyrobów aerozolowych,
- 2) warunki sprawdzania zgodności wyrobów aerozolowych ze szczegółowymi wymaganiami,
- 3) sposób znakowania wyrobów aerozolowych.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do wyrobów aerozolowych o pojemności:

- 1) mniejszej niż 50 ml,
- 2) większej niż określona odpowiednio w § 7 ust. 1, § 8 ust. 2 i § 9 ust. 2.

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) wyrobie aerozolowym – należy przez to rozumieć jednorazowy pojemnik metalowy, pojemnik szklany lub pojemnik z tworzywa sztucznego zawierający gaz sprężony, skroplony albo rozpuszczony pod ciśnieniem wraz z cieczą, pastą, proszkiem albo bez nich, wyposażony w urządzenie umożliwiające uwalnianie zawartości w formie cząstek stałych lub ciekłych zawieszonych w gazie, w postaci piany, pasty, proszku lub cieczy,
- 2) ciśnieniu – należy przez to rozumieć ciśnienie wewnętrzne (nadciśnienie wewnętrzne), wyrażone w barach,
- 3) ciśnieniu próbnym – należy przez to rozumieć ciśnienie, któremu może być poddany przez 25 sekund nie napełniony pojemnik wyrobu aerozolowego bez spowodowania jakichkolwiek przecieków lub, w przypadku pojemników metalowych lub z tworzyw sztucznych, żadnych widocznych lub trwałych odkształceń, z wyjątkiem odkształceń, o których mowa w § 12 ust. 2,
- 4) ciśnieniu rozrywającym – należy przez to rozumieć najmniejsze ciśnienie, które powoduje rozerwanie lub pęknięcie pojemnika wyrobu aerozolowego,
- 5) całkowitej pojemności pojemnika – należy przez to rozumieć objętość otwartego pojemnika, aż do obrzeża otworu, wyrażoną w mililitrach,

- 6) pojemności netto – należy przez to rozumieć objętość napełnionego i zamkniętego wyrobu aerozolowego, wyrażoną w mililitrach,
- 7) objętości fazy ciekłej – należy przez to rozumieć objętość faz niegazowych w napełnionym i zamkniętym wyrobie aerozolowym,
- 8) warunkach próby – należy przez to rozumieć wartości ciśnień próbnych i rozrywających wytworzonych hydraulicznie w temperaturze + 20 °C (± 5 °C),
- 9) zawartości palnej – należy przez to rozumieć substancje i preparaty odpowiadające kryteriom podanym dla kategorii „skrajnie łatwo palne”, „wysoco łatwo palne” i „łatwo palne”, wymienione w odrębnych przepisach,
- 10) jednorodnej partii pojemników – należy przez to rozumieć pojemniki wytworzone z tych samych materiałów w tym samym ciągłym procesie wytwarzania.

§ 4. Szczegółowe wymagania określone w rozporządzeniu odnoszące się do napełnionego wyrobu aerozolowego dotyczą normalnych warunków jego użytkowania i przechowywania.

§ 5. Wyrób aerozolowy powinien być wyposażony w zawór umożliwiający szczelne zamknięcie w normalnych warunkach przechowywania lub transportu oraz zabezpieczony, w szczególności kapturkiem ochronnym, przed niezamierzonym otwarciem lub uszkodzeniem.

§ 6. Wyrób aerozolowy powinien być wykonany w taki sposób, aby nie było możliwe pogorszenie jego odporności mechanicznej pod wpływem substancji w nim zawartych, nawet podczas przedłużonego przechowywania.

§ 7.1. Całkowita pojemność pojemników metalowych nie powinna przekraczać 1 000 ml.

2. W przypadku próby ciśnieniowej pojemników metalowych napełnianych pod ciśnieniem niższym niż 6,7 bara w temperaturze + 50 °C, ciśnienie próbne powinno być nie niższe niż 10 barów.

3. W przypadku próby ciśnieniowej pojemników metalowych napełnianych pod ciśnieniem nie niższym niż 6,7 bara w temperaturze + 50 °C, ciśnienie próbne powinno być o 50 % wyższe niż ciśnienie wewnętrzne w temperaturze + 50 °C.

4. Ciśnienie w napełnionym wyrobie aerozolowym o pojemniku metalowym w temperaturze + 50 °C nie może przekraczać 12 barów, niezależnie od rodzaju gazu użytego do napełnienia.

5. Objętość fazy ciekłej wyrobu aerozolowego o pojemniku metalowym w temperaturze + 50 °C nie powinna przekraczać 87 % jego pojemności netto, z zastrzeżeniem ust. 6.

6. Objętość fazy ciekłej wyrobu aerozolowego o pojemniku metalowym z dnem wklęsłym przechodzącym przed rozerwaniem w dno wypukłe nie może w temperaturze + 50 °C przekroczyć 95 % jego pojemności netto.

§ 8.1. Wyrób aerozolowy o pojemniku szklanym z powłoką ochronną z tworzywa sztucznego lub trwale chronionym w inny sposób, może być stosowany do napełniania gazem sprężonym, skroplonym lub rozpuszczonym.

2. Całkowita pojemność pojemników, o których mowa w ust. 1, nie powinna przekraczać 220 ml.

3. Powłoka ochronna pojemników, o których mowa w ust. 1, powinna stanowić płaszcz ochronny z tworzywa sztucznego lub innego odpowiedniego materiału oraz zapobiegać ryzyku rozprysku cząstek szkła w razie przypadkowego rozerwania się pojemnika. Powłokę ochronną należy zaprojektować w taki sposób, aby nie nastąpił rozprysk cząstek szkła w przypadku napełnionego wyrobu aerozolowego, który osiągnął temperaturę + 20 °C i został zrzucony z wysokości 1,8 m na betonową podłogę.

4. Podczas próby ciśnieniowej pojemniki, o których mowa w ust. 1, przeznaczone do napełniania gazem sprężonym lub rozpuszczonym, powinny wytrzymywać ciśnienie próbne nie niższe niż 12 barów.

5. Podczas próby ciśnieniowej pojemniki, o których mowa w ust. 1, przeznaczone do napełniania gazem skroplonym, powinny wytrzymywać ciśnienie próbne nie niższe niż 10 barów.

6. Napełnione wyroby aerozolowe o pojemniku szklanym z powłoką ochronną z tworzywa sztucznego lub trwale chronionym w inny sposób powinny, w zależności od gazu użytego do napełnienia, wytrzymywać ciśnienie:

1) 9 barów w temperaturze + 50 °C - w przypadku napełnienia gazem sprężonym,

2) 8 barów w temperaturze + 50 °C - w przypadku napełnienia gazem rozpuszczonym.

7. Wyroby aerozolowe, o których mowa w ust. 6, napełnione gazem skroplonym lub mieszaniną gazów skroplonych, powinny w temperaturze + 20 °C wytrzymywać ciśnienie określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

8. Objętość fazy ciekłej napełnionego wyrobu aerozolowego, o którym mowa w ust. 6, w temperaturze + 50 °C nie powinna przekraczać 90 % jego pojemności netto.

§ 9.1. Wyrób aerozolowy o pojemniku szklanym niechronionym może być stosowany wyłącznie do napełniania gazem skroplonym lub rozpuszczonym.

2. Całkowita pojemność pojemników szklanych niechronionych nie powinna przekraczać 150 ml.

3. Podczas próby ciśnieniowej pojemników szklanych niechronionych ciśnienie próbne powinno być nie niższe niż 12 barów.

4. Wyroby aerozolowe o pojemnikach szklanych niechronionych w przypadku napełnienia gazem rozpuszczonym powinny w temperaturze + 50 °C wytrzymywać ciśnienie 8 barów.

5. Wyroby aerozolowe o pojemnikach szklanych niechronionych w przypadku napełnienia gazem skroplonym powinny w temperaturze + 20 °C wytrzymywać ciśnienie określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

6. Objętość fazy ciekłej napełnionego wyrobu aerozolowego o pojemniku szklanym niechronionym w temperaturze + 50 °C nie powinna przekraczać 90 % jego pojemności netto.

§ 10. 1. Do wyrobów aerozolowych o pojemnikach z tworzyw sztucznych, które nie rozpryskują się przy rozrywaniu stosuje się § 8.

2. Do wyrobów aerozolowych o pojemnikach z tworzyw sztucznych, które mogą rozprysnąć się przy rozrywaniu stosuje się § 9.

§ 11. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel powinien zapewnić spełnienie przez wyrób aerozolowy wymagań określonych w § 12 - 15.

§ 12.1. Nie napełnione pojemniki metalowe, szklane lub z tworzyw sztucznych powinny podczas hydraulicznej próby ciśnieniowej wytrzymać ciśnienie próbne określone odpowiednio w przepisach § 7 ust. 2 i 3, § 8 ust. 4 i 5 oraz § 9 ust. 3.

2. Pojemniki metalowe, wykazujące po hydraulicznej próbie ciśnieniowej asymetrię, większe odkształcenia lub inne podobne wady, należy odrzucić. Niewielkie odkształcenia symetrii dna lub profilu górnego wieka są dopuszczalne pod warunkiem, że pojemnik przejdzie z wynikiem pozytywnym próbę rozrywania, o której mowa w § 13.

§ 13. Ciśnienie rozrywające nie napełniony pojemnik metalowy podczas próby rozrywania powinno być wyższe o co najmniej 20 % od przyjętego ciśnienia próbnego.

§ 14. Pojemniki szklane z powłoką ochronną z tworzywa sztucznego lub trwale chronione w inny sposób powinny być poddane próbie zrzucenia określonej w §8 ust.3.

§ 15.1. Napełniony wyrób aerozolowy należy zanurzyć w kąpeli wodnej.

2. Temperatura wody i czas zanurzenia w kąpeli wodnej powinny być takie, aby umożliwić:

1) osiągnięcie jednolitej temperatury + 50 °C przez całą zawartość wyrobu aerozolowego, lub

2) osiągnięcie w wyrobie aerozolowym takiego ciśnienia, jakie jest wytwarzane przez zawartość pojemnika w jednolitej temperaturze + 50 °C.

3. Wyrób aerozolowy wykazujący po zanurzeniu w kąpeli wodnej widoczne trwałe odkształcenia lub przecieki, należy odrzucić.

4. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel, za zgodą notyfikowanej jednostki kontrolującej, może na własną odpowiedzialność zastosować dowolny system badania dający wynik równoważny do metody kąpeli wodnej.

§ 16. Zgodność wyrobów aerozolowych ze szczegółowymi wymaganiami określonymi w rozporządzeniu sprawdza notyfikowana jednostka kontrolująca; jednostka ta może w szczególności wykonywać badania kontrolne, o których mowa w § 17 i 18.

§ 17.1. Notyfikowana jednostka kontrolująca wybiera losowo pięć nie napełnionych pojemników z jednorodnej partii 2 500 pojemników lub z partii wytworzonej w ciągu jednej godziny i poddaje je ciśnieniu próbnemu przez 25 sekund.

2. Jeżeli wynik badania, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do któregośkolwiek z wybranych pojemników jest negatywny, notyfikowana jednostka kontrolująca wybiera losowo dziesięć dodatkowych pojemników z tej samej partii i poddaje je tej samej próbie.

3. Jeżeli wynik badania, o którym mowa w ust. 2, w odniesieniu do któregośkolwiek z dziesięciu dodatkowych pojemników jest negatywny, całą partię należy uznać za nie nadającą się do użytku.

§ 18.1. Notyfikowana jednostka kontrolująca sprawdza szczelność powietrzną i wodną reprezentatywnej liczby napełnionych wyrobów aerozolowych przez zanurzenie w kąpieli wodnej. Temperatura kąpieli i czas zanurzenia powinny umożliwić uzyskanie przez zawartość wyrobu aerozolowego jednolitej temperatury + 50 °C przez czas wymagany do upewnienia się, że nie nastąpiło rozerwanie lub pęknięcie pojemnika.

2. Jeżeli wynik badania partii wyrobów aerozolowych jest negatywny, całą partię należy uznać za nie nadającą się do użytku.

§ 19.1. Z zastrzeżeniem odrębnych przepisów, w szczególności dotyczących klasyfikacji, pakowania i etykietowania niebezpiecznych substancji i preparatów, na każdy wyrób aerozolowy należy nanieść w sposób widoczny, czytelny i trwały następujące dane:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres lub znak handlowy producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela wyrobu aerozolowego,
- 2) symbol „3” (odwrócony epsilon) poświadczający zgodność ze szczegółowymi wymaganiami określonymi w rozporządzeniu,
- 3) oznaczenie umożliwiające identyfikację napełnianej partii,
- 4) masę netto i objętość netto,
- 5) napisy, o których mowa w § 21 i 22.

2. Jeżeli danych, o których mowa w ust. 1, nie można nanieść na wyrób aerozolowy o pojemności nie większej niż 150 ml z powodu jego małych wymiarów, należy je umieścić na etykiecie przymocowanej do wyrobu aerozolowego.

3. Dane, o których mowa w ust. 1, powinny być podane w języku polskim.

§ 20. Na wyrobach aerozolowych nie należy zamieszczać oznakowań lub napisów, które mogą być mylone z symbolem „3” (odwrócony epsilon).

§ 21. Z zastrzeżeniem odrębnych przepisów dotyczących klasyfikacji, pakowania i etykietowania niebezpiecznych substancji i preparatów, w szczególności w odniesieniu do zagrożeń dla zdrowia lub środowiska, na wyrobie aerozolowym należy umieścić w sposób widoczny, czytelny i nieusuwalny:

- 1) niezależnie od zawartości – napis ostrzegawczy „Pojemnik ciśnieniowy: chronić przed światłem słonecznym i działaniem temperatur wyższych niż 50 °C. Nie przebijać i nie spalać, nawet po zużyciu zawartości”,
- 2) w przypadku zawartości palnej:
 - a) znak ostrzegawczy,
 - b) napis ostrzegawczy wskazujący, że substancje lub preparaty zawarte w wyrobie aerozolowym, łącznie z propelentem, są palne,
 - c) informacje o zagrożeniach określone w odrębnych przepisach.

§ 22. Z zastrzeżeniem przepisów, o których mowa w § 21, na wyrobie aerozolowym należy umieścić w sposób widoczny, czytelny i nieusuwalny:

- 1) niezależnie od zawartości - dodatkowe ostrzeżenia dotyczące obsługi, zwracające uwagę użytkowników na szczególne niebezpieczeństwa stwarzane przez wyrób,
- 2) jeżeli zawartość jest palna - następujące napisy ostrzegawcze:
 - a) „Nie rozpylać nad otwartym ogniem lub rozżarzonymi materiałami”,

- b) „Utrzymywać z dala od źródeł zapłonu – Palenie wzbronione”,
- c) „Chronić przed dostępem dzieci”.

§ 23.1. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel może na własną odpowiedzialność zdecydować o niestosowaniu postanowień § 21 pkt 2 i § 22 pkt 2, jeżeli posiada wyniki badań lub inne dane świadczące o tym, że pomimo palnej zawartości wyrób aerosolowy nie stwarza żadnego ryzyka zapłonu w warunkach normalnych lub w warunkach użytkowania dających się przewidzieć w sposób uzasadniony.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, ilość składnika palnego znajdującego się w wyrobie aerosolowym należy podać na etykiecie w sposób wyraźny, czytelny i trwały w postaci sformułowania: „X % zawartości wagowej jest palne”.

3. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel jest obowiązany udostępnić na żądanie notyfikowanej jednostki kontrolującej kopie dokumentów uzasadniających decyzję, o której mowa w ust.1.

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

Załączniki
do rozporządzenia Ministra Gospodarki
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik nr 1

Ciśnienie jakie powinny wytrzymywać wyroby aerozolowe o pojemniku szklanym z powłoką ochronną z tworzywa sztucznego lub trwale chronionym w inny sposób napełnione gazem skroplonym lub mieszaniną gazów skroplonych

Pojemność całkowita	Zawartość w procentach wagowych gazu skroplonego w całości mieszaniny		
	20 %	50 %	80 %
od 50 do 80 ml	3,5 bara	2,8 bara	2,5 bara
powyżej 80 do 160 ml	3,2 bara	2,5 bara	2,2 bara
powyżej 160 do 220 ml	2,8 bara	2,1 bara	1,8 bara

Wartość ciśnienia dla zawartości procentowej gazu nie przedstawionej w powyższej tabelicy należy określić za pomocą ekstrapolacji.

Ciśnienie jakie powinny wytrzymywać wyroby aerozolowe o pojemniku szklanym niechronionym napełnione gazem skroplonym

Pojemność całkowita	Zawartość w procentach wagowych gazu skroplonego w całości mieszaniny		
	20 %	50 %	80 %
od 50 do 70 ml	1,5 bara	1,5 bara	1,25 bara
powyżej 70 do 150 ml	1,5 bara	1,5 bara	1 bar

Wartości ciśnienia dla zawartości procentowej gazu nie przedstawionej w powyższej tabelicy należy określić za pomocą ekstrapolacji.

UZASADNIENIE

**do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki
w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny podlegać wyroby aerozolowe,
warunków sprawdzania zgodności wyrobów aerozolowych ze szczegółowymi
wymaganiami oraz sposobu ich znakowania.**

Projekt rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny podlegać wyroby aerozolowe, warunków sprawdzania zgodności wyrobów aerozolowych ze szczegółowymi wymaganiami oraz sposobu ich znakowania, stanowi realizację delegacji art. 10 ust. 1 projektu ustawy o systemie oceny zgodności.

Rozporządzenie ma na celu wprowadzenie do polskiego systemu prawnego postanowień dyrektywy Rady 75/324/EWG z dnia 20 maja 1975 r. (z późn. zm.) w sprawie zbliżenia przepisów państw członkowskich dotyczących pojemników aerozolowych. Stanowi ono fragment realizacji zobowiązań podjętych przez Polskę w zakresie przejmowania legislacji europejskiej w obszarze „Swobodny przepływ towarów”.

Dyrektywa 75/324/EWG jest jedna z dyrektyw starego podejścia. Daje ona przywilej uznawania przez każde państwo członkowskie wyrobu zgodnego z wymaganiami i odpowiednio oznakowanego oraz nakłada obowiązek właściwego etykietowania. W rozporządzeniu nadano, zgodnie z możliwością stwarzaną przez dyrektywę, obowiązek formułowania napisów w języku polskim.

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje obciążenia budżetu państwa.

Projekt

Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia

w sprawie sposobu i trybu przeprowadzania konkursu na stanowisko Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji.

Na podstawie art. 27 ust. 3 ustawy z dnia r. o systemie oceny zgodności (Dz. U.) zarządza się, co następuje:

- § 1. Rozporządzenie określa sposób i tryb przeprowadzania konkursu na stanowisko Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji, skład komisji konkursowej, sposób jej powoływania i działania.
- § 2. 1. Postępowanie konkursowe na stanowisko Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji, zwanego dalej „Dyrektorem”, obejmuje:
- 1) ogłoszenie o konkursie,
 - 2) powołanie komisji konkursowej, zwanej dalej „komisją”,
 - 3) przeprowadzenie konkursu przez komisję oraz ustalenie wyniku konkursu.
2. Konkurs składa się z dwóch etapów:
- 1) etap pierwszy – ustalenie spełnienia wymagań określonych w ogłoszeniu o konkursie,
 - 2) etap drugi – rozmowa kwalifikacyjna.
- § 3. Obsługę administracyjną oraz środki finansowe na przeprowadzenie konkursu zapewnia Polskie Centrum Akredytacji.
- § 4. Ogłoszenie o konkursie zamieszcza, minister właściwy do spraw gospodarki, w dwóch dziennikach o zasięgu ogólnokrajowym:
- 1) na co najmniej sześć miesięcy przed upływem okresu, na jaki Dyrektor został powołany,
 - 2) niezwłocznie, w przypadku odwołania Dyrektora, albo jego śmierci.
- § 5. Ogłoszenie o konkursie powinno zawierać co najmniej:
- 1) określenie stanowiska, którego dotyczy konkurs,
 - 2) informacje o wymogach określonych w § 7,
 - 3) określenie wymaganych dokumentów dołączanych do zgłoszenia,
 - 4) wskazanie miejsca i sposobu dokonywania zgłoszeń,
 - 5) określenie terminu dokonywania zgłoszeń, nie krótszego jednak niż 14 dni od dnia ukazania się ogłoszenia,
 - 6) określenie terminu podania do publicznej wiadomości listy osób dopuszczonych do udziału w konkursie, nie dłuższego jednak niż 7 dni od dnia, w którym upływa termin dokonywania zgłoszeń.
- § 6. 1. Do zgłoszenia, które powinno zawierać co najmniej: imię i nazwisko, adres do korespondencji oraz numer telefonu, należy dołączyć dokumenty, o których mowa w § 5 pkt 3, którymi w szczególności są:
- 1) oświadczenie o spełnieniu wymogu określonego w § 7 pkt 3, z podaniem informacji o dotychczasowym przebiegu pracy zawodowej, w tym o zakresie

obowiązków związanych z zajmowanym stanowiskiem, i pełnionymi funkcjami, oraz okresie ich pełnienia,

- 2) potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię dokumentu, zaświadczenia lub certyfikatu, potwierdzającego znajomość co najmniej jednego języka obcego.
2. Zgłoszenie wraz z załączonymi dokumentami osoba przystępująca do konkursu składa, bezpośrednio w Ministerstwie Gospodarki, albo przesyła za pośrednictwem poczty na jej adres z zaznaczeniem, „konkurs na stanowisko Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji”,
3. W przypadku przesłania za pośrednictwem poczty dokumentów, o których mowa w ust. 2, za datę zgłoszenia uważa się datę stempla pocztowego.

§ 7. O stanowisko Dyrektora może ubiegać się kandydat, który:

- 1) posiada wykształcenie wyższe, niezbędne do prawidłowego kierowania Polskim Centrum Akredytacji,
- 2) posiada co najmniej pięcioletni staż pracy na stanowisku kierowniczym,
- 3) posiada doświadczenie zawodowe w wykonywaniu pracy związanej z oceną zgodności,
- 4) posiada znajomość języka obcego w stopniu umożliwiającym komunikowanie się w zakresie związanym z działalnością Polskiego Centrum Akredytacji.

§ 8. 1. W celu przeprowadzenia konkursu, minister właściwy do spraw gospodarki powołuje komisję, w której skład wchodzi 5 członków, posiadających wiedzę, doświadczenie zawodowe oraz autorytet dający rękojmię prawidłowego wyłonienia kandydatów na stanowisko Dyrektora.

2. Członkowie komisji wybierają spośród siebie Przewodniczącą.

3. Do komisji nie może być powołana osoba, która jest małżonkiem, krewnym lub powinowatą osoby, która zgłosiła swój udział w konkursie, albo pozostaje wobec niej w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do jej bezstronności.

4. Jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 3, zostaną ujawnione po powołaniu komisji, minister właściwy do spraw gospodarki niezwłocznie odwołuje członka komisji, którego okoliczności te dotyczą i uzupełnia skład komisji.

§ 9. 1. Do zadań Komisji należy:

- 1) przeprowadzenie konkursu,
- 2) dopuszczenie albo odmowa dopuszczenia kandydatów do udziału w drugim etapie konkursu,
- 3) ustalenie wyniku konkursu.

2. W celu wykonania zadań, o których mowa w ust. 1, komisja zwykłą większością głosów w głosowaniu tajnym, podejmuje uchwały.

§ 10. 1. Posiedzenia komisji są niejawne.

2. Z posiedzenia komisji sporządzany jest protokół, zawierający przebieg obrad i podjętych ustaleń. Protokół podpisują członkowie komisji obecni na posiedzeniu.

§ 11. Kryteria oceny kandydatów w pierwszym etapie konkursu stanowią:

- 1) posiadane wykształcenie,
- 2) doświadczenie zawodowe,
- 3) staż pracy,
- 4) stopień znajomości języków obcych,

- § 12. Komisja na podstawie dokumentów i oświadczeń zgłoszonych przez kandydata, rozstrzyga
o dopuszczeniu albo o odmowie dopuszczenia kandydata do drugiego etapu konkursu.
- § 13. 1. W przypadku odmowy dopuszczenia kandydata do drugiego etapu konkursu, Przewodniczący komisji, w terminie 7 dni od dnia podjęcia uchwały, zawiadamia kandydata o przyczynie odmowy.
2. Kandydat może złożyć odwołania od uchwały komisji, w terminie 7 dni.
3. Odwołanie rozpatruje się w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania.
- § 14. W przypadku, gdy do drugiego etapu konkursu zakwalifikowało się mniej niż trzy osoby, minister właściwy do spraw gospodarki niezwłocznie postanawia o przeprowadzeniu nowego konkursu.
- § 15. W rozmowie kwalifikacyjnej, o której mowa w § 2 ust. 2 pkt 2, ocenia się:
1) koncepcję kierowania oraz plany dotyczące działania i rozwoju Polskiego Centrum Akredytacji,
2) zdolności organizatorskie oraz predyspozycje do kierowania instytucją i zespołem osób,
3) posiadaną wiedzę, w szczególności w zakresie znajomości systemu oceny zgodności.
- § 16. Po zakończeniu drugiej części konkursu, komisja podejmuje uchwałę o wyniku konkursu, w której przedstawia minister właściwy do spraw gospodarki kandydatów na stanowisko Dyrektora.
- § 17. 1. Przewodniczący komisji, w terminie 14 dni od dnia podjęcia uchwały o wyniku konkursu, przekazuje minister właściwy do spraw gospodarki dokumentację przebiegu konkursu.
2. Dokumentacja, o której mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:
1) uchwały komisji wraz z ich uzasadnieniami,
2) protokoły z posiedzeń komisji w poszczególnych etapach konkursu,
3) opisową ocenę każdego kandydata wraz z jej uzasadnieniem.
- § 18. W przypadku stwierdzenia uchybień mogących mieć wpływ na ustalenie wyniku konkursu minister właściwy do spraw gospodarki ponawia konkurs.
- § 19. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie sposobu i trybu przeprowadzania konkursu na stanowisko Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji.

Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie sposobu i trybu przeprowadzania konkursu na stanowisko Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji jest wypełnieniem delegacji art. 27 ust. 3 projektu ustawy o systemie oceny zgodności.

Rozporządzenie określa sposób i tryb przeprowadzania konkursu na stanowisko Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji, skład komisji konkursowej, sposób jej powoływania i działania.

Postępowanie konkursowe na stanowisko Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji, będzie obejmowało ogłoszenie o konkursie, powołanie komisji konkursowej, przeprowadzenie konkursu przez komisję oraz ustalenie wyniku konkursu.

Obsługę administracyjną oraz środki finansowe na przeprowadzenie konkursu zapewni Polskie Centrum Akredytacji.

O stanowisko Dyrektora będzie mógł ubiegać się kandydat, który posiada wykształcenie wyższe, niezbędne do prawidłowego kierowania Polskim Centrum Akredytacji, posiada co najmniej pięcioletni staż pracy na stanowisku kierowniczym, doświadczenie zawodowe w wykonywaniu pracy związanej z oceną zgodności oraz legitymuje się znajomością języka obcego w stopniu umożliwiającym komunikowanie się w zakresie związanym z działalnością Polskiego Centrum Akredytacji.

Projekt rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

Projekt

Rozporządzenie Ministra Gospodarki

z dniar.

w sprawie wynagrodzenia Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji.

Na podstawie art. 29 ust. 4 ustawy z dnia o systemie oceny zgodności (Dz. U.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek funkcyjny Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji ustala się z zastosowaniem następujących mnożników kwoty bazowej dla osób, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255 i z 2000 r. Nr 19, poz. 239), której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa:

- 1) wynagrodzenie zasadnicze -
- 2) dodatek funkcyjny -

§ 2. Dyrektor Polskiego Centrum Akredytacji otrzymuje dodatek za wysługę lat przysługujący pracownikom Polskiego Centrum Akredytacji na zasadach określonych w przepisach

§ 3. Osoba powołana na stanowisko Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji przed dniem wejścia w życie rozporządzenia zachowuje do dnia prawo do wynagradzania według dotychczasowych zasad.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie w terminie 14 dni od ogłoszenia.

UZASADNIENIE

do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie wynagrodzenia Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji.

Rozporządzenie Ministra Gospodarki w sprawie wynagrodzenia Dyrektora PCA jest konsekwencją jest wypełnieniem delegacji art. 29 ust. 4 projektu ustawy o systemie oceny zgodności.

Projekt rozporządzenia ustala wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek funkcyjny Dyrektora Polskiego Centrum Akredytacji poprzez zastosowanie mnożników kwoty bazowej dla osób, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255 i z 2000 r. Nr 19, poz. 239), której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określi ustawa budżetowa.

Dodatkowo Dyrektor PCA będzie otrzymywał dodatek za wysługę lat.

Projekt rozporządzenia nie powoduje skutków finansowych dla budżetu państwa.

DYREKTYWA 98/27/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

I RADY

z dnia 19 maja 1998 roku

dotycząca nakazów sądowych w sprawach ochrony interesów konsumentów

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Mając na względzie Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego Artykuł 100a,

Mając na względzie propozycję Komisji ¹,

Mając na względzie opinię Komitetu Społeczno-Gospodarczego ²,

Działając zgodnie z procedurą ustanowioną Artykułem 189b Traktatu ³,

- (1) Ponieważ pewne Dyrektywy, wymienione w spisie załączonym do niniejszej Dyrektywy, ustalają zasady dotyczące ochrony interesów konsumentów;
- (2) Ponieważ obecne mechanizmy dostępne dla zapewnienia zgodności z tymi Dyrektywami zarówno na szczeblu krajowym, jak i Wspólnoty, nie zawsze pozwalają na szybkie zakończenie naruszeń szkodliwych dla zbiorowych interesów konsumentów ; ponieważ zbiorowe interesy oznaczają interesy, które nie obejmują kumulacji interesów jednostek, które ucierpiały na skutek naruszenia; ponieważ jest to bez uszczerbku dla indywidualnych spraw wnoszonych przez jednostki, które ucierpiały na skutek naruszenia;
- (3) Ponieważ, jeśli chodzi o cel spowodowania zaprzestania praktyk, które są niezgodne z prawem krajowym, skuteczność krajowych środków transponujących te Dyrektywy, łącznie ze środkami ochronnymi wykraczającymi poza wymagania tych Dyrektyw, pod warunkiem iż są one zgodne z Traktatem i dopuszczane przez te Dyrektywy, mogą napotkać przeszkody, gdy praktyki te wywołują skutki w Państwie Członkowskim innym niż to, z którego pochodzą;
- (4) Ponieważ trudności te mogą zakłócać sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego, ich konsekwencją jest, iż wystarczy przenieść źródło bezprawnej praktyki do innego kraju aby znaleźć się poza zasięgiem wszystkich form egzekucji; ponieważ zniekształca to konkurencję;

¹ Dz. U. C 107, 13.4.1996, p.3 i Dz. U. C 80, 13.3.1997, p. 10

² Dz. U. C 30, 30.1.1997, p. 112

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z 14 listopada 1996 (Dz. U. C362, 2.12.1996, p. 236). Wspólne stanowisko Rady z 30 października 1997 (Dz. U. C 389, 22.12.1997, p. 51) i Decyzja Parlamentu Europejskiego z 12 marca 1998 (Dz. U. C 104, 6.4.1998). Decyzja Rady z 23 kwietnia 1998.

- (5) Ponieważ trudności te mogą prawdopodobnie zmniejszyć zaufanie konsumentów do rynku wewnętrznego i ograniczyć zasięg działania organizacji reprezentujących konsumentów lub niezależnych organów publicznych odpowiedzialnych za ochronę zbiorowych interesów konsumentów, niekorzystnie dotkniętych praktykami naruszającymi prawo Wspólnoty;
- (6) Ponieważ takie praktyki często przekraczają granice między Państwami Członkowskimi; ponieważ istnieje pilna potrzeba pewnego stopnia zbliżenia krajowych przepisów przeznaczonych do spowodowania zaprzestania wyżej wymienionych bezprawnych praktyk, niezależnie od kraju, w którym bezprawna praktyka wywołuje skutki; ponieważ w odniesieniu do orzecznictwa niniejsze jest bez uszczerbku dla międzynarodowego prawa prywatnego i obowiązujących Konwencji między Państwami Członkowskimi, uznając ogólne zobowiązania Państw Członkowskich wynikające z Traktatu, w szczególności te odnoszące się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego;
- (7) Ponieważ cel przewidzianego działania może być osiągnięty jedynie przez Wspólnotę; ponieważ zatem do Wspólnoty należy podjęcie działania;
- (8) Ponieważ trzeci paragraf Artykułu 3b Traktatu nakłada obowiązek nie przekraczania tego co niezbędne dla osiągnięcia celów Traktatu; ponieważ , zgodnie z tym Artykułem, specyficzne cechy krajowych systemów prawnych muszą być uwzględniane w możliwie najwyższym zakresie zostawiając Państwom Członkowskim swobodę wyboru różnych opcji mających równoważne skutki; ponieważ sądy i organy administracji kompetentne do prowadzenia postępowań opisanych w Artykule 2 niniejszej Dyrektywy powinny być uprawnione do zbadania skutków poprzednich decyzji;
- (9) Ponieważ jedna opcja winna polegać na żądaniu, aby jeden lub więcej niezależnych organów publicznych, szczególnie odpowiedzialnych za ochronę zbiorowych interesów konsumentów , egzekwował prawa do działania w oparciu o niniejszą Dyrektywę; ponieważ inna opcja winna zapewniać egzekwowanie tych praw przez organizacje, których celem jest ochrona zbiorowych interesów konsumentów, zgodnie z kryteriami określonymi przez prawo krajowe;
- (10) Ponieważ Państwa Członkowskie powinny móc wybrać jedną z tych opcji lub połączyć te dwie opcje w wyznaczaniu na szczeblu krajowym organów i/lub organizacji spełniających cele niniejszej Dyrektywy;
- (11) Ponieważ dla celów wewnątrz-Wspólnotowych naruszeń winna stosować się do tych organów i/lub organizacji zasada wzajemnego uznawania; ponieważ Państwa Członkowskie winny, na żądanie ich krajowych jednostek, komunikować Komisji nazwę i cel ich podmiotów krajowych, które upoważnione są do podjęcia w swym kraju działań zgodnych z przepisami niniejszej Dyrektywy;
- (12) Ponieważ zadaniem Komisji jest zapewnienie publikacji listy tych upoważnionych podmiotów w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*; ponieważ, do czasu opublikowania zaprzeczenia, zakłada się, iż upoważniony podmiot ma zdolność prawną skoro jego nazwa znajduje się na liście;
- (13) Ponieważ Państwa Członkowskie winny móc zażądać uprzedniej konsultacji podjętej przez stronę, która ma zamiar wnieść o wydanie nakazu sądowego, aby dać pozwanemu możliwość zakończenia kwestionowanego naruszenia; ponieważ Państwa Członkowskie winny móc zażądać, aby taka uprzednia konsultacja przeprowadzona była wspólnie z niezależnym organem publicznym wyznaczonym przez te Państwa Członkowskie;

- (14) Ponieważ, w przypadku gdy Państwa Członkowskie ustaliły, iż ma nastąpić uprzednia konsultacja, należy ustalić termin dwóch tygodni od zażądania konsultacji, po którym jeśli nie osiągnięto zaprzestania naruszenia, zgłaszający wniosek będzie upoważniony bez dalszej zwłoki do wniesienia sprawy do sądu lub organy administracji;
- (15) Ponieważ właściwym jest, aby Komisja zdała sprawozdanie z funkcjonowania niniejszej Dyrektywy, a w szczególności z jej zakresu i działania uprzedniej konsultacji;
- (16) Ponieważ stosowanie niniejszej Dyrektywy nie powinno stać na przeszkodzie w stosowaniu reguł konkurencji Wspólnoty,

PRZYJĘŁY NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zakres

1. Celem niniejszej Dyrektywy jest zbliżenie praw, regulacji i przepisów administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do procesów o wydanie nakazów sądowych określonych w Artykule 2 w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów objętych Dyrektywami wymienionymi w Załączniku, dla zapewnienia sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
2. Dla celów niniejszej Dyrektywy, naruszenie oznaczać będzie każdy czyn niezgodny z Dyrektywami wymienionymi w Załączniku, transponowanymi do wewnętrznego porządku prawnego Państw Członkowskich, przynoszący szkodę zbiorowym interesom przywołanym w paragrafie 1.

Artykuł 2

Procesy o wydanie nakazu sądowego

1. Państwa Członkowskie wyznaczają sądy lub organy administracji kompetentne do prowadzenia postępowań wszczętych przez upoważnione podmioty w znaczeniu Artykułu 3, wnoszące o:
 - (a) nakaz w trybie pilnym, na podstawie procedury uproszczonej, żądający zaprzestania lub zakazu wszelkich naruszeń;
 - (b) gdy to właściwe, podjęcie takich kroków jak publikacja decyzji, w całości lub w części, w takiej formie jaka okaże się adekwatna i/lub publikacja oświadczenia naprawczego w celu wyeliminowania długotrwałych skutków naruszenia;
 - (c) tak dalece, jak pozwala na to system prawny Państwa Członkowskiego, nakazanie przegrywającemu sprawę pozwanemu wniesienia opłaty na cele publiczne lub inny cel dobroczynny wyznaczony w ramach ustawodawstwa krajowego, a w przypadku niezastosowania się do decyzji w ciągu terminu wyznaczonego przez sąd lub organa administracji, ustalonej kwoty za każdy dzień zwłoki lub innej kwoty określonej ustawodawstwem krajowym dla zapewnienia zastosowania się do decyzji.
2. Niniejsza Dyrektywa jest bez uszczerbku dla zasad międzynarodowego prawa prywatnego w odniesieniu do mających zastosowanie przepisów, dążąc do stosowania bądź przepisów

Państwa Członkowskiego, w którym naruszenie miało miejsce, bądź przepisów Państwa Członkowskiego, w którym nastąpiły skutki naruszenia.

Artykuł 3

Podmioty upoważnione do wnoszenia sprawy

Dla celów niniejszej Dyrektywy "upoważniony podmiot" oznacza organ lub organizację, która założona zgodnie z prawem Państwa Członkowskiego, ma interes prawny w zapewnieniu przestrzegania przepisów określonych w Artykule 1, a w szczególności:

- (a) jeden lub więcej niezależnych organów publicznych, szczególnie odpowiedzialnych za ochronę interesów określonych w Artykule 1 w Państwach Członkowskich, w których takie organy istnieją i/lub
- (b) organizacje, których celem jest ochrona interesów określonych w Artykule 1, zgodnie z kryteriami ustalonymi w prawie krajowym.

Artykuł 4

Naruszenia wewnątrz-Wspólnotowe

1. Każde Państwo Członkowskie podejmie kroki niezbędne dla zapewnienia, że w przypadku naruszenia pochodzącego z tego Państwa Członkowskiego, każdy upoważniony podmiot z innego Państwa Członkowskiego, w którym interesy chronione przez ten upoważniony podmiot doznały uszczerbku z tytułu tego naruszenia, może skorzystać z sądu lub organu administracji określonych w Artykule 2, przedstawiając listę opisaną w paragrafie 3. Sądy lub organy administracji przyjmą tę listę jako dowód zdolności prawnej upoważnionego podmiotu, bez uszczerbku dla ich prawa do zbadania, czy cele tego upoważnionego podmiotu uzasadniają podjęcie sprawy w konkretnym przypadku.

2. Dla celów naruszeń wewnątrz-Wspólnotowych i bez uszczerbku dla praw zagwarantowanych w krajowym ustawodawstwie innym podmiotom, Państwa Członkowskie, na żądanie tych upoważnionych podmiotów, zakomunikują Komisji, że podmioty te upoważnione są do wnoszenia spraw z Artykułu 2. Państwa Członkowskie poinformują Komisję o nazwie i celach działania tych upoważnionych podmiotów.

3. Komisja sporządzi listę upoważnionych podmiotów określonych w paragrafie 2, wraz z opisem celów ich działania. Lista ta będzie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*; zmiany w tej liście publikowane będą bezzwłocznie, uaktualniona lista publikowana będzie co sześć miesięcy.

Artykuł 5

Uprzednia konsultacja

1. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić w życie przepisy, w myśl których strona zamierzająca wystąpić o nakaz sądowy może rozpocząć tę procedurę tylko po podjęciu próby osiągnięcia zaprzestania naruszenia w konsultacji bądź z pozwanym, bądź wspólnie z pozwanym i upoważnionym podmiotem w znaczeniu Artykułu 3(a) Państwa Członkowskiego, w którym występuje się o nakaz. Decyzja, czy strona starająca się o nakaz będzie musiała konsultować się z upoważnionym podmiotem zależy od Państwa

Członkowskiego. Jeśli zaprzestanie naruszenia nie zostanie osiągnięte w ciągu dwóch tygodni od daty złożenia żądania konsultacji, zainteresowana strona może wszcząć proces bez dalszej zwłoki.

4. Zasady, na których oparte są uprzednie konsultacje, przyjęte przez Państwa Członkowskie, zostaną notyfikowane Komisji i będą opublikowane w *Dzienniki Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 6

Sprawozdania

1. Co trzy lata, a po raz pierwszy nie później niż pięć lat po wejściu w życie niniejszej Dyrektywy, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej Dyrektywy.

2. W pierwszym sprawozdaniu Komisja zbada w szczególności:

- zakres niniejszej Dyrektywy w odniesieniu do ochrony zbiorowych interesów osób wykonujących działalność handlową, przemysłową, rzemieślniczą i zawodową;
- zakres niniejszej Dyrektywy określony Dyrektywami wymienionymi w Załączniku;
- czy uprzednia konsultacja z Artykułu 5 przyczyniła się do skutecznej ochrony konsumentów.

Gdy będzie to miało zastosowanie, do sprawozdania dołączone zostaną propozycje nowelizacji Dyrektywy.

Artykuł 7

Przepisy szerszej akcji

Niniejsza Dyrektywa nie stoi na przeszkodzie, aby Państwa Członkowskie przyjęły lub utrzymały przepisy przyznające upoważnionym podmiotom lub każdej innej osobie szersze prawa do wszczęcia procesu na szczeblu krajowym.

Artykuł 8

Implementacja

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie prawa, regulacje i przepisy administracyjne niezbędne dla uzyskania zgodności z niniejszą Dyrektywą nie później, niż w ciągu 30 miesięcy od jej wejścia w życie. Niezwłocznie poinformują o tym Komisję.

Przyjmując te środki Państwa Członkowskie powołają się w nich na niniejszą Dyrektywę lub załączą takie powołanie się przy okazji ich oficjalnej publikacji. Sposób odwołania się do Dyrektywy określą Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o przepisach prawa krajowego, które przyjęły w dziedzinie objętej Dyrektywą.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsza Dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia następującego po jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 10

Adresaci

Niniejsza Dyrektywa adresowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 maja 1998.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Prezydent

J.M. GIL-ROBLES

W imieniu Rady

Przewodniczący

G. BROWN

ZAŁĄCZNIK

LISTA DYREKTYW OBJĘTYCH ARTYKUŁEM 1 ⁴

1. Dyrektywa Rady 84/450/EWG z 10 września 1984 roku dotycząca zbliżenia praw, regulacji i przepisów administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących mylącej reklamy (Dz. U. No L 250, 19.9.1984, p. 17).
2. Dyrektywa Rady 85/577/EWG z 20 grudnia 1985 roku o ochronie konsumentów w odniesieniu do kontraktów negocjowanych poza siedzibą firmy (DZ. U. No L 372, 31.12.1985, p. 31).
3. Dyrektywa Rady 87/102/EWG z 22 grudnia o zbliżeniu praw, regulacji i przepisów administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących kredytów konsumenckich (DZ. U. No L 42, 12.2.1987, p. 17).
4. Dyrektywa Rady 89/552/EWG z 3 października 1989 o koordynacji pewnych przepisów ustalonych przez prawo, regulacje i działania administracyjne w Państwach Członkowskich dotyczących prowadzenia działalności w zakresie przekazów telewizyjnych: Artykuły 10 do 21 (Dz. U. No L 289, 17.10.1989, p. 23 znowelizowana Dyrektywą 97/36 /WE (Dz. U. No L 202, 30.7.1997, p. 60).
5. Dyrektywa Rady 90/314/EWG z 13 czerwca 1990 o zorganizowanych wycieczkach turystycznych (Dz. U. No L 158, 23.6.1990, p.59).
6. Dyrektywa Rady 92/28/EWG z 31 marca 1992 o reklamie produktów medycznych do użytku ludzkiego (Dz. U. No L 113, 30.4.1992, p. 13).
7. Dyrektywa Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 o nieuczciwych klauzulach w kontraktach z konsumentami (Dz. U. No L 95, 21.4.1993, p. 29).
8. Dyrektywa 94/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 26 października 1994 o ochronie nabywców w stosunku do pewnych aspektów kontraktów odnoszących się do zakupu prawa do wspólnego użytkowania nieruchomości (Dz. U. No L 280, 29.10.1994, p. 83).
9. Dyrektywa 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 20 maja 1997 o ochronie konsumentów w kontraktach zawieranych na odległość (Dz. U. No 144, 4.6.1997, p. 19).

⁴ Dyrektywy Nr 1, 6 i 7 zawierają szczególne przepisy na temat procesów o nakazy sądowe.

DYREKTYWA RADY 89/106/EWG

z dnia 21 grudnia 1988 r.

w sprawie zbliżenia ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych państw członkowskich dotyczących wyrobów budowlanych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

we współpracy z Parlamentem Europejskim²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³

a także mając na uwadze, co następuje:

państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za zapewnienie tego, aby obiekty budowlane i inżynierskie na ich terytorium były projektowane i wykonywane w sposób, który nie zagraża bezpieczeństwu ludzi, zwierząt domowych i mienia, uwzględniając przy tym, w interesie dobra ogólnego, inne wymagania podstawowe;

w państwach członkowskich istnieją przepisy zawierające wymagania dotyczące nie tylko bezpieczeństwa budowli, lecz również zdrowia, trwałości, oszczędności energii, ochrony środowiska, aspektów ekonomicznych i innych aspektów istotnych ze względu na interes publiczny;

wymagania te, będąc często przedmiotem krajowych przepisów prawnych i administracyjnych, mają bezpośredni wpływ na rodzaj stosowanych wyrobów budowlanych i znajdują odbicie w normach krajowych na wyroby, aprobatkach technicznych i innych ustaleniach oraz postanowieniach technicznych, które przez brak porównywalności utrudniają wymianę handlową w obrębie Wspólnoty;

w punkcie 71 zatwierdzonej przez Radę Europejską w czerwcu 1985 r. Białej Księgi dotyczącej wprowadzenia Rynku Wewnętrznego stwierdza się, że w ramach ogólnej polityki szczególnie nacisk położony będzie na pewne sektory, a w tym na budownictwo; o ile usuwanie barier technicznych w dziedzinie budownictwa nie jest możliwe na drodze wzajemnego uznawania równoznaczności przez wszystkie państwa członkowskie, wówczas powinno być ono prowadzone zgodnie z nowym podejściem, określonym w uchwale Rady z 7 maja 1985 r.⁴, które narzuca potrzebę zdefiniowania wymagań podstawowych dotyczących bezpieczeństwa i innych aspektów ważnych dla dobra ogólnego, bez obniżania istniejących i uzasadnionych poziomów ochrony w państwach członkowskich;

¹ Dz.U. WE nr C 93, z 6.04.1987, str. 1.

² Dz.U. WE nr C 305, z 16.11.1987, str. 74 i Dz.U. WE nr 326, z 19.12.1988.

³ Dz.U. WE nr C 95, z 11.04.1988, str. 29.

⁴ Dz.U. WE nr C 136, z 4.06.1985, str. 1.

na wymagania podstawowe składają się zarówno kryteria ogólne, jak i kryteria szczegółowe, którym musi odpowiadać obiekt budowlany; wymagania te należy interpretować w sposób oznaczający, że obiekty odpowiadają, w odpowiednim stopniu niezawodności, jednemu, kilku lub wszystkim tym wymaganiom, wówczas gdy określono to w przepisach;

podstawą harmonizowanych norm lub innych ustaleń technicznych w skali europejskiej oraz opracowywania lub przyznawania europejskich aprobat technicznych będą dokumenty interpretacyjne, ustanowione w celu uściślenia wymagań podstawowych w zakresie technicznym;

wymagania podstawowe stwarzają bazę do ustanowienia zharmonizowanych w skali europejskiej norm na wyroby budowlane; w celu osiągnięcia największych możliwych korzyści z jednolitego rynku wewnętrznego, umożliwienia dostępu na ten rynek możliwie największej liczbie producentów, zapewnienia najwyższego możliwego stopnia przejrzystości rynku i stworzenia warunków dla zharmonizowanego ogólnego systemu zasad obowiązujących w przemyśle budowlanym, zharmonizowane normy powinny być ustanowione w możliwie najszerszym zakresie i możliwie najszybciej; normy te są opracowywane przez organizacje prywatne i muszą pozostać tekstami nieobowiązującymi; w tym celu Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) i Europejski Komitet Normalizacyjny ds. Elektrotechniki (CENELEC) uznane są za organizacje kompetentne do ustanawiania zharmonizowanych norm, zgodnie z podpisanymi 13 listopada 1984 r. ogólnymi wytycznymi współpracy między Komisją a tymi dwiema organizacjami; do celów niniejszej dyrektywy, zharmonizowana norma jest ustaleniem technicznym (normą europejską lub zharmonizowanym dokumentem) przyjętym przez jedną lub obydwie te organizacje na podstawie mandatu wydanego przez Komisję, zgodnie z dyrektywą Rady nr 83/189/EWG z 28 marca 1983 r. ustanawiającą procedurę informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych⁵;

specyfika wyrobów budowlanych wymaga ścisłego formułowania zharmonizowanych norm; konieczne jest więc opracowanie dokumentów interpretacyjnych w celu ustalenia powiązań między mandatami na opracowanie norm a wymaganiami podstawowymi; zharmonizowane normy, w których w miarę możliwości wyszczególniane są właściwości użytkowe wyrobów, uwzględniają dokumenty interpretacyjne, które zostaną opracowane we współpracy z państwami członkowskimi;

poziomy właściwości użytkowych i wymagań, które w przyszłości powinny być spełniane przez wyroby państw członkowskich, zostaną wyrażone w dokumentach interpretacyjnych i zharmonizowanych ustaleniach technicznych za pomocą klas w celu uwzględnienia różnych poziomów wymagań podstawowych dla poszczególnych obiektów oraz różnych warunków występujących w państwach członkowskich;

zharmonizowane normy powinny zawierać klasyfikację umożliwiającą utrzymanie się na rynku wyrobów budowlanych, które spełniają wymagania podstawowe oraz które są produkowane i stosowane legalnie, zgodnie z tradycją techniczną uzasadnioną warunkami klimatycznymi lub innymi warunkami lokalnymi;

wyrób uważany jest za odpowiedni do stosowania, jeżeli odpowiada zharmonizowanej normie, europejskiej aprobacie technicznej lub niezharmonizowanym ustaleniom

⁵ Dz.U. WE nr L 109, z 26.04.1983, str. 8.

technicznym uznanym w skali Wspólnoty; w przypadku gdy wyroby mają małe znaczenie z punktu widzenia wymagań podstawowych oraz w przypadku gdy odbiegają od istniejących ustaleń technicznych, ich przydatność do stosowania może być zaświadczona przez upoważnioną jednostkę;

wyroby uznane w ten sposób za odpowiednie do stosowania są łatwo rozpoznawalne dzięki oznakowaniu CE; muszą one mieć zapewniony przepływ i swobodne stosowanie, zgodnie z ich przeznaczeniem, w całej Wspólnocie;

w przypadku wyrobów, dla których nie można opracować lub przewidzieć opracowania w realnym terminie norm europejskich lub też w przypadku wyrobów, które odbiegają w istotny sposób od normy, ich przydatność do stosowania może być potwierdzona przez europejskie aprobaty techniczne, oparte na wspólnych wytycznych; wspólne wytyczne przyznawania europejskich aprobat technicznych będą opracowywane na podstawie dokumentów interpretacyjnych;

w przypadku braku zharmonizowanych norm i europejskich aprobat technicznych, krajowe i inne niezharmonizowane ustalenia techniczne mogą być uznane jako odpowiednia podstawa do przyjęcia założenia, że wymagania podstawowe zostaną spełnione;

niezbędne jest zapewnienie zgodności wyrobów ze zharmonizowanymi normami i niezharmonizowanymi aprobatami technicznymi, uznanymi w skali europejskiej, za pomocą procedur kontroli produkcji stosowanych przez producentów oraz procedur nadzoru, badań i certyfikacji stosowanych przez niezależne i posiadające odpowiednie kwalifikacje strony trzecie lub przez samego producenta;

dla wyrobów, dla których nie istnieją jeszcze ani normy ani też aprobaty techniczne uznawane w skali europejskiej, należy zapewnić przejściowo specjalny tryb postępowania; tryb ten powinien ułatwiać uznawanie wyników badań wykonywanych w innym państwie członkowskim zgodnie z wymaganiami technicznymi państwa członkowskiego przeznaczenia;

należy powołać stały komitet budownictwa składający się z ekspertów desygnowanych przez państwa członkowskie do pomocy Komisji w sprawach wynikających z wprowadzania i praktycznego stosowania niniejszej dyrektywy;

odpowiedzialność państw członkowskich na ich terytorium za bezpieczeństwo, zdrowie i inne problemy objęte wymaganiami podstawowymi powinna być uwzględniona w klauzuli ochronnej zapewniającej właściwe środki ochronne,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział I

Zakres zastosowania - Definicje - Wymagania - Ustalenia techniczne - Swobodny przepływ towarów

Artykuł 1

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wyrobów budowlanych w takim zakresie, w jakim odnoszą się do nich wymagania podstawowe dotyczące obiektów budowlanych, o których mowa w art. 3 ust. 1.
2. W niniejszej dyrektywie „wyrób budowlany” oznacza każdy wyrób wyprodukowany w celu wbudowania go na stałe w obiekty budowlane obejmujące zarówno budynki, jak i budowle inżynierskie.
„Wyroby budowlane” zwane są dalej „wyrobami”; obiekty budowlane, do których zaliczane są zarówno budynki, jak i budowle inżynierskie, zwane są dalej „obiettami”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby wyroby, o których mowa w art. 1, przeznaczone do stosowania w obiektach, mogły być wprowadzane na rynek tylko wówczas, gdy nadają się do zamierzonego stosowania, to znaczy, gdy posiadają takie cechy, że obiekty, w których mają być wbudowane, wmontowane, stosowane lub instalowane, mogą, o ile obiekty te są prawidłowo zaprojektowane i wykonane, spełniać wymagania podstawowe, o których mowa w art. 3, w tych przypadkach, gdy obiekty te są przedmiotem przepisów zawierających takie wymagania.
2. Gdy wyroby są przedmiotem innych dyrektyw wspólnotowych dotyczących innych aspektów, oznakowanie zgodności CE, zwane dalej „oznakowaniem CE”, o którym mowa w art. 4 ust. 2, wskazuje, że wyroby te odpowiadają wymaganiom tych innych dyrektyw.
3. Jeżeli przyszła dyrektywa dotyczy głównie innych aspektów, a jedynie w nieznacznym zakresie wymagań podstawowych niniejszej dyrektywy, to dyrektywa ta powinna zawierać postanowienia zapewniające, że obejmuje ona również wymagania niniejszej dyrektywy.
4. Niniejsza dyrektywa nie narusza uprawnień państw członkowskich do określania - z zachowaniem postanowień Traktatu - wymagań, które państwa te uważają za niezbędne w celu zapewnienia ochrony pracownikom stosującym wyroby, pod warunkiem że nie oznacza to modyfikacji wyrobów w sposób nie przewidziany w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 3

1. Wymagania podstawowe odnoszące się do obiektów i mogące wpływać na charakterystykę techniczną wyrobu zestawione są w postaci celów w zał. I. Zastosowanie może mieć jedno, kilka lub wszystkie te wymagania; powinny one być spełniane przez ekonomicznie uzasadniony okres użytkowania.
2. W celu uwzględnienia możliwych różnic w warunkach geograficznych lub klimatycznych oraz w sposobie życia, jak również w stopniach zabezpieczenia mogących występować w skali krajowej, regionalnej lub lokalnej, dla każdego wymagania podstawowego można w dokumentach, o których mowa w ust. 3, i w ustaleniach technicznych, o których mowa w art. 4, ustalać klasy w celu przestrzegania tego wymagania.
3. Wymagania podstawowe są uściślane w dokumentach (dokumentach interpretacyjnych) mających za zadanie ustalać niezbędne powiązania między wymaganiami podstawowymi, określonymi w ust. 1, i mandatami na opracowanie norm i wytycznych dla europejskich aprobat technicznych lub służyć do uznawania innych ustaleń technicznych w rozumieniu art. 4 i 5.

Artykuł 4

1. W niniejszej dyrektywie przez „ustalenia techniczne” rozumie się normy i aprobaty techniczne.

Do celów niniejszej dyrektywy przez „normy zharmonizowane” rozumie się ustalenia techniczne przyjęte przez CEN, CENELEC lub obydwie te organizacje w wyniku mandatu Komisji, udzielonego zgodnie z dyrektywą nr 83/189/EWG na podstawie opinii wydanej przez Komitet, o którym mowa w art. 19, i zgodnie z podpisanymi 13 listopada 1984 r. ogólnymi zasadami dotyczącymi współpracy Komisji z tymi dwiema organizacjami.

2. Państwa członkowskie uznają za nadające się do stosowania wyroby umożliwiające obiektom, w których są one stosowane, o ile obiekty te są prawidłowo zaprojektowane i wykonane, spełnianie wymagań podstawowych, o których mowa w art. 3, wówczas gdy wyroby te posiadają oznakowanie CE. Oznakowanie CE świadczy o tym, że:

- a) są one zgodne ze stosowanymi normami krajowymi stanowiącymi transpozycję norm zharmonizowanych, których wykaz opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*; państwa członkowskie powinny publikować wykazy tych norm krajowych;
- b) są one zgodne z europejską aprobatą techniczną wydaną zgodnie z procedurą opisaną w rozdz. III; lub
- c) są one zgodne z krajowymi ustaleniami technicznymi, o których mowa w ust. 3, w przypadku gdy brak jest ustaleń zharmonizowanych; wykaz tych ustaleń krajowych jest sporządzany zgodnie z procedurą wskazaną w art. 5 ust. 2.

3. Państwa członkowskie mogą przedkładać Komisji teksty swoich krajowych ustaleń technicznych, które uważają za zgodne z wymaganiami podstawowymi, o których mowa w art. 3. Komisja niezwłocznie przedstawia te ustalenia techniczne pozostałym państwom członkowskim. Zgodnie z procedurą podaną w art. 5 ust. 2, powiadamia ona państwa członkowskie o tych krajowych ustaleniach technicznych, w stosunku do których można założyć, że są zgodne z wymaganiami podstawowymi, o których mowa w art. 3.

Procedura ta jest inicjowana i prowadzona przez Komisję w uzgodnieniu z Komitetem, o którym mowa w art. 19.

Państwa członkowskie opublikują wykazy tych ustaleń technicznych. Komisja publikuje je także w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

4. Jeżeli producent lub jego przedstawiciel mający swoją siedzibę we Wspólnocie nie zastosował lub zastosował jedynie częściowo istniejące ustalenia techniczne, o których mowa w ust. 2, które, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 13 ust. 4, wymagają, aby wyrób był przedmiotem deklaracji zgodności, tak jak określono to w zał. III, punkt 2, podpunkt ii), druga i trzecia możliwość, wówczas stosuje się odpowiednie postanowienia art. 13 ust. 4 oraz zał. III, i przydatność takiego wyrobu do stosowania, w rozumieniu art. 2 ust. 1, ustalana jest zgodnie z procedurą określoną w zał. III, punkt 2, podpunkt ii), druga możliwość.

5. Komisja, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, sporządzi oraz będzie prowadzić i okresowo aktualizować wykaz wyrobów, które mają niewielkie znaczenie dla zdrowia i bezpieczeństwa i dla których deklaracja zgodności z „uznanymi regułami sztuki budowlanej”, wystawiona przez producenta, będzie upoważniać do wprowadzenia tych wyrobów na rynek.

6. Oznakowanie CE oznacza, że wyroby odpowiadają wymaganiom ust. 2 i 4 niniejszego artykułu. Odpowiedzialność za umieszczenie oznakowania CE na samym wyrobie, na etykiecie przymocowanej do wyrobu, na jego opakowaniu lub na towarzyszących mu dokumentach handlowych ponosi producent lub jego przedstawiciel mający swoją siedzibę we Wspólnocie.

Wzór oznakowania CE oraz warunki jego stosowania określone są w zał. III.

Wyroby, o których mowa w ust. 5, nie powinny posiadać oznakowania CE.

Artykuł 5

1. Jeżeli państwo członkowskie lub Komisja jest zdania, że zharmonizowane normy lub europejskie aprobaty techniczne, o których mowa w art. 4 ust. 2 a b lub też mandaty, o których mowa w rozdz. II, nie spełniają postanowień art. 2 i 3, państwo to lub Komisja powiadamia Komitet, o którym mowa w art. 19, przedstawiając swoje motywy. Komitet wydaje opinię w trybie pilnym.

W świetle opinii Komitetu i po konsultacji z Komitetem powołanym zgodnie z dyrektywą 83/189/EWG, w przypadkach dotyczących zharmonizowanych norm, Komisja poinformuje państwa członkowskie, czy stosowne normy lub aprobaty powinny być wycofane z wykazu, o którym mowa w art. 7 ust. 3.

2. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w art. 4 ust. 3, Komisja skonsultuje się z Komitetem, o którym mowa w art. 19. Po uzyskaniu opinii Komitetu Komisja powiadomi państwa członkowskie, czy przedmiotowe ustalenia techniczne korzystają z założenia zgodności i jeżeli tak, opublikuje ich wykaz w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*. Jeżeli Komisja lub państwo członkowskie jest zdania, że dane ustalenia techniczne nie spełniają już warunków niezbędnych do uznania ich za zgodne z postanowieniami art. 2 i 3, Komisja skonsultuje się z Komitetem, o którym mowa w art. 19. W świetle opinii Komitetu Komisja poinformuje państwa członkowskie, czy przedmiotowe krajowe ustalenia techniczne powinny nadal korzystać z założenia zgodności, a jeżeli nie, czy ustalenia te powinny być wycofane z wykazu, o którym mowa w art. 4 ust. 3.

Artykuł 6

1. Państwa członkowskie nie będą hamować swobodnego przepływu, wprowadzania na rynek lub stosowania na swoim terytorium wyrobów, które spełniają postanowienia niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie zapewnią, aby stosowanie takich wyrobów zgodnie z ich przeznaczeniem nie było hamowane przez reguły lub warunki narzucane z pozycji monopolisty przez organizacje publiczne lub przez organizacje prywatne działające jako przedsiębiorstwa publiczne lub jako organizacje publiczne.

2. Państwa członkowskie zezwolą jednak na wprowadzanie na rynek na swoim terytorium wyrobów, które nie są objęte przez art. 4 ust. 2, o ile spełniają one przepisy krajowe zgodne z Traktatem, do czasu, gdy europejskie ustalenia techniczne, o których mowa w rozdz. II i III, będą stanowiły inaczej. Komisja i Komitet, o którym mowa w art. 19, rejestrują i dokonują regularnie oceny postępu w wydawaniu europejskich ustaleń technicznych.

3. Jeżeli europejskie ustalenia techniczne same lub też na podstawie dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 3 ust. 3, rozróżniają różne klasy odpowiadające różnym poziomom właściwości użytkowych, państwa członkowskie mogą określać poziomy tych właściwości, które mają być spełnione na ich terytorium tylko przy przestrzeganiu klasyfikacji przyjętej w ramach Wspólnot i tylko pod warunkiem stosowania wszystkich, kilku lub jednej klasy.

Rozdział II

Zharmonizowane normy

Artykuł 7

1. W celu zapewnienia odpowiedniej jakości zharmonizowanych norm na wyroby, normy te powinny być ustanawiane przez europejskie organizacje normalizacyjne na podstawie mandatów wydawanych przez Komisję, zgodnie z procedurą ustanowioną w dyrektywie nr

83/189/EWG i po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, zgodnie z podpisanymi dnia 13 listopada 1984 r. ogólnymi zasadami dotyczącymi współpracy między Komisją i tymi organizacjami.

2. Opracowywane w ten sposób normy powinny być wyrażane, w miarę możliwości, za pomocą właściwości użytkowych wyrobów, uwzględniając dokumenty interpretacyjne.

3. Po ustanowieniu norm przez europejskie organizacje normalizacyjne Komisja publikuje ich wykaz w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

Rozdział III

Europejska aprobatą techniczna

Artykuł 8

1. Europejska aprobatą techniczna jest pozytywną oceną techniczną przydatności wyrobu do zamierzonego stosowania, uzależnioną od spełnienia wymagań podstawowych przez obiekty budowlane, w których wyrób jest stosowany.

2. Europejska aprobatą techniczna może być przyznana:

- a) wyrobom, na które nie ma ani normy zharmonizowanej, ani uznanej normy krajowej, ani też mandatu na opracowanie normy europejskiej i w stosunku do których Komisja, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, uznała, że norma albo w ogóle nie może albo jeszcze nie może być opracowana;
- b) wyrobom, które różnią się znacznie od norm zharmonizowanych albo od uznanych norm krajowych.

Nawet w przypadku gdy wydano mandat na opracowanie normy zharmonizowanej, punkt a nie wyklucza możliwości przyznania europejskiej aprobaty technicznej wyrobom, dla których istnieją wytyczne dla aprobat technicznych. Postanowienie to obowiązuje do czasu wprowadzenia w życie w państwach członkowskich normy zharmonizowanej.

3. W przypadkach specjalnych Komisja może, z zastrzeżeniem ust. 2 lit. a), dać upoważnienie, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, do wydania europejskiej aprobaty technicznej na wyroby, dla których istnieje mandat na opracowanie normy zharmonizowanej lub dla których Komisja ustaliła, że norma zharmonizowana może być opracowana. Upoważnienie to jest ważne przez określony czas.

4. Europejska aprobatą techniczna wydawana jest w zasadzie na okres pięciu lat. Okres ten może być przedłużony.

Artykuł 9

1. Europejska aprobatą techniczna wydawana jest na podstawie oględzin, badań i ocen oraz na podstawie dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 3 ust. 3, i wytycznych, o których mowa w art. 11, dotyczących danego wyrobu lub odpowiedniej grupy wyrobów.

2. Jeżeli wytyczne, o których mowa w art. 11, nie istnieją lub nie zostały jeszcze opracowane, europejska aprobatą techniczna może być wydana przy uwzględnieniu wymagań podstawowych i dokumentów interpretacyjnych, o ile ocena wyrobu jest dokonywana przez jednostki aprobujące działające wspólnie w organizacji, o której mowa w zał. II. Jeżeli jednostki aprobujące nie mogą dojść do porozumienia, sprawa jest rozstrzygana przez Komitet, o którym mowa w art. 19.

3. Europejska aprobatą techniczną dla wyrobu wydawana jest w państwie członkowskim zgodnie z procedurą określoną w zał. II, na prośbę producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie.

Artykuł 10

1. Każde państwo członkowskie przekaże pozostałym państwom członkowskim i Komisji nazwy i adresy jednostek upoważnionych do wydawania europejskich aprobat technicznych.

2. Jednostki aprobujące powinny spełniać wymagania niniejszej dyrektywy, a w szczególności powinny być w stanie:

- oceniać przydatność nowych wyrobów do ich stosowania wykorzystując podstawy naukowe i wiedzę praktyczną,
- podejmować bezstronne decyzje bez względu na interesy producentów lub ich przedstawicieli oraz
- dokonywać analizy danych otrzymywanych od wszystkich zaangażowanych stron w sposób zapewniający uzyskanie wyważonej oceny.

3. Wykaz wszystkich jednostek aprobujących kompetentnych do wydawania europejskich aprobat technicznych, jak również wszelkie zmiany w tym wykazie publikowane są w serii *C Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 11

1. Komisja, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, wydaje organizacji zrzeszającej jednostki aprobujące, desygnowane przez państwa członkowskie, mandat na opracowanie wytycznych dla europejskich aprobat technicznych na wyroby lub grupy wyrobów.

2. Wytyczne dla europejskich aprobat technicznych na wyroby lub grupy wyrobów powinny w szczególności zawierać:

- a) wykaz związanych dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 3 ust. 3;
- b) szczegółowe wymagania dla wyrobów wynikające z wymagań podstawowych, o których mowa w art. 3 ust. 1;
- c) metody badań;
- d) metody oceniania i wnioskowania na podstawie wyników badań;
- e) procedury kontrolne i procedury określania zgodności, które powinny odpowiadać art. 13, 14 i 15;
- f) okres ważności europejskiej aprobaty technicznej.

3. Wytyczne dla europejskiej aprobaty technicznej, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, są publikowane przez państwa członkowskie w ich języku oficjalnym lub w ich językach oficjalnych.

Rozdział IV

Dokumenty interpretacyjne

Artykuł 12

1. Komisja, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, powierzy Komitetom Technicznym, w których uczestniczą państwa członkowskie, opracowanie dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 3 ust. 3.

2. Dokumenty interpretacyjne będą:
 - a) uściślać wymaganie podstawowe, o których mowa w art. 3 i które są podane w zał. I, poprzez ujednoczenie terminologii i podstawowych pojęć technicznych oraz wskazywanie klas lub poziomów dla każdego wymagania w tych przypadkach, gdy jest to niezbędne i gdy pozwala na to stan nauki i wiedzy technicznej;
 - b) wskazywać metody korelowania tych klas lub poziomów wymagań z ustaleniami technicznymi, o których mowa w art. 4, np. metody obliczeń i sprawdzania, reguły techniczne projektowania, itp.;
 - c) służyć jako podstawa do ustanawiania zharmonizowanych norm i wytycznych dla europejskich aprobat technicznych zgodnie z art. 4 ust. 3.
3. Po zasięgnięciu opinii Komitetu, o którym mowa w art. 19, Komisja publikuje dokumenty interpretacyjne w serii *C Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

Rozdział V

Atestacja zgodności

Artykuł 13

1. Atestowanie zgodności wyrobów z wymaganiami ustalenia technicznego w rozumieniu art. 4 należy do obowiązków producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie.
2. Wyroby będące przedmiotem atestu zgodności są uznawane za zgodne z ustaleniami technicznymi w rozumieniu art. 4. Zgodność ta jest ustalana przy wykorzystaniu badań lub innych sposobów sprawdzania na podstawie ustaleń technicznych, zgodnie z zał. III.
3. Atestacja zgodności wyrobu związana jest z założeniem, że:
 - a) producent posiada w wytwórni system kontroli produkcji pozwalający zapewnić zgodność produkcji z odpowiednimi ustaleniami technicznymi lub
 - b) w przypadku niektórych wyrobów, wymienionych w dotyczących ich ustaleniach technicznych, poza stosowanym w wytwórni systemem kontroli produkcji, działa również upoważniona jednostka certyfikująca, zajmująca się oceną i nadzorem kontroli produkcji lub kontrolą innych wyrobów.
4. Po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w art. 19, Komisja określi, którą z procedur, o których mowa w ust. 3, należy stosować dla danego wyrobu lub grupy wyrobów, zgodnie z postanowieniami zawartymi w zał. III, odpowiednio do:
 - a) roli, jaką odgrywa wyrób, w odniesieniu do wymagań podstawowych, a szczególnie tych wymagań, które dotyczą zdrowia i bezpieczeństwa;
 - b) rodzaju wyrobu;
 - c) wpływu, jaki może mieć zmienność cech wyrobu na spełnianie przez wyrób przewidzianych dla niego funkcji;
 - d) prawdopodobieństwa powstania wad wyrobu w trakcie jego produkcji.W każdym przypadku powinno się wybierać możliwie najmniej uciążliwą procedurę zgodną z wymaganiami dotyczącymi bezpieczeństwa.
Tak określona procedura wskazywana jest w mandatach oraz w ustaleniach technicznych lub w ich publikacjach.
5. W przypadku produkcji indywidualnej (a nie seryjnej) wystarcza deklaracja zgodności według zał. III, punkt 2, podpunkt ii), trzecia możliwość, chyba że określono inaczej w ustaleniach technicznych dla wyrobów, które mają szczególnie istotny wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo.

Artykuł 14

1. Zgodnie z zał. III opisane procedury prowadzą do:
 - a) w przypadku art. 13 ust. 3 a - wydawania przez producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie deklaracji zgodności wyrobu lub
 - b) w przypadku art. 13 ust. 3 lit. b) - wydawania przez upoważnioną jednostkę certyfikującą certyfikatu zgodności dla systemu kontroli i nadzoru nad produkcją lub dla samego wyrobu.

Szczegółowe reguły dotyczące procedur atestacji zgodności podane są w zał. III.

2. Deklaracja zgodności producenta lub certyfikat zgodności upoważnia producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie do umieszczania na samym wyrobie, przymocowanej do niego etykiecie, opakowaniu lub towarzyszących dokumentach handlowych oznakowania CE. Wzór oznakowania CE i zasady jego stosowania dla każdej z procedur atestacji zgodności podane są w zał. III.

Artykuł 15

1. Państwa członkowskie zapewnią prawidłowe stosowanie oznakowania CE.
2. W przypadku stwierdzenia przez państwo członkowskie, że oznakowanie CE został zastosowany niewłaściwie w odniesieniu do wyrobu, który nie spełnia lub już nie spełnia wymagań niniejszej dyrektywy, państwo członkowskie, które przyznało atestację zgodności dopilnuje, w miarę potrzeb, aby używanie oznakowania CE zostało zabronione oraz aby produkty nie sprzedane zostały wycofane ze sprzedaży lub też by do czasu, gdy dany wyrób nie spełni kryteriów zgodności, usunięto z niego oznakowanie CE.
Państwo członkowskie, którego to dotyczy, niezwłocznie powiadomi o tym inne państwa członkowskie oraz Komisję, przekazując wszelkie jakościowe i ilościowe szczegóły niezbędne do zidentyfikowania niezgodnego wyrobu.
3. Państwa członkowskie podejmą niezbędne środki w celu zakazania umieszczania na wyrobach lub na ich opakowaniach oznakowań, które mogą być mylnie odczytane jako oznakowanie CE.

Rozdział VI

Procedury specjalne

Artykuł 16

1. W wypadku gdy nie istnieją ustalenia techniczne dla wyrobu, określone w art. 4, państwo członkowskie przeznaczenia na prośbę, w indywidualnych przypadkach, uzna wyrób za zgodny z obowiązującymi przepisami krajowymi, jeżeli wyniki badań i kontroli - przeprowadzonych przez jednostkę upoważnioną w państwie członkowskim producenta zgodnie z metodami obowiązującymi lub uznanymi za równoważne w państwie członkowskim przeznaczenia - są zadowalające.
2. Państwo członkowskie producenta wskaże państwu członkowskiemu przeznaczenia, którego przepisy będą stosowane w przeprowadzanych badaniach i kontrolach, jednostkę, którą zamierza w tym celu upoważnić. Państwo członkowskie przeznaczenia i państwo członkowskie producenta prześlą sobie wzajemnie wszelkie niezbędne informacje. W wyniku tej wymiany informacji państwo członkowskie producenta upoważni wskazaną

jednostkę. Jeżeli państwo członkowskie ma jakiegokolwiek zastrzeżenia, poinformuje o nich Komisję, uzasadniając swoje stanowisko.

3. Państwa członkowskie zapewnią, aby wskazane jednostki udzielały sobie wszelkiej niezbędnej pomocy.

4. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że upoważniona jednostka nie prowadzi badań i kontroli zgodnie z jego przepisami krajowymi, poinformuje o tym państwo członkowskie, które tę jednostkę upoważniło. Państwo to poinformuje, w odpowiednim terminie, notyfikujące państwo członkowskie o podjętych działaniach. Jeżeli, zdaniem państwa notyfikującego, działania te nie są wystarczające, może ono zabronić wprowadzania na rynek i stosowania danego wyrobu lub określić dla niego specjalne warunki. Państwo notyfikujące poinformuje o tym państwo członkowskie producenta i Komisję.

Artykuł 17

Państwa członkowskie przeznaczenia będą przywiązywać tę samą wagę do sprawozdań i do atestów zgodności wydawanych w państwie członkowskim producenta zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16, jak do odpowiadających im własnych dokumentów krajowych.

Rozdział VII

Jednostki desygnowane

Artykuł 18

1. Każde państwo członkowskie przedłoży Komisji listę zawierającą nazwy i adresy jednostek certyfikujących, jednostek kontrolujących i laboratoriów badawczych desygnowanych przez nie do zadań, które powinny być wykonywane w związku z wydawaniem aprobat technicznych i certyfikatów zgodności oraz przeprowadzaniem kontroli i badań zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Jednostki certyfikujące, jednostki kontrolujące i laboratoria badawcze powinny spełniać kryteria podane w zał. IV.

3. Państwa członkowskie wskażą, jakie wyroby wchodzą w zakres kompetencji poszczególnych jednostek i laboratoriów, o których mowa w ust. 1, oraz określą rodzaj przypisanych im zadań.

Rozdział VIII

Stały Komitet Budownictwa

Artykuł 19

1. Powołuje się Stały Komitet Budownictwa.

2. Komitet składa się z przedstawicieli desygnowanych przez państwa członkowskie. Przewodniczy mu przedstawiciel Komisji. Każde państwo członkowskie wyznacza dwóch przedstawicieli. Przedstawicielom mogą towarzyszyć eksperci.

3. Komitet opracowuje swój wewnętrzny regulamin.

Artykuł 20

1. Komitet, o którym mowa w art. 19, może na wniosek przewodniczącego lub jednego z państw członkowskich rozpatrywać każdą sprawę wynikającą z wprowadzania i praktycznego stosowania niniejszej dyrektywy.
2. Postanowienia konieczne do:
 - a) ustalania klas wymagań, o ile nie są one zawarte w dokumentach interpretacyjnych, oraz ustalania procedury atestacji zgodności w mandatach na opracowanie norm, stosownie do art. 7 ust. 1, i na wytyczne dla aprobat, stosownie do art. 11 ust. 1;
 - b) udzielania wskazówek w sprawie opracowywania dokumentów interpretacyjnych, o których mowa w art. 12 ust. 1, i podejmowania decyzji dotyczących dokumentów interpretacyjnych, stosownie do art. 12 ust. 3;
 - c) uznawania krajowych ustaleń technicznych, zgodnie z art. 4. ust. 3; przyjmowane są zgodnie z procedurą ustaloną w ust. 3 i 4.
3. Przedstawiciel Komisji przedstawia Komitetowi propozycję działań, które mają być podjęte. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie tej propozycji w terminie, który przewodniczący może ustalić w zależności od pilności sprawy. W przypadku decyzji, które na wniosek Komisji mają być podejmowane przez Radę, opinia przyjmowana jest większością głosów ustaloną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Podczas głosowania wewnątrz Komitetu głosy przedstawicieli państw członkowskich, którzy wchodzi w skład Komitetu, są ważne w sposób określony w wyżej wymienionym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.
4. Komisja przyjmuje przewidziane propozycje działań, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu. W przypadku gdy przewidziane działania nie uzyskają pozytywnej opinii Komitetu lub gdy Komitet nie wyda opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie propozycję dotyczącą działań, które mają być podjęte. Rada orzeka na podstawie kwalifikowanej większości głosów. Jeżeli po trzech miesiącach od przedłożenia propozycji Rada nie wyda orzeczenia, propozycje działań są przyjmowane przez Komisję.

Rozdział IX

Klauzula ochronna

Artykuł 21

1. Jeżeli państwo członkowskie stwierdzi, że wyrób o zadeklarowanej zgodności z niniejszą dyrektywą nie spełnia wymagań art. 2 i 3, wówczas podejmie ono wszelkie niezbędne środki w celu wycofania tego wyrobu z rynku, wydania zakazu wprowadzania go na rynek lub ograniczenia jego swobodnego przepływu. Państwo członkowskie, którego to dotyczy, poinformuje natychmiast Komisję o każdym takim kroku, wskazując na motywy swojej decyzji, a w szczególności podając, czy niezgodność jest wynikiem:
 - a) niespełnienia art. 2 i 3, jeżeli wyrób nie odpowiada ustaleniom technicznym, o których mowa w art. 4;
 - b) niewłaściwego stosowania ustaleń technicznych, o których mowa w art. 4;
 - c) niekompletności ustaleń technicznych, o których mowa w art. 4.
2. Komisja skonsultuje się jak najszybciej z zainteresowanymi stronami. Jeżeli w wyniku tych konsultacji Komisja stwierdzi, że podjęte środki są uzasadnione, poinformuje o tym natychmiast państwo członkowskie, które podjęło te środki, jak również inne państwa członkowskie.

3. Jeżeli decyzja, o której mowa w ust. 1, wynika z niekompletności norm lub ustaleń technicznych i jeżeli państwo członkowskie, które podjęło tę decyzję, ma zamiar ją utrzymać oraz rozpocznie procedurę, o której mowa w art. 5 ust. 2, Komisja, po konsultacji z zainteresowanymi stronami, w ciągu dwóch miesięcy przedłoży sprawę Komitetowi, o którym mowa w art. 19, jak również, w wypadku niekompletności zharmonizowanej normy, Komitetowi ustanowionemu zgodnie z dyrektywą nr 83/189/EWG.

4. Państwo członkowskie, którego to dotyczy, podejmie właściwe działania przeciwko wystawiającemu deklarację zgodności oraz poinformuje o tym Komisję, a także inne państwa członkowskie.

5. Komisja zapewni, aby państwa członkowskie były informowane o postępie i wynikach tej procedury.

Rozdział X

Postanowienia końcowe

Artykuł 22

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy w terminie trzydziestu miesięcy od daty jej ogłoszenia⁶ i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa członkowskie prześlą Komisji teksty przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 23

Nie później niż do 30 grudnia 1993 r. Komisja, w porozumieniu z Komitetem, o którym mowa w art. 19, sprawdzi stosowanie w praktyce procedur ustalonych przez niniejszą dyrektywę i, jeżeli to będzie konieczne, przedłoży propozycje odpowiednich zmian.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 21 grudnia 1988 r.

W imieniu Rady
V. PAPANDREOU
Przewodniczący

ZALĄCZNIK I

Wymagania podstawowe

Wyroby budowlane powinny pozwalać na wznoszenie obiektów, które, przy uwzględnieniu czynników ekonomicznych, są odpowiednie do zamierzonego użytkowania (jako całość oraz w podziale na części) i które spełniają w związku z tym podane niżej wymagania podstawowe, pod warunkiem że obiekty te są przedmiotem przepisów zawierających takie

⁶ Niniejsza dyrektywa została podana do wiadomości państw członkowskich 27 grudnia 1988 r.

wymagania. Przy normalnej konserwacji obiektów wymagania te powinny być spełniane przez ekonomicznie uzasadniony okres użytkowania. wymagania dotyczą z reguły oddziaływań dających się przewidzieć.

1. Nośność i stateczność

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby obciążenia mogące na nie działać w trakcie wznoszenia i użytkowania nie prowadziły do:

- a) zawalenia się całego obiektu lub jego części;
- b) znacznych odkształceń o niedopuszczalnej wielkości;
- c) uszkodzenia części obiektów, instalacji lub zamontowanego wyposażenia w wyniku znacznych odkształceń nośnych elementów konstrukcji;
- d) uszkodzenia na skutek wypadku w stopniu nieproporcjonalnym do wywołującej go przyczyny.

2. Bezpieczeństwo pożarowe

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby w przypadku pożaru:

- nośność konstrukcji mogła być zapewniona przez założony okres czasu;
- powstawanie i rozprzestrzenianie się ognia i dymu w obiektach było ograniczone;
- rozprzestrzenianie się ognia na sąsiednie obiekty było ograniczone;
- mieszkańcy mogli opuścić obiekt lub być uratowani w inny sposób;
- uwzględnione było bezpieczeństwo ekip ratowniczych.

3. Higiena, zdrowie i środowisko

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby nie stanowiły zagrożenia dla higieny lub zdrowia mieszkańców lub sąsiadów, w szczególności w wyniku:

- wydzielania się gazów toksycznych;
- obecności szkodliwych cząstek lub gazów w powietrzu;
- emisji niebezpiecznego promieniowania;
- zanieczyszczenia lub zatrucia wody lub gleby;
- nieprawidłowego usuwania ścieków, dymu lub odpadów w postaci stałej lub ciekłej;
- obecności wilgoci w częściach obiektów lub na powierzchniach wewnętrznych obiektów.

4. Bezpieczeństwo użytkowania

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby w trakcie użytkowania nie stwarzały ryzyka wypadków takich jak: pośliznięcia, upadki, zderzenia, oparzenia, porażenia prądem elektrycznym, obrażenia w wyniku eksplozji.

5. Ochrona przed hałasem

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby hałas, na który narażeni są mieszkańcy lub ludzie znajdujący się w pobliżu obiektów, nie przekraczał poziomu stanowiącego zagrożenie dla ich zdrowia oraz pozwalał im spać, odpoczywać i pracować w zadowalających warunkach.

6. Oszczędność energii i izolacja cieplna

Obiekty budowlane i ich instalacje grzewcze, chłodzące i wentylacyjne muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby utrzymać na niskim poziomie ilość energii wymaganej do ich użytkowania, przy uwzględnieniu miejscowych warunków klimatycznych i potrzeb użytkowników.

ZAŁĄCZNIK II

Europejska aprobatą techniczna

1. Wniosek o aprobatę może złożyć producent lub jego przedstawiciel mający swoją siedzibę we Wspólnocie tylko w jednej upoważnionej do tego celu jednostce.
2. Jednostki aprobujące desygnowane przez państwa członkowskie tworzą organizację. Przy wykonywaniu swoich zadań organizacja ta zobowiązana jest działać w ścisłej współpracy z Komisją, która w ważnych sprawach konsultuje się z Komitetem, o którym mowa w art. 19 dyrektywy. Państwo członkowskie, które desygnowało więcej niż jedną jednostkę aprobującą, jest odpowiedzialne za koordynowanie działalności tych jednostek; wyznacza ono również jednostkę, która będzie rzecznikiem organizacji.
3. Wspólne przepisy proceduralne, dotyczące składania wniosków oraz przygotowywania i wydawania aprobat, ustalane są przez organizację zrzeszającą desygnowane jednostki aprobujące. Przepisy te przyjmowane są Komisją na podstawie opinii Komitetu, zgodnie z art. 20.
4. W ramach zrzeszającej je organizacji jednostki aprobujące udzielają sobie wzajemnie wszelkiej niezbędnej pomocy. Organizacja ta jest również zobowiązana do koordynowania specyficznych zagadnień związanych z aprobatami technicznymi i, gdy jest to konieczne, powołuje w tym celu podgrupy.
5. Europejskie aprobaty techniczne są publikowane przez jednostki aprobujące, które informują o nich wszystkie inne upoważnione jednostki. Na prośbę upoważnionej jednostki aprobującej należy jej przedstawić w celach informacyjnych kompletną dokumentację, na podstawie której przyznano aprobatę.
6. Koszty wynikające z procedury przyznawania europejskiej aprobaty technicznej są pokrywane przez wnioskodawcę, zgodnie z przepisami krajowymi.

ZAŁĄCZNIK III

Atestacja zgodności z ustaleniami technicznymi

1. Metody kontroli zgodności

Przy ustalaniu procedur atestacji zgodności wyrobu z ustaleniami technicznymi zgodnie z art. 13 powinny być stosowane niżej podane metody kontroli zgodności; wybór i sposób łączenia metod w system zależy od wymagań określonych dla wyrobu lub grupy wyrobów, zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 13 ust. 3 i 4:

- a) wstępne badanie wyrobu (badanie typu) prowadzone przez producenta lub upoważnioną jednostkę;
- b) badanie próbek pobranych w fabryce prowadzone przez producenta lub upoważnioną jednostkę zgodnie z ustalonym planem badania;
- c) badanie sondażowe (audytowe) próbek pobranych w fabryce, na rynku lub na placu budowy prowadzone przez producenta lub upoważnioną jednostkę;
- d) badanie próbek z partii przygotowanej do wysłania lub dostarczonej przez producenta lub upoważnioną jednostkę;
- e) fabryczna kontrola produkcji;
- f) wstępna inspekcja fabryki i fabrycznej kontroli produkcji przez upoważnioną jednostkę;
- g) ciągły nadzór, ocena i akceptacja fabrycznej kontroli produkcji przez upoważnioną jednostkę;

W niniejszej dyrektywie „fabryczna kontrola produkcji” oznacza stałą wewnętrzną kontrolę produkcji prowadzoną przez producenta. Wszystkie jej elementy, wymagania i postanowienia przyjęte przez producenta powinny być w sposób systematyczny dokumentowane poprzez zapisywanie zasad i procedur postępowania. Taki system dokumentowania kontroli produkcji

powinien gwarantować jednolitą interpretację zapewnienia jakości i umożliwić sprawdzenie osiągnięcia wymaganych cech wyrobu oraz efektywność działania systemu kontroli produkcji.

2. Systemy atestacji zgodności

Zaleca się stosowanie następujących systemów atestacji zgodności:

- i) certyfikacja zgodności wyrobu przez upoważnioną jednostkę certyfikującą na podstawie:
 - a) (*zadania producenta*)
 - 1) fabrycznej kontroli produkcji;
 - 2) uzupełniających badań próbek pobranych w fabryce, prowadzonych przez producenta zgodnie z ustalonym planem badania;
 - b) (*zadania upoważnionej jednostki*)
 - 3) wstępnego badania wyrobu (badania typu);
 - 4) wstępnej inspekcji fabryki i fabrycznej kontroli produkcji;
 - 5) ciągłego nadzoru, oceny i akceptacji fabrycznej kontroli produkcji;
 - 6) ewentualnie badań sondażowych (audytowych) próbek pobranych w fabryce, na rynku lub na placu budowy;
- ii) deklaracja zgodności wyrobu wydana przez producenta na podstawie:

pierwsza możliwość:

 - a) (*zadania producenta*)
 - 1) wstępnego badania wyrobu (badania typu);
 - 2) fabrycznej kontroli produkcji;
 - 3) ewentualnie badań próbek pobranych w fabryce zgodnie z ustalonym planem badania;
 - b) (*zadania upoważnionej jednostki*)
 - 4) certyfikacji fabrycznej kontroli produkcji na podstawie:
 - wstępnej inspekcji fabryki i fabrycznej kontroli produkcji;
 - ewentualnie ciągłego nadzoru, oceny i akceptacji fabrycznej kontroli produkcji;

druga możliwość:

 - 1) wstępnych badań wyrobu (badania typu) prowadzonych przez upoważnione laboratorium;
 - 2) fabrycznej kontroli produkcji;

trzecia możliwość:

 - 1) wstępnych badań wyrobu (badania typu) prowadzonych przez producenta;
 - 2) fabrycznej kontroli produkcji.

3. Jednostki prowadzące atestację zgodności

W zależności od funkcji jednostki prowadzącej atestację zgodności rozróżnia się:

- i) jednostkę certyfikującą, co oznacza bezstronną jednostkę rządową lub pozarządową posiadającą niezbędne kompetencje i wiarygodność do prowadzenia certyfikacji zgodności według określonych zasad postępowania i zarządzania;
- ii) jednostkę kontrolującą, co oznacza bezstronną jednostkę posiadającą odpowiednią organizację, personel, kompetencje i wiarygodność, aby zgodnie z określonymi kryteriami sprawować takie funkcje, jak: ocenianie, rekomendowanie w celu uzyskania akceptacji i będący ich następstwem audyt operacji kontroli jakości prowadzonej przez producenta, a także dokonywanie według specjalnych kryteriów selekcji i ocen wyrobów na placu budowy, w fabrykach lub w jakimkolwiek innym miejscu;
- iii) laboratorium badawcze, co oznacza laboratorium, które mierzy, przeprowadza oględziny, bada, kalibruje lub w inny sposób określa parametry lub właściwości użytkowe materiałów lub wyrobów.

W przypadku 2 i) oraz 2 ii) (pierwsza możliwość), trzy funkcje od 3 i do 3 iii) mogą być spełniane przez jedną i tę samą lub przez różne jednostki; w tym drugim przypadku jednostka kontrolująca i/lub laboratorium badawcze uczestniczące w atestacji zgodności pełnią swoje funkcje w imieniu jednostki certyfikującej.

W sprawie kryteriów dotyczących kompetencji, bezstronności i wiarygodności jednostek certyfikujących, jednostek kontrolujących i laboratoriów badawczych patrz zał. IV.

4. Oznakowanie zgodności CE, certyfikat zgodności CE, deklaracja zgodności CE

4.1 Oznakowanie zgodności CE

Oznakowanie zgodności CE ma postać symbolu CE o przedstawionej niżej formie graficznej.

Oznakowaniu CE towarzyszyć powinny:

- nazwa i znak rozpoznawczy producenta,
- a także, w razie potrzeby,
- wskazówki pozwalające na identyfikację cech wyrobu na podstawie ustaleń technicznych,
- dwie ostatnie cyfry roku produkcji,
- symbol rozpoznawczy jednostki kontrolującej,
- numer certyfikatu zgodności.

4.2 Certyfikat zgodności CE

Certyfikat zgodności CE powinien zawierać w szczególności:

- nazwę i adres jednostki certyfikującej,
- nazwę i adres producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie,
- opis wyrobu (rodzaj, identyfikacja, zastosowanie itp.),
- przepisy, z którymi wyrób jest zgodny,
- szczególne warunki odnoszące się do stosowania wyrobu,
- numer certyfikatu,
- warunki i termin ważności certyfikatu, jeżeli istnieje taka potrzeba,
- nazwisko i stanowisko osoby upoważnionej do podpisania certyfikatu.

4.3 Deklaracja zgodności CE

Deklaracja zgodności CE powinna zawierać w szczególności:

- nazwę i adres producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie,
- opis wyrobu (rodzaj, identyfikacja, zastosowanie itp.),
- przepisy, z którymi wyrób jest zgodny,
- szczególne warunki odnoszące się do stosowania wyrobu,
- nazwę i adres upoważnionej jednostki, jeżeli istnieje taka potrzeba,
- nazwisko i stanowisko osoby upoważnionej do podpisania deklaracji w imieniu producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela.

4.4 Certyfikat i deklaracja zgodności są wydawane w języku oficjalnym lub w językach oficjalnych państwa członkowskiego, w którym wyrób ma być stosowany.

ZAŁĄCZNIK IV

Akredytacja laboratoriów badawczych, jednostek kontrolujących i jednostek certyfikujących

Desygnowane przez państwa członkowskie laboratoria badawcze, jednostki kontrolujące i jednostki certyfikujące muszą spełniać następujące warunki minimalne:

1. posiadanie personelu oraz niezbędnych środków i wyposażenia;
2. kompetencje techniczne i wiarygodność zawodowa personelu;
3. bezstronność pracowników i personelu technicznego w prowadzeniu badań, przygotowywaniu sprawozdań, wydawaniu certyfikatów i sprawowaniu nadzoru przewidzianych niniejszą dyrektywą w stosunku do wszystkich środowisk, grup i osób bezpośrednio lub pośrednio związanych z wyrobami budowlanymi;
4. zachowywanie tajemnicy zawodowej przez personel;
5. posiadanie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, chyba że odpowiedzialność tę, zgodnie z prawem tego kraju, przejmuje państwo.

Spełnienie warunków 1 i 2 jest okresowo sprawdzane przez właściwe władze państw członkowskich.

**LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
SYSTEMIE OCENY ZGODNOŚCI**

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 9 kwietnia 2002 r.

Obszar Negocjacyjny: „Swobodny przepływ towarów”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej
Rozdział 1, priorytet 1.4

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i projektami podstawowych aktów wykonawczych
3.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 14 maja 2002 r.
4.	Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: 1. DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 98/27/WE z dnia 19 maja 1998 roku dotycząca nakazów sądowych w sprawach ochrony interesów konsumentów, 2. DYREKTYWA RADY 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych państw członkowskich dotyczących wyrobów budowlanych,